

48
БИБЛИОТЕКА

**РОЗАЛИНА МАЙЛС
ЗАВРЪЩАНЕ
В РАЯ**

ЧАСТ 3

**РОЗАЛИНД МАЙЛС
ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ
ЧАСТ 3**

Превод: Сергей Христов

chitanka.info

Тара Уелс е отново Стефани Харпър. А доктор Дан Маршал — човекът, създал красивото ѝ лице — е вече неин съпруг. Ала над Рая и обитателите му надвисват други опасности. Ще ги преодолее ли Стефани Харпър? Ще спечели ли двубоя с Джили и Джейк Сандърс?

ПЪРВА ГЛАВА

Високо над Пасифика голямата бяла къща се беше възкачила на скалистия бряг като закотвен кораб. Погледната откъм морето, изглеждаше задрямала под силното обедно слънце, почиваща си спокойно върху обширните зелени площи, облегната на заслона от високи дървета отзад. Същевременно крайбрежната улица беше твърде оживена цялата сутрин от колите, които пристигаха, и сега тържеството беше в разгара си.

— Щастлива ли си, скъпа?

— Щастлива ли? Провери.

— Бих го направил, ако тук нямаше толкова хора. — Дан Маршал огледа гостите със съжаление. — Защо решихме да ги събираме? Защо не се измъкнахме да празнуваме сами?

— Искаш да кажеш — промълви жената до него с привидна строгост, — че ти се свидят няколко часа, прекарани с приятелите и семейството ни, дори след като аз ти принадлежа напълно цялата година? Как не те е срам! — Стефани отметна глава назад, като се присмиваше над смущението на Дан.

— Не е така — запротестира Дан. — Във всеки случай не точно така. Но ако още някой ме поздравя и ми каже какъв щастливец съм, заклевам се, ще му зашлевя един, това е всичко! Разбира се, знам, че съм щастлив — добави набързо, като видя как лицето на Стефани болезнено се намръщи. — Но мога да мина и без то да ми се натрапва през цялото време.

— Това ще те накара ли да се чувстваш по-добре? — каза Стефани изведнъж сериозно. — А ако ти заявя, що се отнася до мен, че щастието е изцяло на моя страна? Че не мога да си представя живота без теб? Че последните седем години бяха най-щастливите от всички?

Дан погледна с обич към настойчивите сини очи, заковали неспокойния си поглед върху него.

— Щастлива годишнина, госпожо Маршал — прошепна той. — Наздраве за следващите седем години, а и за по-следващите

седемдесет и седем. — Дан леко докосна рамото ѝ и усети нейната топлина през шифона на лятната и дреха. Парфюмът ѝ с ухание на момина сълза, който познаваше така добре, го лъхна и засили желанието му. — Не бихме ли могли?...

— Преча ли нещо? Надявам се, че да. Не желая да загубя репутацията си на ревнив заварен син!

— О, Денис — въздъхна Стефани, като се отдръпна от Дан. — Трябва най-после да научиш кога да се появяваш.

— Напротив, скъпа майко — палаво се ухили Денис, — моето появяване е безпогрешно. Не съм ли успявал винаги да се намеся точно навреме и да разваля момента на нежност между вас?

Дан и Стефани размениха погледи и се засмяха.

— Да, успяваш — съгласи се Стефани. — Но трябва ли да го правиш точно днес? Когато се предполага, че давам най-бляскавото парти в южното полукълбо, за да отпразнувам щастливия си брак, и когато ми се удава първата възможност за целия ден да остана насаме със съпруга си. Къде е Сара? Защо не отидеш и се погрижиш за нея?

— Да не съм пазач на сестра си? — упорстваше Денис.

Но той разбра намека и изчезна.

— Моите проблемни деца! — Стефани се обърна към Дан с оправдателна усмивка.

— Какви ти деца, Стеф — каза замислено Дан. — Та те вече са пълнолетни. И колкото по-скоро престанеш да смяташ Денис за момче, толкова по-скоро ще спре да се държи по този начин.

Леки бръчки на безпокойство се появиха по челото на Стефани. Дан не можеше да си позволи да засенчи нейното щастие. Взе ръката ѝ и почна да си играе с пръстите, като повдигна едно от лакираните нокътчета към устните си.

— Ако човек в този момент би искал да се люби с жена си — започна той, — може да се смята щастлив, че разполага с най-прекрасната обстановка за любов — още един Рай.

Стефани се огледа наоколо. Беше истина. Градината, в която се намираха, ги обгръщаше като непознат и таен свят. От всички страни ги заобикаляха огромни дървета, величествени и издържали на времето, хвърлящи променливите форми на сенките си върху тревата, разперили нашироко клони в брилянтната слънчева светлина. Кедри, магнолии и високи рожкови. Стефани познаваше и обичаше всяко

дърво. В тази природна рамка тя бе използвала цялата си човешка изобретателност да създаде нещо подобно на творба на изкуството, магическо място от разклоняващи се пътечки и куполи от надвиснали рози, усамотени градински беседки, облъхнати от вечерни ухания, чието спокойствие се нарушаваше само от едва доловимите шумове на странични шадравани или от далечния грохот на морските вълни върху скалите ниско долу. Зад дърветата се разкриваха затревените площи, които водеха към къщата.

Изключвайки се от тълпата наоколо във всичките й ярки летни цветове, те двамата с Дан биха могли да се нарекат *първите* влюбени, сами в *най-първата* градина.

— Трудно е да се повярва, че не сме в Рая — рече нежно Стефани.

Тя се доближи до него, за да го прегърне и целуне. Надничайки над главата й, Дан се протегна и изпъшка.

— Задръж, мила — промълви той. — Пригответи се да посрещнеш още хора от обкръжението!

— Бил! — Възторгът на Стефани беше истински. — Рина! Колко хубаво, че ви виждам! Бях започнала да се чудя дали ще дойдете.

— В никакъв случай нямаше да пропуснем вашия голям ден, Стеф — мило отвърна Бил. — Причината за закъснението ни е, че не можем да ставаме рано и да се оправяме като вас, младите.

— Не го слушайте! — намеси се Рина. — Той създаде такава суматоха, за да пристигнем тук по-рано, че закъсняхме. Но когато хората са женени толкова дълго, колкото нас, се примиряваш със смешните мъжки суетни. Както и да е, поздравления и за двама ви!

— Благодаря, Рина — засмя се Дан. — Много ми е приятно да те видя, Бил. — Той стисна здраво ръката на възрастния човек, по която времето беше оставило своя отпечатък. — В крайна сметка, решил си, че компанията може да се оправи без теб, ако те няма един ден, нали така?

Бил се обърна към Стефани.

— Какво се опитва да направи той, да ме отстрани от работа ли? — И насочи към Дан масивния си показалец. — Виж какво ще ти кажа, ще мине още много време, докато „Харпър Майнинг“ бъде в състояние да се лиши от моите услуги. И единственият човек, който може да ме

уволни или да продължи работата без мен, е президентът — твоята жена!

— Стига, Бил. — Стефани се опита бързо да успокои духовете. — Знаеш, че нямам намерение да се справям без теб или да се опитвам. Но ако трябва през цялата седмица да живеем, и дишаме с „Харпър Майнинг“, то нека си дадем почивка през уикенда. А особено когато имаме парти!

Омекнал, Бил я привлече към себе си и я целуна по челото.

— Можеш да правиш всичко с мен, Стеф, знаеш го. Винаги го е можела, още от малко момиче — обърна се той към Дан в знак на това, че му е простил. — Изглеждаш прекрасно днес, прекрасно — продължи гостът с топлота. — И, разбира се, не толкова възрастна, за да бъдеш майка на онези ужасни хулигани, които срещнахме по пътя си насам.

— Престани, Бил — запротестира Рина. — Те няма да ти бъдат благодарни за това.

— Не — Дан се съгласи сдържано. — Денис е безусловно най-печеният младеж, който може да се срещне из града напоследък. Никога не знаем кога ще се прибере вкъщи през нощта, а и изглежда, че поддържа бизнеса на половината мъжки модни къщи от Ню Йорк, Лондон и Рим.

— А Сара? Как е Сара? — попита Рина.

По лицето на Стефани се разля усмивка.

— Същата добре позната Сас — отговори тя. — Все още приема живота твърде сериозно и се чуди какво да прави със себе си.

— О, тя ще намери своя път — отсече Бил уверено. — Какво е тя, двадесет и една-две годишна. Вероятно ще последва майка си и ще се прояви по-късно — ще им даде да се разберат на всички.

Сервитьорът прекосяваше поляната с поднос пенливи чаши, леко замъглени от знойната горещина. Дан го повика и тържествено подаде на всеки поред висока кристална чаша с изстудено шампанско. Като вдигаше чашата си за наздравица, той пое ръката на Стефани.

— За всички късно разцъфтяващи цветове — произнесе той с глас, натезал от любов, и очите му се заковаха върху лицето на Стефани. — И ако това е нашето циганско лято, то нека зимата никога да не настъпва.

— За Дан и Стефани! Наздраве!

Поздравленията на Бил и Рина едва достигаха до Стефани през горещия неподвижен въздух.

„Дали наистина съм щастлива най-последно? — запита се тя с учудване. — След седем години дали ще се осмеля да се доверя на бъдещето и на този мъж?“

Обзе я внезапен страх. Сетивата ѝ се притъпиха и почувства, че ще припадне. Зашеметена, тя се опря върху ръката на Дан и усети как той я обгръща и задържа.

— Вече съм добре — отговори тя на тревожните му въпроси, като възстанови равновесието си. — То е само от горещината.

И като взе Рина под ръка, с весело бърборене я поведе под дърветата към височината, където обедът на открито скоро щеше да почне.

Двамата мъже ги последваха. Бил пръв наруши мълчанието:

— Надявам се, че не си забравил какъв ден е понеделник?

— Не — въздъхна Дан.

— Куп проблеми се струпяха точно преди да тръгна насам. Това е причината за моето закъснение. Но те ще почакаш, докато Стеф дойде на работа в понеделник. Що се отнася до другия въпрос, тя дали знае? Дали помни датата?

Настъпи пауза.

— Не знам.

Той спря внезапно под едно разцъфнало дърво. Лицето на Бил излъчваше липса на вяра.

— Не знаеш ли?

— Хайде, Бил, измисли нещо! — Тонът на Дан беше остър. — Не искам да си навлече неприятности, разбираш, нали? Очаквах Стефани да спомене сама. Но тя не го направи. Това е всичко.

— Мислиш ли, че е възможно да е забравила? — В гласа на Бил се прокрадваше надежда.

Дан поклати глава.

— Как би могла? — попита той простичко.

Въпросът увисна във въздуха подобно на силното ухание на червен жасмин, което се разнасяше наоколо.

— Добре — подхвана бавно Бил, — всичко това не бива да означава неприятност за Стеф. Не бива...

Гласът му заглъхна. Те стояха и мълчаха, обвързани от пълзящите филизи на несигурността и нарастващото мрачно предчувствие.

— Дан! Бил! Къде сте? — Радостният глас на Стефани се понесе към тях през поляната.

— Елате тук, изпускате веселието!

„Затворниците са странен добитък — размишляваше надзирателката Хъгес. — Имам вече двацет години служба и не мога да ги разбера. Какво може да накара една благоразумна довереница като номер 1013 да се хване с истински закоравяла затворничка като 498? Особено когато на 498 ѝ предстои всеки момент да я освободят. Безнадежден случай. Без бъдеще. Въпреки това 1013 е благонадеждна, а такива не се намират много в подобни дупки. Трябва да си последният гадняр, за да провалиш така желаното сбoguване — дори и ако 498 е змия във всяко отношение. Тя е зло. Самото зло.“

Денят беше дълъг. Надзирателката пристъпяше изморено и тежко по плочника на широкия коридор, а довереницата я следваше отзад, като носеше поднос със затворническата вечеря. В края на коридора, където имаше отворена врата на килия, друга надзирателка я придържаше открехната до тяхното идване. След като двете се спряха наблизко, тя насърчи довереницата с просташко, цинично намигване, преди да затръшне вратата на килията след нея, и ги остави насаме със затворничката.

— Мила моя! — Очите на довереницата се напълниха със сълзи.

Затворничката пое таблата, сложи я на масата и каза безизразно:

— Стегни се, за бога. Предполагам, че не искаш да правиш допълнителна атракция на онези двете отвън, нали?

Довереницата се отпусна на тясното легло и заплака не на шега.

— О, Джили — хлипаше тя, — ще ми липсваш толкова много.

— И ти ще ми липсваш — отговори Джили. — Но аз не мога да се преструвам дори пред теб, Олив, че не съм готова да напусна това място. Знаеш, че имам да върша разни неща, да се видя с различни хора. И особено с една личност.

Очите ѝ странно проблясваха.

— О да, с една особа. С нея отдавна искам да се срещна и мога да ти кажа, че тя няма да е много доволна да ме види отново, особено след като ѝ отмъстя.

Опитваше се да говори с нисък глас, но надзирателките отвън успяваха да чуят съскащите и самоуверени нотки. „Ами че тя съска като змия — помисли надзирателката Хъгес с отвращение. — Как е възможно Олив да си пада по нея?“

Вътре в килията Олив болезнено се мъчеше да запази самообладание.

— Не искам да те загубя, Джили — едва изрече тя. — Къде ще отидеш? Какво ще правиш?

— О, не знам — безгрижно отвърна Джили. — Австралия е голяма страна, бих могла да се поразходя.

— Именно от това се страхувам!

Страданието на Олив избухна с нова сила и тя се сви на кълбо върху леглото, разтърсвана от тежки ридания. Джили за момент се вторачи в нея равнодушно, след което се доближи и звучно я плесна по бузата.

— Съвзemi се, Олив — заплашително каза тя, след което малко по-меко добави: — Надявам се, не искаш да развалиш последния миг, в който сме заедно, нали?

Обхвана лицето ѝ в дланите си и я целуна по устата.

— О — прошепна Олив, — устните ти са толкова меки!

Джилли обгърна с ръце Олив и продължи да я целува. Ритмично започна да масажира гърдите ѝ, усещайки набъбването на зърната под пръстите си. Олив беше застинала в замечтана пасивност, когато почна да чувства издайническа възбуда. Джили познаваше от дълъг опит начините, за да я отпусне. Полагайки я по гръб върху твърдото легло, Джили я възседна, наведе се напред, за да се пребори с коравата тъкан на закопчаната затворническа дреха. Накрая, когато всички копчета бяха разкопчани, мекото ѝ тяло се освободи от грубите гънки на плата. С две ръце Джили свали сутиена от гърдите на Олив. Те бяха много бели, а нежните сини венички образуваха деликатна мрежа върху заоблената им пълнота, зърната ѝ контрастираха с наситения си кафяв цвят. Джили се спря за момент да им се наслади, както и на стенещата, полуоблечена и разпъната жена под нея. Тогава тя нарочно протегна ръце към зърната ѝ, като ги галеше и масажираше между пръстите си,

докато Олив се мяташе от възбуда между бедрата ѝ. Джили все още успяваше да контролира своето засилващо се желание — за *това* имаше време после, след като се освободеше от присъствието на ония две дървенячки отвън.

При мисълта за двете надзирателки тя побърза да привърши с Олив. Внезапно се смъкна надолу и легна до нея на тясната койка. Опипващите ѝ пръсти намериха потръпващата издатина между краката на Олив и всичко свърши за секунди.

Виковете на Олив тъкмо бяха заглъхнали, когато двете надзирателки влязоха в килията.

— Добре, такава ли била работата с вас, двете пиленца — изчурулика втората надзирателка. — Аз ще заведа Олив до килията ѝ, ако ти се погрижиш за 498, нали, Хъгес?

Все още подвластна на възбудата, Олив позволи да я вдигнат като пияна и да я понесат към вратата. На прага мозъкът ѝ се избистри, изведнъж се опъна и се обърна назад към килията:

— Джили!

Това беше отчаян призив.

Втората надзирателка беше недодялана жена, но не и злобна, нито коравосърдечна. Търпеливо изчака няколкото последни момента.

— Казах ти, Олив. Време е да се сбогуваме. Ще бъда свободна, и то *след цели седем години!* — Очите на Джили блестяха със странна светлина. — А ти, ти не си стояла и седем месеца! Не хленчи! Не мога да ти обещаю нищо. Отнася се за моя живот сега и аз имам планове как да го почна отново. А в момента ти не си включена в тях!

Надзирателката повлече скимтящата Олив навън от килията. Шумът бавно утихна далеч по коридора. Хъгес въздъхна:

— Ти си чародейка, Джили Стюарт, нали? Но дори не успя да успокоиш клетата крава с няколко добри думи.

— Гледай си работата, Хъгес — избълва Джили, — и ме остави да си изям вечерята.

Доближи се до масата и седна пред подноса с храна.

— Вечеря, така ли? — рече надзирателката Хъгес.

Протегна се и повдигна капака от чинията. Разкри се пиле, картофи, грах и сос — вече поизстинали, но все още апетитни. Джили взе ножа и вилицата, след което инстинктивно погледна към надзирателката. Хладнокръвно и съвсем съзнателно Хъгес се наведе

напред и се изплю върху храната. Без да бърза, се отдалечи към вратата, обърна се и се вторачи в затворничката. Джили побесня, отмъстителна и готова да се хвърли като дива котка. Надзирателката затръшна вратата на килията и заключи тежката ключалка:

— Наслаждавай се на вечерята, 498! — извика тя.

ВТОРА ГЛАВА

Понеделник е. Началото на още една работна седмица. Ставай и тръгвай за офиса, мислеше си Стефани. Но като се остави на съблазнителната слънчева топлина, тя си каза наум: не сега, по-късно. Ранните утрини бяха единствената възможност в прекомерно заетия ѝ живот за слънчеви бани и почивка край великолепния басейн, заел пространството зад къщата. Така през дългите горещи лета тя ставаше всяка сутрин със зората да се порадва на най-меките лъчи, да поплува енергичен кроул и да закуси край басейна или на някое тайно местенце в градината, която си бе създала.

Градината на Рая. За пореден път мислите на Стефани се върнаха към тъй добре познатите неща. Умно ли направи, като нарече новия си дом Рая според името на старото семейно имение? Както сънливо се беше отпуснала върху шезлонга, Стефани затвори очи и можа да види стария Рай толкова ясно, сякаш беше сега пред нея. Старинен каменен замък, заобиколен от прохладни веранди, с елегантни балкони над тях, той представляваше едно от чудесата на австралийската обширна северна територия. Интериорът подражаваше на най-изтънчените белези на английска къща на земевладелец, нейната облицована с мрамор гостна и библиотеката с дъбова ламперия бяха уникални за тази част на света. А отвън бе постигната най-добрата обстановка за южния климат. Издигаха се палми и огромни иглолистни дървета, жив плет и горички ограждаха градината, като създаваха блестящ зелен оазис в тази равна, изгоряла от слънцето пустош, простряна до хоризонта. По-близо до къщата дървовидна папрат, вековен мъх и трептящи цветя избуяваха в богатата червена почва, докато розовата градина беше гордостта на собствениците на Рая от поколения наред. Наистина това беше имение, с което можеш да се гордееш.

Но не и да си щастлив в него. Раснала там като самотно момиче без майка, Стефани беше пренебрегвана от баща си Макс, минен магнат, заинтересован повече от развиването на своята непрекъснато разрастваща се империя от нефт, злато и уран, отколкото за високата

си, недодялана дъщеря, чието присъствие му напомняше всекидневно за загубата на съпругата му — единственото нещо на света, освен парите, което Макс Харпър винаги беше обичал истински. Иначе дъщерята на Макс имаше всичко — всичко, с изключение на онова, което парите не можеха да купят: любов, доверие и сигурност.

От детството до женската си зрелост Стефани се държеше здраво за Рая като за единствената спасителна скала в своята несигурност. Рая никога не се промени, никога не я огорчи. И когато отиваше на училище, и при пътуване, а по-късно и по делата на бизнеса, след като Макс в желанието си за син, който да го наследи, постепенно, макар и неохотно почна да я въвежда в работата на „Харпър Майнинг“, Стефани бързаше да се завърне в Рая като вкъщи. Дори след като „Харпър Майнинг“ премести седалището си в Сидни, за да бъде в центъра на австралийския бизнес, и компанията разшири операциите си в Югоизточна Азия, а по-късно и по целия свят, тя продължи да мисли за себе си като за севернячка. Трябваше да се наслаждава на новото творение на Макс, великолепия „Харпър Маншън“, построен от него на най-доброто място извън Сидни, гледащо към пристанището на Дарлинг бей. С изключение на два кратки и неуспешни брака, първият от които ѝ донесе Сара, а вторият — Денис, Стефани беше живяла в „Харпър Маншън“ без оплакване в случаите, когато трябваше да бъде в Сидни. Но при всяка възможност пътуваше обратно до Рая. Беше единственото място на света, където се чувствуваше в безопасност.

Докато... Стефани се обърна развълнувана върху шезлонга. Не мисли за това, *не мисли* за това, заповядваше си тя, както бе правила и много други пъти. Ново начало. Мисли за него. За Дан. Под миглите ѝ се прокрадна поглед по терасата край басейна към съпруга ѝ, който подобно на нея попиваше ранното утринно слънце. Колко неочаквано влезе в живота ѝ той, за да ѝ помогне да преодолее най-сериозната криза и да ѝ даде обет за бъдещето! И то във възрастта, когато повечето жени почват да се страхуват, че вече всичко е свършено за тях, помисли тя с удоволствие. Е, добре, някои казват, че животът започва на четирийсет години! Устните ѝ се извиха в усмивка на удовлетворение, като поглади тялото си — то съвсем нямаше вид на четирийсетгодишно — и си припомни блаженството, което се беше

научила да получава от него през последните седем години. В техния полурай, новия Рай.

Началото на нейния нов живот с Дан ѝ беше дало увереността да извърши много належащи промени. Въпреки че беше господарка на „Харпър Майнинг“ и на цялата империя след смъртта на баща си още от седемнайсетгодишна възраст, едва сега радостта от първия щастлив и успешен брак ѝ помогна да добие опитност по отношение на наследството и да го управлява по свой начин. Най-после Стефани бе в състояние да приложи резултатите от търпеливата подготовка, на която директорът на „Харпър Майнинг“, преданият Бил Макмастър, я подложи през последните години. В действителност тя пое юздите на компанията, както и името и подобно на нова метла захвана да мете.

Първото, с което започна, беше „Харпър Маншън“ — Стефани реши да излезе от сянката на Макс. Тя и Дан построиха нов дом за себе си извън града върху горист нос, надвиснал над морския бряг. По лични проекти на Стефани издигнаха елегантна къща в колониален стил. Нейните изящни пропорции, сложно изработени балкони и бляскава белота я направиха забележителност по протежението на Тасманско море и отвъд южното тихоокеанско крайбрежие. Къщата и градината се създаваха дълго и през цялото това време Стефани нито веднъж не се завърна в стария си дом, дори се стараеше да не мисли повече за него. Но щом дойде моментът да кръщава новопостроеното, тя не можа да измисли друго име, освен онова — „Рай“.

Рано или късно трябваше да вземе решение и за старото имение и тя го знаеше. Но беше по-лесно да го отлага. В пълноценността на новия си живот, открила радостта от взаимността с Дан, включила се по-активно в бизнеса, помогнала на децата си да пораснат, задачата с имението се изплъзваше на Стефани през годините и проблемът оставаше все още неразрешен. От редовно пристигащите чекове знаеше, че от четирийсет години собствеността е добре поддържана под грижите на икономката на Рая и нейните предани помощници местните аборигени. Но знаеше също така, че самата тя повече не би могла да живее там. Един ден трябваше да реши дали да приспособи къщата за друга цел, или да я обяви за продан. Но през цялото това време тя дори не беше дала нарежданията си за ремонт и подновяване, които станаха належащи след пожара.

Пожарът... Стефани отново се опита да отблъсне неприятния спомен. Неканените, неумолими образи нахлуха в съзнанието ѝ — строшеният на пода газов фенер, ужасяващата скорост на плъзгащите се пламъци, огънят, обгърнал добре изсъхналата дървения и доминиращото над всичко лице на лудостта и смъртта. Само преди месец си бе наложила да прогони тези духове на изминалия ужас, за да се разпореди да започнат реставрацията и строителните работи. И когато всичко бъде завършено, тогава какво? Е, тогава, си каза твърдо тя, ще видим!

Скачайки от шезлонга, Стефани претича през терасата при Дан:

— Ще влезеш ли?

Дан повдигна старата смачкана шапка против слънце, която хвърляше сянка върху лицето му, и отвори едното си око:

— Изчезвай, госпожо Маршал — рече миролюбиво той.

Стефани се изкикоти, после клекна ниско до него и започна да масажира дългото загоряло тяло. Играеше си закачливо със златистите косъмчета по гърдите му, галеше с кръгообразни движения зърната му и ласките ѝ стигаха надолу до стегнатия прибран корем. Дан стана внезапно и стисна ръката ѝ.

— Хей! Дръж се прилично! — ухили се той. — Хайде, скачай в басейна и охлади жарта си... Някои от нас се опитват да се подготвят за тежък ден, за да се изпотят над горещата операционна маса. И всичко им е наред на онези, които трябва да играят на международните фондови пазари.

Като се бутаха към водата, те имитираха среща по борба край басейна, докато накрая Дан успя да я блъсне вътре.

Водата беше много студена след горещото слънце. Тежко дишайки, Стефани се показва на повърхността, после заплува щастливо към другия край. С бърз кроул мина няколко дължини, докато се задъха и изтръпна цялата. Завършвайки последната си обиколка, видя как от къщата излезе човек и тръгна към моравата. Мейти, достолепният стар глава на Харпъровото домакинство от незапомнени времена, извършваше сутрешния ритуал по поднасяне на закуската. Произходът на Мейти беше забулен в тайна; Стефани си спомняше как порасна с приказката, че Макс го е откънал от семейството на английски аристократи или че е бил главен прислужник в разкошен

европейски дворец. Но откъдето и да беше дошъл, неговият звезден час започна от деня, в който Макс го доведе в „Харпър Маншън“ и му нареди да ръководи голямата къща в аристократичен стил. Както обикновено, Макс не беше сбъркал в своя избор. Дори и сега, навлязъл в седемдесетте си години, Мейти все още обичаше да поддържа старите стандарти и тайно изпитваше гордост, че успя да издигне семейство Харпър над нивото на останалата по-непретенциозна част от поколението, докато предпочитанията на доктор Маршал бяха за по-семпъл живот. Но каквото и да казваше той, закуската продължаваше да идва върху прастара махагонова масичка на колелца, с пълен сребърен сервиз, с блестящи розови салфетки и цялата възможна елегантност. Така беше и днес.

— Добро утро, Мейти — извика Стефани и се измъкна от басейна. — Можеш ли да донесеш телефона тук при мен?

Това беше още един утринен ритуал. Мейти не одобряваше телефонните разговори по време на закуска и беше глух за аргументите, че международните финансисти и бързите медицински случаи не търпят отлагане. Но въпреки че отбелязваше своите възражения, като изпъваше гръб и се отдалечаваше, той изпълняваше услугата с повторно отиване до къщата и обратно, което правеше всеки ден.

Стефани грабна хавлия, приближи до Дан и като обгърна врата му с мокрите си ръце, прекъсна опитите му да прочете сутрешния вестник, захапвайки ентузиазирано ухото му.

— Отново си ти — изпъшка той.

— Не съм аз! — изръмжа тя с дълбок глас. — Това е Мейти! Някакви оплаквания?

— Капеш върху вестника ми. Ела тук.

Дан взе хавлиената кърпа и се зае да подсушава гърба ѝ с бавни, нежни движения.

— Ммм — промърмори тя. — Това ли си правил, за да преживяваш, преди да се захванеш с медицина?

— Това. О, и големи кражби, крайпътни обири и пиратство в открито море!

— Ти си идиот — изсмя се тя.

— Сериозен съм! — противеше се Дан. — Взех скалпела, когато се провали амбицията ми от детинство да стана съвременният Нед

Кели.

— Имаш нужда от закуската си, докторе — изрече Стефани натъртено. — Ти очевидно ще получиш нервен припадък!

По време на кафето Дан попита тихо:

— Как си днес, Стеф?

— Какво имаш предвид?

— Вчерашното замайване. Дали нещо... не криеш?

— Няма нищо — отвърна тя насмешливо.

— Не съжаляваш ли за решението си да започнат ремонт на стария Рай?

По лицето на Стефани премина сянка и тя отговори уклончиво:

— Беше моят дом.

Дан сви устни в знак на съмнение.

— Беше — настояваше Стефани. — Въпреки всичко, станало там, беше.

Той взе ръката ѝ и нежно поглади вътрешната страна на пръстите.

— Знам, че ти е трудно да се отърсиш от миналото — каза бавно, — но аз имам нужда от потвърждение, че този е твоят дом сега — нашият нов Рай.

Тя погледна нагоре и нежно проследи с пръст извивката на неговата челюст:

— Ето го нужния ти отговор, Дан. Ти, аз, ние тук заедно закусваме както всяка друга двойка. Това е всичко. — И тя престана да говори и да потреперва.

— Какво?

— Понякога през последните дни чувствам... имам странно усещане. Като че ли нещо идва към нас, нещо лошо. О, скъпи. — Тя беше разстроена и Дан видя сълзи в очите ѝ. — Страхувам се, че нещо ще стане, ще ни бъде отнето. — Побиха я силни тръпки. — Ето, лаят ме тръпки — каза Стефани със слаба усмивка, като се опитваше да се съвземе.

— Стеф, послушай ме. — Дан се колебаеше. — Предложението ми няма да ти хареса, но ти имаш нужда да се махнеш от компанията. Имаш нужда от време за теб самата. И време за мен. Разбираш ли, че партито за годишнината бе първата ни възможност от месеци да

прекараме заедно повече от няколко часа? Макар че трябваше да ги прекараме заедно с още сто и петдесет други хора!

— О, Дан, президентът на „Харпър Майнинг“ не може просто ей така да се махне от своята компания.

— Но компанията може да мине без теб един ден. Днес.

Стефани се усмихна с одобрение:

— Какво си намислил?

— Всичко. Или нищо по-специално. Такова, което ще правим заедно. — Той се засмя по начин, който тя намираще много привлекателен: — Не може ли най-богатата жена в Австралия да си позволи от време на време някой друг почивен ден?

— Докторе, споразумяхме се!

В момента, в който Стефани се наведе да го целуне, телефонът почна да звъни.

— Не му обръщай внимание!

— Дан...

— Дяволите да го вземат „Харпър Майнинг“ поне веднъж!

— Може да са Денис или Сара. — Тя вдигна телефона.

— Стефани?

Сърцето ѝ се сви. Веднага позна гласа.

— Тук е Бил Макмастър. Съжалявам, че ти се обаждам толкова рано, но възникнаха няколко неотложни проблема. Обаждам се да те помоля да дойдеш в офиса възможно най-бързо. Става ли?

— О, Бил... — Знаеше, че звучи безпомощно и нерешително. — Не е ли нещо, с което можеш да се справиш сам? Щях да ти се обадя... Мислех да си взема почивен ден... Дан и аз...

— Стеф, това е сериозно! — Тонът на Бил беше гневен.

Стефани погледна крадешком към Дан, който по унилото ѝ изражение беше отгатнал посоката на разговора.

— Моля те, Бил — не ми разваляй деня.

— Това не е твоят проклет ден, за който говорим — избухна Бил. — Отнася се за твоя живот! Сега ще дойдеш ли веднага тук? — Той тресна телефона.

Разтреперана, Стефани остави слушалката.

— Добрият стар Бил — каза Дан язвително. — Винаги е гарантиран, че приема проблемите на „Харпър Майнинг“ присърце.

Докато пристигне до масивната „Харпър Билдинг“ на улица „Бент“, разположена в сърцето на бизнес квартала в Сидни, Стефани беше успяла да се овладее. Влизайки в офиса, тя подмина сутрешния поздрав на секретарката си.

— Счетоводството и отделът по европейските операции настояват за незабавни съвещания, госпожо Харпър!

— Искам да се запозная със сводките на Уол стрийт веднага след като бъдат готови, Хилари — отпрати Стефани своето собствено искане.

През преходната врата на президентския офис тя можеше да надникне в кабинета на изпълнителния директор. Бил говореше по телефона и неговото настроение не беше се променило.

— Вземи проклетата кирка и копай, ако трябва, но изкопай онези имена! — крещеше помощникът ѝ. — Искам да зная кой, искам да зная защо и не приемам никакви извинения!

Той постави слушалката и премина в кабинета на Стефани, размахал извлечението за състоянието на акциите. Стефани моментално се досети за положението:

— Някой си прави шега с нашите акции?

— Като прикрива добре следите си, дявол да го вземе — изръмжа Бил.

— Чрез прехвърляне?

— Възможно.

— Кой стои зад това?

— Ето кое се опитвам да отгатна. Наредил съм всички да работят по случая. Но нищо определено не сме открили все още по местоназначението на акциите.

Стефани се намръщи замислена:

— Добре, докато разберем къде отиват акциите — кой изведнъж е решил да се рови активно в нашите работи — не можем да направим бог знае какво. Все пак двамата с теб ще прегледаме предварителните цифри с голяма прецизност и ще отделим, каквото можем.

Тя се доближи до бюрото си и посочи на Бил да придърпа един стол до нея.

Необичайно за такъв решителен човек, Бил се колебаеше. Той небрежно се обърна към прозореца и се престори, че се любува на гледката. Накрая проговори:

— Видя ли... видяла ли си вестниците тази сутрин?

— Вестниците ли? Не.

Без да каже нито дума, Бил извади от джоба си сгънатата вътрешната страница на ежедневник и през бюрото я подаде на Стефани. Стана му ясно отведнъж, че тя се досети за съдържанието ѝ.

— Не, Бил, не — прошепна Стефани.

— Трябва да го приемеш, момичето ми. Горے главата, това е единственият начин.

Насилвайки се, Стефани взе изрезката. Под заглавието „Таун ток“^[1] тя съзря откъса, от който най-много се боеше.

„Днес една от най-любопитните вестникарски истории през последните години навлезе в своя край, когато Джили Стюарт напусна затвора като свободна жена. Жителите на Сидни щяха да си спомнят, че преди седем години тя беше затворена по две обвинения: съучастничество в убийство и убийство с виновност от първа степен. Нейното освобождаване със сигурност ще разрови противоречивите обстоятелства, които заобикаляха драматичния съдебен процес. Съдебният състав тогава я обвини като съучастник в преднамереното убийство на нейната близка приятелка, наследницата на минния бизнес Стефани Харпър. Тя беше обвинена също така в убийството на съпруга на Стефани Харпър, шампиона по тенис Грег Марсдън, за когото по това време се твърдеше, че бил любовник на Джили Стюарт. Но извън тези очевидни факти лежеше заплетено кълбо от странни обстоятелства, които владяха със седмици международните средства за масова информация. По време на процеса се разбра, че обвиняемата е била поканена като гост по време на медения месец на жертвата. Оръдието на убийството е соленоводен крокодил, дълъг дванайсет фута. А жертвата като по чудо оцеляла с жестоко обезобразяване, за да стане глава на «Харпър Майнинг» и водеща фигура в живота на деловите и обществени среди на страната. Понастоящем омъжена за човека, който възстановил лицето и тялото ѝ,

пластичния хирург доктор Даниел Маршал, Стефани Харпър...”

Отвратена, Стефани остави вестника и се обърна към Бил, задавена от болка:

— Аз... аз не го очаквах!

Гласът на Бил прозвуча с неочаквана нежност:

— Но ти знаеше — със сигурност.

— Знаех, че трябва да я освободят по това време. И то беше всичко, което исках да зная. — Лицето ѝ беше тъжно, а очите ѝ пълни с мъка. — Мислех, че кошмарът е свършил, Бил! Защо не ме оставят на мира?

Бил се изкашля:

— Има още нещо, което трябва да ти кажа, Стеф — и съжалявам, но изглежда, че то едва сега започва...

---

[1] Таун ток — светска хроника. — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Неделя е, неделя — пееше Джейк под душа, — толкова добра към мен...

А от спалнята идваше гласът на радиоговорителя:

— Ще ви представим новините и прогнозата за времето през този понеделник. Замърсяването на Сидни е много високо още от сутринта.

— Понеделник е, понеделник. — Джейк продължаваше да пее фалшиво.

Днес е началото на една добра седмица, реши той.

Джейк винаги започваше деня с душ. Беше взискателно чист, но в никакъв случай не бе вманиачен в себе си; по-скоро излъчваше предизвикателната арогантност на една от най-забележителните котки на джунглата, тази на леопарда, пумата или тигъра. Това го правеше привлекателен за жените — техните сетива им подсказваха, че могат да изближат порция пате от корема му, да изпият глътка шампанско от вдлъбнатината на пъпа му, както и да го целуват илидушат безнаказано където и да е. Сега, протягайки ръце под дъгата на искрящата вода, той се плискаше и премахваше от себе си следите на точно такава оргия през отминалата нощ.

— Вече съм ерген и живея сам. — Джейк реши да затананика песен, която знаеше по-добре. Но изричаше текста някак машинално. Иначе насапуниса стегнатото си и добре оформено тяло, подсъзнателно проверявайки, както правеше всяка сутрин, изчистените линии на мускулите под кожата, гладкостта на корема и бедрата — беше предразположен към пълнеене и той се поддържаше във форма повече с интензивни тренировки, отколкото с лична дисциплина или себеотрицание. Остана удовлетворен от проверката и не можа да потисне гъдела от спомена, когато откри по себе си нови детайли от лудорията през предишната нощ.

Щом свърши с къпането, Джейк внимателно се попи, загърна се в дебела хавлия и премина към спалнята. Като изключим обичайните

мъжки принадлежности — часовника, разпръснатите монети и копчета за ръкавели върху тоалетката — стаята изглеждаше необикновено безлична, жилище на мъж, който не оставя следи. И все пак обстановката излъчваше разкош, мебелите бяха подбрани с вкус. Плащането на луксозния апартамент в хотел Рийджънт излиза през носа, отбеляза Джейк, но пък това, което получаващ, е лукс. Босите му крака потънаха в дебелия килим, чийто сиво-син цвят кореспондираше с дебелите китайски копринени завеси. Стените също бяха покрити с коприна с нюанс на магнолия и засилен по-тъмносин бордюр на ириси и водни лилии. Преобладаващите кремави тонове с цвят на пачи яйца и леска се оживяваха от греещите ефекти на корала в лампионите, разпръснатите възглавнички и разните други дребни украшения. Колкото до Джейк, то той също се намираше твърде привлекателен — изящната му кожа с цвят на слонова кост, черната коса и сини очи — цялото това съчетание го караше да се чувства много харесван.

Грижливо започна да подбира облеклото, тъй че да може да го носи през целия ден. Беше взискателен към дрехите си точно толкова, колкото и към тялото си; костюмите му винаги бяха в стила на най-добрите английски моделиери, а ризите му — фини образци на американското разбиране за тези неща. Крайният резултат струваше твърде скъпо, но пък Джейк излъчваше дискретен чар, граничещ по някакъв странен начин с консервативността. Той ненавиждаше всяка имитация и бе болезнено чувствителен към всеки белег, доказващ автентичността на стила и качеството. Нещо повече — Джейк знаеше, че трябва да изглежда като човек, на когото можеш да довериш спестяванията и капиталите си. И все пак в него личеше склонността му към перчене; издаваше я едва загатнатият уж ярък цвят на носната му кърпичка, пъхната в горното джобче на сакото. И бельото, което носеше под строгите костюми, бе също стилно — предпочиташе ниско изрязаните италиански слипове. Опитът бе научил Джейк, че един мъж никога, дори и в най-скупните дни не можеше да знае какво би могло да му се случи точно преди времето за сън.

Телефонът до леглото иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Вече съм ви подготвил ранните сутрешни разпечатки, господин Сандърс. Разполагаме с последните цифри за притежателите на акциите на „Харпър Майнинг“.

Джейк се усмихна.

— Добре. Антон пристигна ли вече?

— Преди десет минути.

— Чудесно. Идвам. Но внимавайте да не изгубите нещо от безценните материали, докато се появя, разбрахме се, нали?

Джейк остави слушалката и си позволи дори за момент да се самопоздрави — белите му зъби проблеснаха в тигрова усмивка. После стана и напусна стаята, подсвирвайки нова мелодия под носа си:

— Имаше едно буйно момче от колониите...

— Ще ми каже ли някой защо, по дяволите, бях довлечен отново тук?

Сара вдигна очи от книгата си и изгледа Денис с неодобрение.

— По-кратко, млади братко — рече успокояващо тя. — От ядосването няма никаква полза.

Ала Денис като че ли търсеше повод за разпавия и нищо не бе в състояние да го успокои.

— Та аз идвах тук, в Рая, миналата неделя за партито! Беше твърде неудобно да се измъкна пак от Пърт толкова скоро — при все, че не го направих по собствено желание; мене направо ме докараха тук. Кой разиграва тази дяволска игра на бумеранга, Сас? И какво се очаква да направя този път, за да заслужи благоволенieto на семейния военен съвет?

— О, не ти си причината. — Сара се усмихна малко пресилено. — Просто появява се реална опасност да загубиш славата си на човек, вечно създаващ неприятности на Харпъррови. Помниш ли леля Джили от времето, когато бяхме деца? Джили Стюарт?

Слабото лице на Денис неприятно се сгърчи.

— Тази кучка! — рече той разгневено. — Какво общо има тя с цялата история?

— О, Денис — прекъсна го Сара.

Вглеждайки се едва сега внимателно в нея, Денис забеляза у сестра си признаци на истинско страдание.

— Казвай, Сас? — настоя той обезпокоен.

Сара въздъхна.

— Не знам откъде да започна. Впрочем, защо не си налееш нещо за пиене? Имам чувството, че в случая питието никак няма да ти е

излишно.

В спалнята, разположена над всекидневната на Рая, Стефани разсеяно слушаше шушукащите гласове на децата си. Седнала пред тоалетката, тя методично нанасяше своя грим. Основа, сенки, пудра, спирала, руж; премина през всичките тези етапи, макар и съвсем механично. Дан я наблюдаваше внимателно, отпуснат в близкия фотьойл. Както винаги всичко, каквото правеше тя, излизаше добре. Сръчно оформяше лицето си с неуловимите разцветки от палитрата — ето, избра за очите си най-подходящата, която да подчертае техния тъжен израз, предизвикващ някак странната асоциация за зюмбюли, намокрени от пролетен дъжд. Но от неговия поглед не можеше да убегне автоматичността в действията на Стефани. Мислите ѝ плуваха някъде на мили разстояние, а очите ѝ, отразяващи се в огледалото, бяха мъртви.

— Стеф — подхвана колебливо той с желание да наруши потискащото мълчание. — Прости ми — но все още не е късно, за да го отмениш.

— Да го отменя ли? — Стефани дойде на себе си, излизайки сякаш от някакъв унес. — Как мога да го направя?

— Лесно — отвърна Дан твърдо. — Вдигни само телефона. Или позволи на мен.

— О, Дан. — Гласът ѝ звучеше много уморено.

— Скъпа — Дан беше раздвоен между желанието да е внимателен с нея и убеждението, че трябва да направи точно това, което намираше за правилно, — послушай ме, инстинктът ми подсказва, че правиш голяма грешка.

— Възможно е ти да грешиш.

— Отдели поне повече време, за да помислиш — настоя той. — Втурна се в тази работа твърде бързо и не си премислила. Може да има някакви последици.

Стефани положи спиралата и извърна лице към него. Изражението ѝ беше измъчено, но гласът ѝ звучеше вече по-уверено:

— Нямам друг избор.

— Напротив, разполагаш с огромно количество варианти — кипна Дан. — Но по някаква необяснима причина не желаш да

използваш правото си на избор. Изглежда, че си решила да се предадеш без бой.

— Това най-малко се отнася за мен, Дан, и ти го знаеш. Но не можеш да се бориш срещу фактите.

Стефани протегна ръка към него, търсейки сякаш подкрепа. Дан я пое силно изненадан — в тази гореща лятна вечер тя бе мъртвешки студена. Опита за последен път да я отклони от намерението ѝ:

— Не трябва да се подлагаш на такова нещо — само ако можех да те убедя да разбереш това.

— Дан! — Стефани стана решително и стисна здраво ръката му. — Помни, преди да влезеш в моя живот, аз прекарах по-голямата част от него, като се укривах. Не мога да го правя повече и няма да го правя. Няма да се крия!

— Не го вярвам! Никак!

Треперейки, Денис се запъти към барчето с напитки и си наля ново уиски.

— Стегни се, малкият — предупреди го Сара. — Ще излезеш напълно от строя, ако продължаваш да се наливаш така.

Засилвайки гнева си, той не ѝ обърна внимание в стремежа си да даде отдушник на собствената си ярост:

— Разбери, просто не мога да го повярвам!

— Ще ти се наложи.

— Това не е вярно, убеден съм. Това е лудост. Това — това е гадно!

— Денис!

— Е, добре, но аз не мога да го приема — дори ако ти го сториш! — И той остави чашата с уиски някак предизвикателно. — Не бива да го правя...

— Виж какво, трябва да го приемеш по-нормално — зае вече твърда позиция Сара. — Няма да помогнеш на мама или пък да промениш каквото и да било, като реагираш на нещата по този начин. Опитай се да помислиш и за другите, освен за себе си поне веднъж, можеш ли? — След което, за да смекчи укора, тя добави някак побезгрижно: — Предполагам, че можем да погледнем нещата и откъм забавната им страна.

Денис продължаваше да беснее:

— Господи, ти имаш изкривено чувство за хумор. Ти не си добре, Сас, знаеш ли това?

Лицето на Сара помръкна, ала тя запази самообладание.

— Може би лудостта е нещо характерно за семейството — отвърна спокойно момичето.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Стефани и Дан. Стефани беше облечена великолепно, в драматичен тоалет в черно и бяло, с безукорен грим; всяко косъмче от косата ѝ стоеше на място. Ако тази изключително ефективна подготовка беше предприета, за да подсили увереността ѝ, то целта беше постигната. Въпреки че изглеждаше бледа, тя излъчваше спокойствие, а усмивката, с която пресече стаята, за да прегърне Сара и Денис, изразяваше нейната обикновена приветливост.

— Мамо, изглеждаш прелестно — възкликна топло Сара.

Но Денис невъздържано пресече любезностите.

— Приемаш ли всичко това, приемаш ли този боклук на сериозно? — настояваше той. Нападателността му беше повече от агресивна.

— Денис, не говори тъй на майка си — реагира остро Дан.

Денис се обърна към него леко разколебан, но тонът, с който продължи, бе все още застрашителен.

— Отнася се за семейството, Дан — произнесе той натъртено. — За семейство Харпър.

Дан дишаше тежко:

— Аз мисля, че въпросът засяга всички нас. И твоите забележки са зле пресметнати и не улесняват нещата.

— Моля, моля — я престанете и двамата!

Викът на Стефани, изпълнен с болка, отрезви Денис изведнъж.

— Пих много — промълви синът ѝ. — Но, мамо — той почти я умоляваше, — истината ли казва Сара? Кажи ми, че не е права.

Стефани се усмихна мрачно.

— Само ако можех, Денис. Страхувам се обаче, че това е нещо, което мама не може да оправи само с целувка. Информирай си за най-важното от ситуацията. Онова, което не сме обсъдили, все още, е как да действаме. Първата крачка...

Стефани прекъсна думите си — ушите ѝ доловиха несигурното позвъняване на входния звънец. Всички се вслушаха напрегнато. Откъм помещенията за прислугата в задната част на къщата се разнесоха тежките бавни стъпки на Мейти, който се отправяше към вратата.

— Ах, господин Макмастър. Влезте, сър. Очакват ви. Семейството е във всекидневната. Оттук, моля, последвайте ме, ако обичате.

Напрежението в стаята беше почти осезаемо. Стъпките отекнаха през хола и порталът на всекидневната се отвори. Бил Макмастър застана на прага с куфарче в ръка.

— Добър вечер — рече той неловко. — Довел съм един човек — знаете всички...

Гласът му заглъхна и Бил се отдръпна. Зад него стоеше Джили. Роклята ѝ беше измачкана, избеляла и демодирана; в ръката си стискаше сплескана дамска чанта. Но върху лицето ѝ бе застинала изкривена, предизвикателна усмивка. Джили пристъпи бавно в стаята и първа наруши мълчанието:

— Е, добре, хайде! — рече тя. — Няма ли някой да каже здравей? Денис се съвзе най-бързо:

— Лично аз бих те изхвърлил навън — пламна той. — Но домът не е мой.

— Денис! — прекъсна го Дан заплашително.

Колебливо, за да прикрие грубостта на брат си, Сара пристъпи напред със съжаление в очите.

— Здравей — рече тя, — добре дошла отново.

Джали прие целувката на Сара, но настроението ѝ не се промени.

— Стефани? — обърна се тя предизвикателно.

Стефани гледаше Джили вторачено, прикована на място, без да може да помръдне или проговори. Сприхавият нрав на Джили се възпламени.

— За бога! — отсече тя. — Би трябвало да ми кажете поне защо съм тук!

Дан се намеси с професионална безпристрастност.

— Мога ли да предложа най-напред всички да седнем? Денис, би ли се погрижил за напитките? Какво да ти предложим, Джили?

Впрочем, аз съм Дан Маршал, съпругът на Стефани. — Поемайки ръката ѝ, той поведе Джили към близкия стол, след което се върна, за да направи същото и със Стефани. Общо взето, напрежението като че ли поспадна и останалите се настаниха в очакване на друга инициатива.

— Бил, мисля, че ти си човекът, който ще ни въведе в нещата — продължи Дан.

Бил изчака, докато Денис осигури напитки за всички. Тогава в тишината, която цареше, той отвори куфарчето си и измъкна стара стоманена касичка, като я постави върху масата пред себе си. След като прочисти гърлото си, той започна:

— Когато бащата на Стефани, Макс Харпър, умря, не бе намерено завещание. В резултат на това, всичко, което той остави, наследи автоматично Стефани. Преди известно време тя, както знаете, реши да ремонтира старата къща на Рая, първия и последен дом на Макс, където той умря. Миналата седмица работниците се заеха с библиотеката, любимото място на Макс. При свалянето на обгорялата от пожара ламперия се разкри сейф в стената, за съществуването на който никой не бе и подозирал. Впрочем, ето това намерихме в него.

Бил отвори кутията, за да покаже свитъка от пожълтели документи, превързани с избеляла панделка.

— Измежду тези хартии само един документ засяга пряко нас, присъстващите тук — продължи някак неумолимо Макмастър, — завещанието на Макс Харпър. И това е причината, за да те доведе тук, Джили. Не те чаках днес пред затвора, за да си правя глупашки майтапи. Ти си замесена в тая история и всички ние — кой повече, кой по-малко — се съгласихме, че би трябвало да имаш правото да научиш истината за нея.

Очите на Джили заблестяха и тя се премести малко по-напред на стола си. Ала иначе не издаваше нито звук.

Бил разгърна завещанието:

— Проверих неколккратно истинността на този документ — рече той, — свидетелите, подписа и всяка проклета дреболия. Истински е. Няма съмнение, че е автентичен... извън какъвто и да е аргумент или спор. Ще го прочета — във всеки случай най-значителната му част.

„По-бързо, Бил, искаше ѝ се да извика на Стефани, не протакай агонията. Кажи ѝ.“

„Аз, Максвел Харпър — Бил четеше бавно, — в състояние на пълно телесно и душевно здраве, завещавам цялото си състояние на дъщеря ми Стефани, единствено за нейно ползване... с надеждата и вярата, че тя ще осигури сестра си Джили, която с настоящото признавам за моя дъщеря.“

Огромната тишина, която настъпи след думите му, като че ли се преля в безкрайността. Наруши я някак внезапно Джили; тя скочи права и се втурна навън от стаята, крещейки:

— Не, не, не, не. Не!

Минутите течаха, но Джили не се връщаше. Никой не искаше да наруши преживяванията ѝ, каквито и да бяха те, задържали я толкова време в градината. Накрая Стефани се обезпокои сериозно и като взе някаква наметка, излезе навън в нощта.

Намери Джили на върха на скалата, приковала поглед в крайбрежната ивица, която образуваше малко естествено пристанище ниско долу. Белезникавите ѝ очи светеха в тъмнината подобно на котешките; тя като че ли си и мърмореше нещо накъсано. Изглежда, не беше усетила приближаващите стъпки до момента, в който Стефани не покри раменете ѝ с наметката, за да я предпази от острия бриз, идващ откъм морето. Джили беше изпъната като тетива и при допира отскочи настрана, подобно на диво животно.

— Джили, трябва да поговорим.

Тишина.

— За мен чутото също беше ужасен шок. Но аз се надявах, че ние бихме могли да намерим начин да преодолеем случилото се заедно.

— Не се будалкай! — Гласът на Джили трепереше. — Не мога... Не мога да говоря. Фактът, че сме сестри, не променя нищо между нас.

С изключение на това, че ми дава още един повод да се чувствам победена.

Стефани усети как я полазват тръпки.

— Волята на баща ни може да промени нещата. Ако позволиш.

— Ах, иска ми се само да не бях разбирала никога нищо. Защо е трябвало да ни го казва изобщо? Защо не ни го е казал по-рано?

— Не проумявам. — Стефани внимателно премисли по-нататъшните си стъпки. — Знаеш, той беше твърде горд, твърде егоистичен да признае която и да е от собствените си грешки. Вероятно не е искал да заяви открито, че е прелъстявал майка ти — особено след като той и твоят баща...

— Моят мним баща — Джили я поправи саркастично.

— ... са били приятели през целия си живот, бизнес партньори...

— Но как е възможно да ни наблюдава, че растем заедно, ставаме най-добри приятелки, и никога да не каже нито дума?

— Прости на Макс — изрече Стефани решително. — Опитай се да си спомниш колко дълго време ти и аз бяхме близки като сестри.

— И какво добро произлезе от това — Джили избухна, — след като се влюбихме в един и същ мъж?

Стефани пребледня.

— Грег Марсдън — произнесе тя с болка — беше много... бе изключителен мъж. Не е учудващо, че стана така.

— Оставаш си все същата стара Стеф! — отвърна Джили с присмех. — Не мога да повярвам! Нима има нещо, за което ти не би могла да проявиш снизхождение? Този „изключителен“ мъж не беше женен за теб и седмица дори, когато започна да ме преследва. О, той беше чудесен, нали — чудесен чукач. Признавам му качествата! — Стефани пребледня още повече. Познавайки силата и решимостта си да наранява, Джили стремително продължи: — Но той те искаше мъртва! Как си го обясняваш? И когато ни заведе на реката и те хвърли на крокодила, аз не си мръднах пръста, за да ти помогна. Защото също исках да умреш! — Тя дишаше тежко, възбудена, свиваше ръцете си в юмруци и ги разпускате като в някакъв див ритъм.

— Джили — Стефани почти шепнеше, като се мъчеше да се контролира, — мислиш ли, че ми казваш нещо, което не знам? И въпреки това аз се опитвах през всичките тези години да ти простя. Сега мисля, че мога да го направя.

— Не е необходимо! — Джили не можеше да се успокои, напротив — изпадаше в ярост. — Мразех те, докато бяхме деца, защото ти имаше пари, а аз никога не разполагах с тях достатъчно. Но най-много те мразех, когато се омъжи за Грег Марсдън. Не само защото и аз го желяех и знаех, че мога да му дам секса, който той искаше. Не, беше, защото отново госпожица Стефани Харпър, бедното малко богато момиче, отнесе със себе си първата награда!

— Джили, не можеш ли да разбереш, че ни е даден шанс да се сдобрим заради общото ни добро минало? — Стефани вложи цялата си душа в този зов.

— Късно е — извика Джили. — Не искам да съм ти сестра! Не се нуждая от твоята благотворителност! Не усещаш ли, че ножът е опрял до кокала? През всичките тези години аз ти завиждах за парите ти, за силата ти, за съпруга ти. И сега знам, че това е трябвало да бъде мое! Мое, мое, мое!

— Господи, погледни ни! Погледни какво ни стори тя! И то едва-що пристигнала. Повярвай ми, мамо, докато не прекъснеш тази глупава история, нищо вече няма да е същото.

Изтощената групичка, скупчена във всекидневната, усети избухването на Денис, но никой не намери сили да му отговори. Подпомогната от Дан, накрая Стефани успя да сложи Джили в леглото в една от стаите за гости на Рая. Бил си беше отишъл, предлагайки услугите си с рязка категоричност, като не пропусна да напомни на Стефани, че присъствието ѝ на следващата сутрин в офиса е необходимо, за да се заемат с нетърпящия отлагане проблем за акциите на „Харпър Майнинг“. Беше останало само семейството, като всеки един от тях се чувстваше уморен и унил, но същевременно изпитващ страх да остане сам или прекалено изтощен, за да отиде да спи.

— Мамо — Сара започна неуверено, — спомняш ли си онзи курс в Аделаид? Обучение по музика за напреднали? Мисля да се запиша в него.

Дан я погледна изпитателно.

— Напускаш ни?

— Вероятно — да.

— Не мислиш ли, че майка ти би желала да си тук засега? Тя ще има нужда от твоята подкрепа. Мисля, че ти ѝ дължиш да останеш при нея толкова дълго, колкото можеш. — Сара поклати глава с въздишка в знак на съгласие.

— Хей, не ме разбирай по този начин! — рече Денис агресивно. — Хайде, мамо! Отърви се от нея! Това е начинът да се измъкнеш от тази история.

— Не, Денис. — Отговорът на Стефани беше неочаквано твърд и бърз. — Но каквото и да се случи от сега нататък — и дали на теб ще ти харесва или не — въпросният факт не може да се промени. Джили е част от семейството. Никой от нас не бива да пренебрегва това.

— Мамо! — Денис почти извика. — Не ѝ вярвам! А ти?

Мълчанието на Стефани означаваше само по себе си отговор. Денис издиша шумно, звукът наподобяваше сподавен плач.

— Добре, мамо, направи така, както ти решиш. Но не се безпокой от нищо. Няма да позволя каквото и да е да те нарани. — Той хвърли предизвикателен поглед към Дан, който го погледна сразяващо, но без омраза. — Отивам да спя! — заяви Денис. — Не мога да понеса повече неприятности! — После се обърна и напусна стаята.

— Сара, ти също — каза Стефани с уморена усмивка. — И аз. Време е за лягане. Нека да забравим всичко и утре да опитаме да започнем отново.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин денят беше облачен. Стефани се събуди с главоболие; нямаше желание нито за ранното сутрешно плуване, нито за обичайната закуска край басейна. Облече се набързо, сбогува се със сломеното си семейство и потегли към офиса.

Пристигна твърде рано, но Бил я беше изпреварил. По вида му личеше, че и той е прекарал една кошмарна нощ. Ала поздравът му бе учудващо приветлив.

— Отвратителна работа беше това снощи. Как си, Стеф?

— Добре съм — отвърна Стефани рязко. — Какви са новините от фондовата борса?

— Става ясно, че се случва нещо много по-сериозно от обичайния интерес към нашите акции. Изглежда, „Харпърс“ е обект — той внимателно подбираще думите си — на умишлена и добре планирана атака.

— Разполагаш ли с цифрите?

— Помолих да ни предоставят последните данни веднага щом ги получат.

— Значи атака, казваш. — Стефани усещаше, че обхваналото я напоследък чувство на страх не бе неоснователно. — Кой стои зад нея, Бил?

Лицето на Бил се изкриви в гримаса.

— Отначало не бях сигурен. Но от подхода, който започна да ми се изяснява едва тази сутрин, бих заключил, че неприятностите ни са дело на Джейк Сандърс.

Името сякаш удари Стефани право в лицето.

— Сигурен ли си?

— Страхувам се, че да. Той трябва да е. В момента Джейк е единственият, който има умението, дързостта и капитала да извърши успешно подобна акция.

— Ох! — Стефани въздъхна дълбоко. — Е, добре, знаем го по име, но известно ли ни е нещо по-конкретно за противника ни?

— Издънка от английски произход е — дошъл да завладява колонии в стила на стародавната традиция на островните преселници. — Тонът на Бил изразяваше отвращение. — Иначе господинът е само един проклет пират с големи амбиции. Прави парите си, като подхлъзва деловите хора. Ако това може да бъде някакво успокоение, ние не сме първите му жертви. Направил е поредица от удари над няколко големи западноавстралийски компании. Казано другояче — той е една загадка.

— До известна степен думите ти го характеризират и като... привлекателен.

— Щом намираш, че опасността е привлекателна! Мисля, че тя е надвиснала достатъчно ниско над теб. Желаш ли да се справя с нея?

— Не. — Стефани вирна брадичката си по начин, познат единствено на Бил. — Никога не съм срещала пират, чиито интереси са еднакви с моите. Струва ми се, че господин Сандърс е може би онази разрушителна сила, от която имам нужда.

На вратата се почука и в кабинета влезе млада жена.

— Господин Макмастър? Помолихте за последните данни за състоянието на акциите.

Стефани се загледа в новодошлата, попивайки сякаш разпуснатата ѝ лъскава руса коса, стегнатата ѝ, грациозна фигура, елегантната строга дреха, която запазваше обаче меките женствени линии. Бил пък явно се колебаеше как да я представи.

— Това е Каси Джоунс, Стефани. Постъпи при нас преди около десетина дни като моя помощничка, занимава се с корпоративни анализи... Каси, а това е Стефани Харпър, президентът на фирмата.

— Добро утро, госпожо Харпър — поздрави Каси.

— Господин Макмастър, анализите показват, че настъплението не е отслабило силата си, въпреки рязкото повишаване на цените на нашите акции. Джейк Сандърс продължава да купува.

— Когато цената стане добра, той ще започне да продава и ще получи печалбата си — обади се Стефани. — Случвали ни са се подобни неща и преди, Бил.

За нейна изненада Каси ѝ подаде още един документ.

— Прегледах и състоянието на приходите за момента. Те са твърде недостатъчни.

Стефани разлисти справките, впечатлена от инициативата и грижливостта, с която бяха изготвени. После изрече замислено:

— Общо взето, господин Сандърс трудно би избрал по-подходящ момент, за да ни атакува.

— Благодаря, Каси — обърна се Бил към помощничката си. — Продължаваш да следиш положението, нали? Огледай го от всички страни, заслужаващи внимание — ще наредя достъпа ти до всякаква документация, от която ще имаш нужда.

Каси кимна решително и напусна. Стефани наблюдаваше как бързо излиза от стаята. След себе си тази жена остави слаба сладострастна следа подобно на животинска диря. Стефани почти долови във въздуха миризмата на мускус.

— Интересен е изборът ти за помощничка, Бил — отбеляза Стефани, дразнейки го.

— Квалифицирана е — отвърна Бил, сякаш се защитаваше. — Има научна степен по бизнес администрация, на нея се падна жребият. Всъщност Каси би могла да ни разкаже нещо за маниера на работа на Сандърс. Тя е в бизнеса отскоро, но е била принудена да се сблъска вече с въпросната особа.

— Е, добре, ние се нуждаем от всяка помощ, която можем да получим от нашия господин Сандърс.

— Стеф...

Стефани усети, че Бил се подготвя за някакъв труден разговор.

— Какво ще правя с Джили ли? — попита тихо тя. — Това ли искаш да разбереш?

— Да, нещо подобно.

— Ох, Бил, не знам. Но мислех да започна с акциите на компанията...

— Дума да не става! — Категоричността на неговата реакция я изненада. — Помисли само! Какво беше първото нещо, на което съм те учил? Акциите изразяват силата и следователно ти трябва да съсредоточиш в ръцете си възможно най-много от тях. И помни — откровено казано, завещанието на баща ти не те задължава да даваш на Джили каквото и да било. Предсмъртното желание на Макс няма законна сила.

— Но тя е моя сестра, Бил?

— О, господи! Само каква сестра ти беше тя! Пък и питам се, ще може ли изобщо да ти бъде такава? Казвам ти, Стеф, ако нямаше свидетели, когато въпросното завещание попадна в ръцете ми, щях да го изгоря. То никога нямаше да види бял свят!

— Бих желала да беше така! — Гневът на Стефани се засили подобно този на Бил. — Въпреки всичко не бих го позволила.

Бил беше обезоръжен просто за миг.

— Знам — изрече той на пресекулки. — О, аз знам.

Напоследък Филип Стюарт не се задържаше често в Сидни. Разрастването на неговата адвокатска практика в Америка го караше да прекарва все повече време далеч от Австралия. А и след краха на женитбата му с Джили, отвратителната шумотевица в пресата, шока и срама, Ню Йорк бе едно от добрите места, където можеше да се скрие. От друга страна, той трябваше да има база и за бизнеса си в Сидни. Та бе наел елегантен апартамент с гледка към пристанището на Елизабет бей; между многото преимущества на жилището беше и това, че то нямаше никаква връзка с Джили.

Джили... В съзнанието на Филип настана бъркотия. Беше положил болезнени усилия, за да възстанови съсипания си живот. Потисна мъката с работа. Работеше колкото можеше да издържи, без прекъсване. Потърси нови връзки и нови хоризонти. Съвсем естествено в ежедневието му се появиха и други жени, тъй като Филип беше привлекателен за годините си мъж. Но той непрекъснато търсеше причините за раздялата с бившата си съпруга във възрастовата разлика между тях; наистина, дали Джили щеше да бъде толкова ненаситна за сексуални преживявания, ако беше омъжена за по-млад мъж? Още в началото на тяхната връзка Филип беше установил с голяма мъка, че той просто не може да задоволи хетера с такава неутолима физическа нужда. Следователно трябваше да плати горчивата цена на мамения съпруг и да се научи да гледа по по-различен начин на брака си, след като Джили получаваше каквото ѝ бе нужно от телата на другите мъже. Нито веднъж обаче на него не му бе хрумвало, че е могъл да ѝ върне със същото. След кризата, сломен, разведен и с жива погребана в затвора благодарение на десетгодишната присъда бивша съпруга, Филип нерешително пое юздите на своя живот като свободен човек.

Ала опитът от едно-две интимни общувания с жени, колкото и приятни и предани да бяха те, го накара да прозре непоносимата истина: трябваше да признае, че все още е влюбен в съпругата си.

През последния месец Филип изпадна в състояние на постоянна несигурност. Като адвокат знаеше, че Джили няма да излежава пълния срок на присъдата, а ще получи рутинното опрощаване за „добро поведение“. С приближаването на датата на нейното освобождаване той установи, че не може да работи, да се храни, дори да спи. Опасяваше се, че Джили ще се опита да установи контакт с него. Но се страхуваше повече от факта, че тя можеше и да не го направи.

И когато накрая в сутринта, в която присъдата на Джили изтече, телефонът все пак иззвъня, той вдигна слушалката с облекчение. Вслушваше се безпомощно в незабравимия прелъстителен и толкова характерен глас.

— Филип?

— Да.

— Аз съм в дома на Стефани. Предполагам, че съм последният човек, когото искаш да чуеш отново. Но... имам нужда от адвокат. И дори повече, Фил, ако все още ме обичаш... имам нужда от приятел. Помогни ми. Моля те?

Филип не можеше да изрече и дума. Започна да трепери и не успяваше да се овладее. С върховно усилие на волята си постави слушалката на мястото ѝ, после, лепкав от пот, се притисна към стената; там отново видя живота си да излиза непоправимо от релсите.

— Филип? — Джили изведнъж разбра, че връзката е прекъсната. Но тя не се отчая. Имаше причини да вярва в своето влияние над Филип, независимо от всичко. Филип щеше да се предаде. Тя остави телефона, внезапно потрепервайки от хлад. Тънката нощница, която Стефани ѝ бе заела, не беше подходяща за климатичната инсталация във всекидневната на Рая. По-добре беше да се върне обратно в леглото... Госпожо, можеш да се порадваш на първата си лъжа от седем години насам, рече си тя.

— Тъй значи? — Зад гърба на Джили изненадващо и неочаквано се бе появил Денис. — Изпълнението на Дамата Нели Мелба,

галеницата на сцената. — И той я възнагради с подигравателно бавно ръкопляскане.

— Не беше представление.

— Не мислиш ли, че е странно да се обаждаш на този човек? Не направи ли всичко възможно, за да съсипеш живота на Филип? Връщаш се за поредното ухапване? Мили боже, от теб би трябвало да взимат уроци дори акулите!

Дразнейки го, Джили каза меко:

— Денис, защо се държиш като копеле с мен?

— Защото знам на какво си способна, затова.

— Наистина ли? — обгърна го с поглед тя.

Денис се удави в очите ѝ, подобни на котешки, беззъбни и почти жълти. Джили искаше той да я огледа цялата. На ярката слънчева светлина, струяща през прозореца, тялото ѝ прозираше през тънката нощница. Можеше да види набъбналите ѝ възбуждащо раздалечени гърди. Ето, с приковано внимание наблюдаваше как зърната ѝ започнаха да се свиват и разпускат само под въздействието на погледа му. За пръв път в живота си Денис опитваше силата си върху жена и това призова цялата огнена гордост на неговата ранна мъжественост. Но, о ужас, почувства пулсирането на кръвта между краката си и пенисът му набъбна в началото на светкавична ерекция. Денис все още не можеше да отдели очи от нея.

Джилли вече мъркаше, очите ѝ бяха леко притворени и сънливи.

— Седем години в затвора — прошепна тя. — Мислиш ли, че съм изгубила форма? — Джилли бавно гладеше талията и ханша си през копринената материя, закриваща стегнатия ѝ корем, а пръстите ѝ, измъчващи с лъжливи надежди, напиреха към тъмния триъгълник, там, където започваха краката ѝ.

— Не се... интересувам — изрече Денис дрезгаво.

Опитните очи на Джилли фиксираха издутината в предната част на панталоните му и тя се изсмя гърлено:

— Не те интересува ли? — запита провокационно.

Лицето му пламна.

Джилли се приближи бавно към него, уверена, че младежът е вцепенен и раздвоен между омаята и страха.

— Седем години без мъж те научават да отгатваш възбудата — прошепна тя. — Разбираш ли за какво говоря?

Без да бърза, Джили посегна и разхлаби вратовръзката му, плъзгайки малкото си пръстче под яката. Усети с маникюра си как пулсира вената в основата на врата му.

— Сигурен ли си? — продължи тя хипнотизиращо. — Познаваш жените, нали, Денис? А не желаеш ли да научиш нещо повече? Какво е нужно, за да спечеля доверието ти? Можем да сме добри приятели, ти и аз.

С двете си ръце докосна гърдите му, галейки слабия му гръден кош. „Никога преди това не съм притежавала момче — помисли тя развеселена. — И на него ще му се отрази добре. Може да е бил хаплив понякога, но аз ще съм първата му истинска жена.“

Мисълта я възбуди. Усещаше миризмата на мъжкото му тяло, острият мирис на одеколона му за след бръснене се смеси с избиващата сладострастна пот, най-чудесната миризма на света. Започна да я вдишва ненаситно:

— ... вземи ме, колко ми липсваше това! Денис... — Тя спусна трескаво ръката си надолу към корема му, търсейки ципа на панталона.

— Престани! — Гласът на Денис просто изплющя в най-високия си регистър. Той отскочи от нея. — Ти... ти... — Беше го обзел панически гняв. — Махай се! Само се махни! Сега! Ще ти дам пари, ще ти наема стая в хотел...

— Скъпи Денис — промърка Джили, а в очите ѝ проблеснаха жълтите пламъчета. — Как да разбирам това? — И с арогантната настойчивост на възбудена самка тя отново се доближи към него.

— Ах, ти, кучко такава! — Денис хвана китките ѝ с двете си ръце и я отблъсна грубо. — Ще те науча аз, ще ти покажа...

— Какво става тук?

Дан се бе изправил на вратата и се мъчеше да обхване с поглед застиналата жива картина. Видя Джили безпомощна, очевидно ужасена и изпитваща болка, притисната на фотьойла от яростната хватка на Денис. Лицето на Денис гореше от гняв и докато Дан не знаеше още как да реагира, Джили започна да хленчи състрадателно.

— Денис! Престани веднага! Какъв мъж си ти — устните на Дан се изкривиха в презрение, — да малтретираш жена? Та това е най-голямата низост, която можеш да извършиш!

Смаян, Денис пусна Джили и тя се изхлузи от фотьойла.

— Не мога да повярвам — промълви той.

— Нека се опитаме да изясним нещата като разумни хора — подхвана отново Дан. — Дай ми някакво обяснение, Денис.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — разпали се младежът. — Няма да ми повярваш? — И все още треперещ, бурно излезе от стаята.

Объркан, Дан се обърна към Джили. Беше се свила на широкия фотьойл като малко изгубено момиче.

— Ще ми кажеш ли в крайна сметка какво се е случило, Джили?
Тя поклати глава.

— Денис не искаше да ме набие. Опитваше се да ме сплаши. Искаше да купи моето... тотално изчезване от къщата ви. С пари и стая в хотел. Би могъл да си спести парите. Ако знаех къде да отида, нямаше да съм тук!

— Джили!

— Истина е, Дан. Никога през живота си не съм се чувствала толкова зле и самотна, дори и когато бях в затвора.

— Ела сега. — И сякаш се грижеше за пациент, Дан я изправи на крака, поведе я към вратата. — Трябва да си легнеш. Нуждаеш се от почивка. Можем да обсъдим недоразумението и по-късно.

Остави се на сигурните му ръце като дете. Силите я бяха напуснали напълно и в очите на придружаващия я Дан тя изглеждаше малка и крехка.

— Слязох долу, за да се обадя на Филип — рече му Джили с горчивина. — Трябва да съм полудяла... Филип! Та той не желае и да знае повече за мен, за разлика от вас, останалите.

— Това не е истина, Джили.

— Какво съм аз? — изплака Джили. — Нито минало, нито бъдеще. Не ми остава нищо, освен да изчезна. Какъв е смисълът на живота, Дан? Знаеш ли отговора? Можеш ли да ми го кажеш?

Страхотна жена е тази Стефани Харпър, мислеше си Каси, ставайки от бюрото си в края на дългия ден. Макмастър не е глупак, но тя го минава още на стартовата линия. Само как набързо простреля с поглед анализите за състоянието на акциите, а тъй ще постъпи и с всеки друг документ, който бих ѝ дала. И при това никога не е

посещавала някое от бизнес училищата! Интелигентна жена и без грешка.

Все още замислена, Каси постави всички поверителни материали в металната каса и я затвори. После изключи компютъра, убивайки сякаш белезникавата кехлибарена светлина на монитора. Откачи сакото си от закачалката зад вратата, облече го и се огледа в голямото стенно огледало. Идеалната млада делова жена — рече си тя иронично, — строго елегантна в бледорезедавия ленен костюм с подходящи аксесоари, отлично съчетание за дневно и вечерно облекло. Каси знаеше, че изглежда добре. Но виж, Стефани Харпър — тя беше друга класа. Обезсърчена, Каси си спомни меко набрания блузон на Стефани в яркорозово и полата ѝ, по-тъмна с точно три нюанса — съвсем според принципите на модата; ами обувките, грима и всичко останало — проклета да е, толкова е свършена. Каси знаеше добре, че е необходимо нещо повече от пари, за да съчетаеш всяка подробност и да оставиш своя незаличим почерк — необходим е стил. Но Харпър не беше супержена — тревожният ѝ вид и тъмните сенки под очите издаваха скрита мъка. Все пак това допълваше нейната изисканост. На двадесет и четири години Каси не можеше да се надява, че ще изглежда жена с минало.

Като взе чантата си, Каси излезе от офиса и улови първия асансьор надолу, напускайки комплекса на върха на сградата „Харпър“, където се помещаваха оперативният център на компанията и нейният най-важен кадрови състав. Вече навън, тя пое по Бент стрийт, зави наляво в посока Спринг стрийт и се отправи към центъра на града. Крачеше дълбоко замислена, така че не усети кога е пристигнала. Влезе в една сграда, без да преустановява хода си, изкачи се на четвъртия етаж и хлътна в някаква врата накрай коридора. После остави чантата си на масичката в антрето, съблече си сакото и го закачи; едва след това се насочи към всекидневната.

Внезапно и без предупреждение нечия мъжка ръка я обхвана изотзад, а дланта запуши устата ѝ, за да сподави вика ѝ. Каси почувства цялото мъжко тяло плътно прилепнало към своето, почувства и горещия дъх над главата си. Хватката беше порочно стегната. Тя успя да отвори широко уста и ухапа средния пръст на десницата. Хахапа го бавно и с наслада, толкова силно, колкото можеше.

— Ах, ти, малка вещице! — Нападателят ѝ я пусна с потиснат вик на болка.

Каси се обърна.

— Е, добре, господин Сандърс — рече тя сериозно, — ако в устата ми влезе и друго нещо, вероятно ще отхапя и него.

— Ще запомня това — ухили се той — за в бъдеще. Човек никога не може да предположи какво може да му се случи.

— Нали знаеш поговорката. — Каси пристъпи към Джейк Сандърс и обви кръста му с ръцете си. — Ако не си добър...

— О, аз мога да бъда добър. — Джейк нежно я погледна в очите. — Във всеки случай никога не съм чул оплаквания. — После я взе в ръцете си.

— Ще ми дадеш ли доказателства? — промърмори Каси, сгушвайки се в него.

Той ухаеше на чисто и хубаво.

За неин ужас Джейк избухна в силен смях.

— Това е, което харесвам у вас, австралийските момичета — тресеше се Сандърс, — толкова сладко се изразявате с този безсрамен език.

— Безсрамен език? — Каси се измъкна от прегръдката му. — Защо ти, гадно английско копеле! Ти, мръсен крадец! Ти...

— Уважаеми членове на журито, приключвам случая — ликуваше Джейк. После се изпъна напред, извивайки ръцете ѝ зад гърба, и прекъсна по-нататъшния спор с целувка. Каси почувства възбуда от допира. Алчно отвори устни за неговите и гневът ѝ само за секунди премина в желание. Бавно, той изследваше бавно голямата ѝ червена уста, докато Каси се извиваше в прегръдките му. Накрая я освободи, а тя радостно взе лицето му в двете си ръце, протягайки се да изпроси целувка за себе си. Джейк усети бързите движения на езика ѝ и силна вълна на желание премина през него. Плъзна ръцете си надолу по гърба ѝ, за да намери топлата заобленост на задничето, галейки и милвайки ханша ѝ по начин, който едновременно я успокояваше и възбуждаше. След това потърси гърдите ѝ. Няколко леки докосвания, и усети как меката им плът се втвърдява. Джейк възтържествува. Беше толкова лесно. Като падане от пън. Ако знаеш само как да натиснеш подходящите копчета, жените стават — Джейк не можеше да устои на клишето — маджун в ръцете ти.

Като че ли отгатнала мислите му, Каси го пусна и се отдръпна малко от прегръдката му.

— Не съм ти простила все още — рече тя.

Ала гласът ѝ беше натежал вече от желание. Джейк погледна в очите ѝ, установи разширяването на зениците ѝ, а то означаваше, че е преминала бариерата, където все още можеше да се спре.

— Не се безпокой — вметна той шеговито, но и с леко заплашително загатване, — аз също не съм ти простил. Мисля, че е време да платиш за обидата, нанесена в мое лице към една велика нация, която е съществувала хиляда години преди твоят народ да е изпльзвал от пещерите.

Каси беше твърде възбудена, за да му отговори подобаващо. Вместо това тя склочи ръце около врата му и потърси нова целувка. Джейк я вдигна, понесе я през вратата към всекидневната, положи я на килима от козя кожа пред мраморната камина. Бързо я обърна по лице, разкопча дрехата ѝ и я освободи от сутиена. После придърпа нагоре полата ѝ, а тя, като повдигаше ханша си, му помогна да ѝ свали бикините. Загорялата ѝ кожа беше невероятно привлекателна на бледозеления фон на дрехата ѝ, а изложените ѝ задни части напомняха цвета и рязката на свършена праскова. Коленичил зад нея, Джейк галеше нежно меката кожа, обхващайки с двете си ръце топлата ѝ плът.

— Казал ли ти е днес някой — промърмори той дрезгаво, — че имаш най-прекрасния задник?

Възбуден, той грубо изтегли дрехата през главата ѝ и я хвърли настрана. Коленичил, Джейк започна да я гали с бързи движения по бедрата, от задницата нагоре към гърба и врата. Лекият масаж отпусна напрежението в раменните ѝ мускули и тя въздъхна с облекчение; Джейк я разтриваше от главата до пръстите. После я обърна, спирайки за момент да погледа тялото ѝ. Изтегната на пода, тя напомняше одалиска, изоставена на неговата воля и нейната наслада.

Каси сънливо отвори очи.

— Вземи ме — прошепна. — Какво чакаш?

В отговор Джейк само обхвана гърдите ѝ с двете си ръце, опитно милвайки чувствителната кожа; измъчваше я с ласки, продължаваше да си играе с набъбналите ѝ зърна, докато нейното дишане ставаше все по-тежко и тежко. Бавно, с ноктите на палците си проследи линията от зърната надолу до копринения триъгълник, там, където започваха

дългите ѝ загорели крака; после отново и отново, като спираше точно преди да стигне най-чувствителното място, оставяйки я стенеща и гърчеща се в пълно безсилие. Накрая премина към клитора ѝ, който тръпнеше от ласките му — не беше забравил, че тя го нарече „английско копеле“. Каси се задъхваше, изви гърба си, но веднага се тласна могъщо напред, за да усети онова твърдо нещо, което неистово търсеше. Джейк я обработваше методично, докато по силата на виковете ѝ, излизаци дълбоко от гърлото ѝ, се досети за началото на нейния оргазъм. Изведнъж спря. Объркана, Каси дойде на себе си.

— Джейк? — попита едва момичето. — Какво става?

— Тук съм, любима — рече той. — И съм готов да вляза в теб. — Издърпа я игриво нагоре, така както беше коленичила, и арогантно ѝ предложи пениса си, единственото голо нещо по него. — Съблечи ме — изкомандва той. — И тогава ще започнем.

ПЕТА ГЛАВА

Когато на сутринта Джили най-после стана от леглото, опитът ѝ от престоя в затвора сред стотици други жени веднага ѝ подсказа, че тук не е сама. Тъжните тонове на пианото, които идваха някъде отдалеч, говореха за присъствието на още някой в голямата къща. Чудейки се кой може да е, Джили тръгна към нахсаната мелодия, докато стигна до затворена врата сред лабиринта от стаи в задната част на къщата. Отвори я леко и надзърна вътре.

На рояла в дъното на стаята седеше Сара, нейната крехка фигура на фона на огромния инструмент изглеждаше недоразвита. Беше се концентрирала ожесточено, като опитваше един и същ музикален фрагмент, прекъсвайки го с очевидна раздражителност, след което го повтаряше отново. Накрая, доволна от себе си, почна отначало и настойчивите леещи се тонове на Бетховеновата „Патетична соната“ изпълниха стаята.

Най-добрата музика са звуците на наранената човешка душа, намерила най-после изява. Заслушана, Джили с раздражение усети как сълзите ѝ напиреха изпод клепачите, тъй като цялото страдание в душата ѝ излезе наяве. Тя ядосано се пребори с плача. Никаква проява на слабост! Само слабите могат да си позволят този лукс. Увлечена в музиката, без да усеща присъствието на неканения гост, Сара продължаваше да свири. Джили я наблюдаваше до момента, в който възстанови самообладанието си. После се размърда, за да привлече вниманието на Сара. Изведнъж музиката спря.

— О, не спирай.

— Аз не... Аз и без това не мога да го свиря добре. — Лицето на Сара беше изгубило възторга и живостта си, които имаше по време на свиренето. Сега изглеждаше нацупена и враждебна, сякаш размирен юноша. Да не повярваш, че това е любимата, единствена дъщеря на най-богатата жена в Австралия, мислеше Джили прикрито развеселена. Но и много напомняше на майка си на тази възраст. Джили имаше ярки спомени за Стефани като безнадеждно недодялано

и неуверено момиче, твърде високо, за да не бъде забелязано, и твърде пълно, за да не бъде смешно. Дори по времето на първите проблясъци на моминството Стефани бе лишена от стил, грация и увереност. По всичко личеше, че Сас ще мине по същия път.

Джили каза високо:

— Звучеше ми много добре.

Сара се намръщи.

— Цялата тази история с пианото и всичко това — тя посочи с жест добре оборудвания музикален кабинет — си е мамина мечта, не моя. За да свириш наистина добре, трябва да имаш желание. А аз не искам повече.

Джили смени темата.

— Вчера ти бе единствената, която ме поздрави за добре дошла. Искрено ли го направи? Или само за да подразниш Денис?

Сара се засмя неловко.

— По малко и от двете — призна тя.

— Впрочем какво му става на Денис?

— Добър въпрос. Никога не е одобрявал омъжването на мама за Дан.

— Ревнува ли?

— Допускам, че да. Изглежда, че не може и да реши какво иска да прави. Загази в училище, не я кара добре, вдигна голям шум, че ще се оправи сам, а не като син на Стефани Харпър и в края на краищата тя бе принудена да го вземе във фирмата!

— С какво се занимава?

Джили беше любопитна. Но също така спазваше първото правило при воденето на война: опознай врага си.

— О, той работи в „Харпър Пи Ар“ — рече Сара. — Отскоро отговаря за нещо много важно в Пърт. Но сега казва, че е пратил всичко по дяволите.

— Надявам се, че не. — Гласът на Джили звучеше искрено и загрижено.

— Едва ли — отговори Сара. — Във всеки случай Денис има много проблеми. И за всичко сам си е виновен. Обича да харчи пари повече, отколкото да ги печели. Това му навлича неприятности. Сега например... — и тя спря сконфузено.

— Продължавай — настоя Джили меко. — На мен можеш да ми кажеш.

— Е, добре... — Сара не беше много уверена. Но опасявайки се да не обиди Джили с недоверието си, направи решителната крачка. — Денис обича хазарта. Рискува големи суми и сега е затънал до уши в дългове. Дължи няколко хиляди. Но най-много се страхува да не би мама да разбере нещо. Няма да ѝ кажеш, нали?

— Не, няма — отвърна Джили с категоричност. — Дори и не бих помислила.

„Ще се възползвам далеч по-добре от тази пикантна информация“ — каза си тя, ликувайки.

— А ти как беше?... — Сара се колебаеше.

— Как беше вътре в пандиза ли? — Гласът на Джили звучеше твърдо. — Ужасяващо. Поради новия начин на мислене, който придобиваш. И когато си вътре толкова дълго, колкото бях аз... все едно си погребан жив. В мръсотия. — Сара потрепери. — Сега съм изплатила вината си пред обществото, нали така го наричат? Сега съм на свобода — продължи Джили. — Но рецидивистите казват, че когато там вътре си бил твърде дълго, ти просто не можеш да се справиш отново в истинския живот.

— Истинският живот ли? — рече Сара унило. — На това ли му казваш истински?

— Хайде!

Внезапната промяна в настроението сепна Сара.

— Къде?

— Където и да е! Би трябвало да има място, където да се повеселим.

— Има! — Лицето на Сара просия и тя вече изглеждаше жизнена и привлекателна. — Знам точно такова място. Хайде!

От цялата дейност на модната къща „Тара“, на която тя беше не само шеф, а движеща сила, вдъхновение и същност, Джоана Рандъл обичаше най-много възбудата от снимането. В момента беше щастливо въввлечена в препирня с най-върховния фотограф в Сидни и един от най-старите ѝ приятели в професията.

— Не можеш, повтарям: не можеш да продължиш с модела в пурпурния цвят, скъпо мамче — каза Джейсън възбудено. — Тя изглежда като загнила слива!

— Джейсън, ако не спреш да ме наричаш мамче, всички ще помислят, че съм ти майка! Не бих го понесла, малък тиранино!

Темпераментът на Джоана беше самата пламенност, както и легендарната ѝ червена коса, ярка както винаги, въпреки че сега ефектът се дължеше повече на нейния фризьор, отколкото на природата. А и животът в този непостоянен свят на дизайна, моделиерството и висшата мода я беше научил да дава толкова, колкото получаваше. Тя въодушевено се върна към препирнята:

— Трябва да ви кажа, господин Пийбълс, че създавам новите модни цветове за сезона още от времето, когато сте седели на нощното си гърне.

— Какви големи зъби имаш, бабо! — прихна Джейсън.

— ... аз пък ти казвам, че оранжево и пурпурно си отиват.

— Но не това оранжево и не това пурпурно! — простена Джейсън. — Нека да я извадя от снимката за една микроскопична секундичка и ще разбереш, че имам право. Хей ти, в пурпурното — извика той, — ще изчезнеш ли за момент, изпарявай се или нещо подобно... — Той отправи към Джоана ослепителна усмивка. — Ще ги разместя малко, договорихме ли се, мамче, добре ли е тъй? Ще те извикам. — И той се втурна да организира отново многолюдната сцена.

Смеейки се, Джоана излезе от студиото и се отправи към предната част на сградата, където бутикът ѝ, специализиран в продажбата на модни облекла и аксесоари, даваше сериозния си принос за успеха на бизнеса като цяло. „Е, да, с бутика, студиото и ръководенето на модната къща съм твърде заета за една жена — мислеше си Джоана. — Но ти обичаш тази работа, нали, стара развратнице? Кого се опитваш да пренебрегваш? — запита тя вътрешния си глас. — Не сме толкова стари. Аз съм в чудесна форма на модел от хиляда деветстотин трийсет и първа година — запазена каросерия поне за още петдесет хиляди мили, безукорна външност, а моторът — само да му врътнеш стартера.“

Джейсън наблюдаваше как тя грациозно се отдалечава. Изглежда на двадесет и шест откъм гърба, мислеше си той. А във фас и в профил

все още може да бие своите момичета.

В бутика Джоана намери управителката.

— Има ли някой? — попита, забелязвайки спуснатите завеси в дъното на магазина.

Преди жената да ѝ отговори, телефонът звънна досами лакътя ѝ.

— Джоана, моля? Бил Макмастър е на телефона. Слушай, няма да говоря със заобикалки. Страхувам се, че ще трябва да отложим откриването на новата верига от бутици, която бяхме запланували.

— О, Бил, твърде жалко! Мислех, че управителният съвет на „Харпърс“ е одобрил разходите.

— Така е. Това е само временно. Причината е, че в момента се нуждаем от всички налични парични резерви, които можем да съберем.

Джоана разбра работата.

— Това няма нищо общо с Джейк Сандърс, нали? Такова красиво животно... — Докато говореше, очите ѝ попаднаха на жената, която излезе от една кабинка на пробната и запристъпя важно-важно, опитвайки се да се огледа в едно от многото огледала. Джоана замръзна. — Благодаря, Бил, ще ти се обадя отново — изрече бързо. Подавайки телефона на управителката, тя тръгна с бърза крачка напред. — Това е Джили Стюарт, нали?

Джили се усмихна сладко.

— Джоана! Колко хубаво! Не очаквах да те видя тук, мислех си, че си твърде важна особа, за да обслужваш магазина.

— Отслабнала си, Джили — подхвърли Джоана саркастично. — Защо не изпариш и останалата част от себе си във от моята врата!

— Здравей, Джо. — Джоана не бе видяла Сара, която идваше отзад. Лицето ѝ се изчерви от смущение. — Аз доведох Джили тук. Мислех, че няма нищо по-хубаво от новите дрехи, за да повдигнеш духа си.

— Нямаме нужда от подобна клиентка, Сара.

— Ако за това става дума, можете да сложите на моя сметка всичко, което тя купи. Струва ми се, че всичко с кредита ми при вас е наред, като имам предвид, че магазинът е собственост на майка ми!

Джоана не се уплаши от нетактичната заплаха на Сара. Обичаше я истински, но сега беше изправена пред дилема. Погледна повдигнатата брадичка на Сара и пламналото ѝ лице.

— Сигурна ли си, Сас? — попита внимателно тя.

— Всичко е наред — намеси се Джили. — Не се безпокой, Сара. Грешката е моя.

— Не! — Джоана беше твърда. — Вземи каквото искаш сега. Но в бъдеще от уважение към Стефани бих предпочела да правиш покупките си другаде.

Разговорът бе прекъснат от внезапното появяване на Денис, който бързо влезе и се насочи към Джили обезпокоен, но решителен.

— Казаха, че мога да те намеря тук — извика, без да обръща внимание на останалите. — Ето две хиляди долара и стая, в която хотел си избереш, платен за два месеца. Вземи. — Той хвърли някакъв пакет към нея. — При условие, че си стегнеш багажа и се изнесеш от Рая още днес!

— Моментът да напусна Рая — отвърна Джили с жлъч, — е, когато самата Стефани ми нареди да го напусна. Каквото и да направиш или да кажеш, дребосък такъв, няма значение. Разбрахме ли се? — Тя се завъртя на токчетата. — Довиждане, Джоана. — Без да се оглежда, се отправи към вратата и излезе навън.

На Джоана ѝ се зави свят.

— Искаш да кажеш, че Стефани е позволила на тази жена да отседне в Рая?

— Не само това — отвърна Денис, натъртвайки силно, — настани я за много по-дълго.

В тишината на кабинета си, на върха на „Харпър Билдинг“, Стефани взе своето решение. Бързо сложи подпис на одобрение върху документа пред нея и като пресече стаята, влезе в светилището на Бил.

— Заеми се с този въпрос днес следобед — нареди тя. — Осигури куриер и достави документа в Рая. Или по-добре, занеси го сам.

Бил се втренчи в написаното с изумление.

— Какво е това? — успя да каже накрая.

— Осигуровка за Джили. — Стефани беше хладнокръвна и решителна.

— Но... пет милиона долара?

— Не искам да слушам повече, Бил. Вече съм решила.

— Мамо, тук ли си? — Денис връхлетя в кабинета, забравяйки както обикновено да почука. — Слушай, аз тъкмо... — Той млъкна, като видя сцената пред себе си. Преди някой да успее да го спре, грабна документа от ръцете на Макмастър и го зачете.

— Мамо, ти няма да го направиш! — Денис пребледня от уплаха. Стефани го погледна безизразно:

— Съжалявам, Денис, но това няма нищо общо с теб.

— Тогава изслушай ме, Стефани — изпъшка Бил отчаяно. — Компанията не може да си го позволи! Ще се нуждаем от всеки цент, за да се защитим в битката за акциите срещу Джейк Сандърс.

— Ще намерим изход. — Нямаше ни най-малка следа от пробив в бронята на леденото спокойствие на Стефани. — Само го направи, Бил. — И тя излезе.

Денис отправи още един последен призив.

— Бил, ще го допуснеш ли да стане?

— Тази компания е на Стефани — отговори Бил тъжно. — И ако в случая не си забелязал, моето момче, майка ти е жена, която прави това, което иска.

Внезапно нажежено до бяло решение се роди в главата на Денис. Те всички бяха обезумели! Джили им беше промила мозъците напълно. Положението напомняше нашествие на крадци на трупове и той като да бе останал единствен да се бие срещу тях. Добре знаеше какво да прави и щеше да го направи!

Взе си набързо довиждане с Бил и отиде да потърси секретарката на Стефани.

— Обади се на майка ми — рече ѝ той, — където и да се намира. Предай ѝ да ме чака в Рая след един час. Много е спешно.

— Но тя...

— Само ѝ предай. — След което изчезна.

По целия път към Рая объркани и гневни мисли гъмжаха в главата на Денис. Трябваше да докаже на Стефани каква точно е Джили — да я накара да се разкрие какво опасно и извратено създание е. При спомена за срещата тази сутрин, все още прясна в съзнанието му, той пламна, като се сети какъв глупак го бе изкарала Джили. Но какъв безполезен тъпак се бе показал и той самият! Нито му беше времето, нито пък мястото, но, да речем, тя го бе изненадала. Ала пред теб да има жена, зряла, сексапилна и, о да, похотлива и на практика

готова за чукане — и всичко, което можа да направиш, е да избягаш с вик от стаята на една проститутка... Денис кълнеше, псуваше и удряше по волана на колата, докато юмруците го заболяха. Е, добре, сега започваше вторият рунд. Слагай ръкавиците. Трябва да й покаже — да покаже на всички.

Пристигайки в Рая, не му беше нужно много време, за да я открие. Джили седеше отпусната във всекидневната, показвайки по най-добрия начин една от новите рокли, които Сара й бе купила днес. Денис я огледа внимателно. Трябва да е на годините на мама, помисли си той, но дори и след всичко, през което бе минала, не изглеждаше жена в разцвета на четиридесетте. Роклята от бутика, прилепнала към все още привлекателната й фигура, беше само част от целия й нов външен вид. Днес Джили беше отделила време за себе си. Косата й блестеше, променена от непозната фризура, а лицето й бе безупречно гримирано. Тя вдигна очи в момента, в който Денис влезе.

— Боже мой! — изрече Джили присмехулно. — Какво води най-големия бизнесмен вкъщи толкова рано?

— Мислих твърде много от сутринта насам.

— Колко изтощително е!

Денис пропусна сарказма край ушите си. Доближи се до канапето, където Джили се беше изтегнала, и седна до коленете й.

— Може би сгреших по отношение на теб — изрече, влагайки нежна нотка в гласа си, — сгреших за много неща.

Джилли се напрегна като котка, готова за скок.

— Тогава няма да правиш повече грешки, нали?

Той се наклони напред и се опита да я прегърне.

Джилли се възпротиви остро:

— Денис!

— Ти каза тази сутрин, че желаяш моето доверие, че бихме могли да станем приятели. Нека да задвижим нещата, не искаш ли? — Денис несръчно се опита да я целуне.

Съскацията й смях го обърка напълно.

— Двамата с теб действително имаме проблем с разбирателството, не мислиш ли? Решил си, че аз съм те пожелала тази сутрин, нали? Това само показва колко далеч си от истината. — Тя решително се измъкна от прегръдката му и се отдалечи към вратата. — Отивам да взема душ. Не мога да търпя да ме докосват с лапите си и да

се лигавят с мен! И запомни: когато поискам любовник, ще избира мъж, а не момче.

Денис седна на канапето, съкрушен от най-голямото унижение, което някога бе преживявал. Откъслечно дочу стъпките на Джили по стълбището нагоре, тракването на вратата на банята.

Тази крава отново го направи смешен! Оказа се измамен, тя не налага въдицата с неговата преструвка, че иска да се любят. Колко е глупаво, дори и не помисли, че би могла да постъпи тъй с него! Денис пламна от срам, припомняйки си думите ѝ, изражението ѝ, презрителното отблъскване, всеки отделен миг от цялата ужасна сцена.

Колко дълго беше седял там, не знаеше. Но изведнъж се ужаси, като дочу ниското ръмжене на ролс-ройса, изкачващ се по алеята нагоре към къщата. Стефани! За секунда остана вцепенен. После се втурна през стаята по стъпалата, вземайки по две едновременно, сваляйки от себе си тичешком сакото, вратовръзката и ризата. Тъй като главата ѝ беше покрита с шапка за под душа, а външният свят бе откъснат от течащата струя на водата, Джили не чу нищо до момента, в който вратата на кабинката на душа се отвори и Денис влезе под него. Беше гол и се усмихваше странно. Потрепери от силата на топлата струя, която се изля върху тялото му, отметна косата си от очите и се протегна за сапуна.

— Да ти измия ли гърба? — попита с насмешка.

— Денис, какво означава това? — Джили изпадна в недоумение. — Каквото и да си намислил, забрави го. Една жена след седем години в затвора се научава как да се пази.

Той се ухили:

— Мога да си представя.

— Добре. Тогава слушай какво ще ти кажа...

— Мога също тъй да си представя — прекъсна я — как би реагирала мама, ако ни открие в този вид.

— Ще прекъсне ли издръжката ти? — попита Джили с присмех.

— Възможно е. Но ще изхвърли първо теб.

— Тогава щастие и за двама ни е, че тя не е наблизо.

— Ето къде грешиш, лельо Джили — рече Денис. Не можеше повече да скрие триумфа в гласа си. — Тя току-що пристигна вкъщи и трябва да е тръгнала нагоре по стъпалата в момента! — Злорадствайки, той допря двата пръста до слепоочието ѝ. — Изстрел, и ти си мъртва!

Джили замръзна.

— Това заслужаваш, Джили! — продължи Денис. — Ще те изхвърлят по задник! Какъв срам! Твърде сурова съдба за такова хубаво и меко нещо! — Той дръзко плъзна ръцете си от двете страни на гърба ѝ и усети задницата ѝ.

Тя посегна ненадейно и безмълвно като кобра. С едната си ръка го сграбчи за тестисите, а с другата заби ноктите си в пениса му. Денис изрева от шок и болка, хващайки я за раменете и опитвайки се да я отблъсне. Но тя заби още по-дълбоко ноктите си в него, десет отделни точки на агония в меката плът. Сълзи потекоха от очите му. Той би дал всичко, би се съгласил на всичко само да се избави от това мъчение. Но Джили възнамеряваше да затвърди победата си.

— Ти също имаш да губиш много, Денис — просъска.

— Какво, какво?

Джили бавно изви скротума му, карайки го добре да почувства замисъла ѝ.

— Какво ще стане, ако направя тъй, че Стефани да научи как ти целият си затънал до ушите в дългове на комар?

— Кучка такава!

— С колко хилядарки си вътре? Сигурно си залагал много левашки, за да загубиш толкова? Показа се страшно недалновиден, скъпи мой. Хич не е добре да научиш подобно нещо за човек, който има амбициите да се издигне, за да управлява милионите на Харпър, нали така? Сега разбрахме ли се?

Показвайки презрението си, тя го пусна. Стенещ, Денис излезе изпод душа, олюлявайки се.

— Нараних ли го? — попита Джили, насмешливо загрижена. — Клетият малък пенис! Това е малък пенис, нали? Няма значение, може би ще порасне. Сега Стефани идва, нали? Нека да помисля...

Стефани изкачваше стълбите с нарастващо раздражение. Къде е Денис? Какво означаваше цялата тази мистерия, с която я откъсна от заседанието и я повика спешно в Рая? Тя дочу пуснатия душ в банята. Би ли могъл да бъде там? Почука на вратата.

— Денис?

Вратата се отвори, за да се появи фигурата на Джили, обвита в огромна хавлия.

— Здравей, Стеф — поздрави тя хладно, — рано си се върнала.

— Знаеш ли къде е Денис?

— Бях вътре. Той върнал ли се е?

— Колата му е тук, тъй че трябва да е някъде наблизо. Слушай, можеш ли да се облечеш и да слезеш долу? Бил ще бъде тук всяка минута. Има нещо, за което трябва да поговорим. — Стефани се обърна и се отправи към площадката на стълбището.

Свит зад вратата, стискайки здраво дрехите си, Денис трудно можеше да повярва на избавлението си. Но това беше само малък проблясък на тъмния хоризонт и когато Джили му каза да се маха, той се понесе към стаята си като пребито псе. Белите зъби на Джили проблясваха, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Няма да има повече проблеми от тази страна — по-скоро се надяваше, отколкото си вярваше тя!

Долу Стефани очакваше появяването на Джили, както и пристигането на Бил със същото хладно безразличие, което я владееше целия ден. Не знаеше дали върши най-правилното нещо, давайки си вид на много спокойна. Знаеше само, че трябва да направи нещо. Трябваше да покаже на Джили, че цени и признава правата ѝ. И заради себе си трябваше да открие начин да се освободи от ужасното напрежение на виновеност, което усещаше, както и от предчувствието за зло, витаещо наоколо, откакто Джили се появи. Ако с това можеше да купи душевното си спокойствие и да възвърне близостта си с Дан, за която се страхуваше, че я изгубва, тогава никаква цена не би била твърде висока, за да бъде платена.

Скоро те седяха отново край масата, както в ужасната вечер, когато бе пристигнала Джили. И този път Бил откри процедурата.

— Джили, съгласно духа на последното ви бащино завещание Стефани е избрала да осигури бъдещето ти, и то твърде щедро. Сигурен съм, че ще се съгласиш. Тук има чек за пет милиона долара.

Бе очаквал реакция на изненада, на радост, на нещо каквото и да е. Джили само сведе очи и прошепна:

— Това е твърде много.

— Не, не е — извика Стефани импулсивно. — По дяволите с тази нерешителност, взemi парите! Само тъй е честно. — Тя се наведе и стисна ръката на Джили. Докато го правеше, с неудоволствие видя появата на Денис. Бил разговаряше с Джили. Стефани се възползва от

възможността да потърси обяснение: — Какво се случи? Кое беше толкова спешно, че трябваше да бързам обратно за тук?

— Лъжлива тревога, съжалявам! Мислех, че имам нещо за теб във връзка с Джейк Сандърс. Грешка. Съжалявам.

— Добре, Джили. — На Бил не му допаднаше разговора и той бе решен да го приключи колкото се можеше по-бързо. — Ако обичаш, подпиши този документ за преотстъпването... — Макмастър го побутна към нея, държейки готова писалка.

Джали пое хартията от ръцете му и зачете внимателно. После вдигна ядосано глава.

— О, разбирам! — избухна тя. — Не ми вярвате, след като можете да ме захвърлите!

— Това е само формалност, Джили.

— „Формалност“, която ме лишава от право да предявявам каквито и да е претенции към Стефани или имението! Поне Денис беше честен с неговата шепа долари и предложението за стая в хотел!

— Бил — Стефани направи безпомощен призив.

— Такава е общоприетата процедура, Джили — нетърпеливо изрече Бил. — Това са законни основания...

— Не ми навирай законните си основания! Това е обида!

— Тя е права, Бил. — Изведнъж Стефани се почувства засрамена от цялата тази история. — Забрави за документа.

— И бездруго няма значение. Не мога да приема чека сега. — Джили започна да плаче. — Не мога, след като е даден по този начин.

Стефани се отчая.

— Какво искаш, Джили?

— Искам да съм твоя сестра! Не искам парите ти, а твоето доверие и любов. Искам да знача нещо за теб като истински член на семейството ти.

Сега пък Стефани се развълнува.

— О, Джили — започна тя.

— И аз ще ти покажа какво мисля за твоите пет милиона! — Малката й ръка сграбчи чека. Преди някой да е разбрал какво ще прави, Джили го нахъса на малки парченца, след което ги хвърли във въздуха над главата си подобно на конфети. — Ето! — извика триумфално.

Стефани я взе в прегръдките си. Над главите им двамата мъже поглеждаха един към друг с изражение, минаващо от гняв и отвращение към мрачно отчаяние.

Вечерният здрач се спускаше над гробището, когато черната лимузина спря пред входната врата. Пазачът не беше изненадан, че я вижда. Човекът в нея винаги идваше по здрач. Сега слезе от колата, загърнат в същото черно палто, което неизменно носеше, дори в разгара на лятото. Пазачът доближи към него почтително.

— Добър вечер, сър. Грижех се наистина добре за...

— Можеш да си вървиш. — Гласът беше немощен и разстроен. Без да погледне към човека, той му подаде стодоларова банкнота.

Пазачът измърмори сервилно и неясно благодарностите си и се изгуби. Странникът пое по очевидно позната пътека към гроб в тихия ъгъл на гробището. Тук беше спокойно и отдалечено, а малкото парче земя бе добре поддържано и освежено с няколко тъжни цветя. Стоя дълго време, потънал в мисли или молитва, или дори само с горчивата пареща мъка на съкрушения човек. Накрая се върна в лимузината и потегли. През останалата част на пътуването, точно както всеки ден и нощ през последните седем години, продължаваше да вижда пред себе си надгробния камък със застиналия кратък надпис:

„ВЪВ ВЕЧНА ПАМЕТ НА ГРЕГ МАРСДЪН
ПОЧИНАЛ НА 12 ЮЛИ 1978 Г.“

ШЕСТА ГЛАВА

Закуската беше истински триумф дори за високия стандарт на Рая. Мейти с безмълвно задоволство прегледа прясно препечените филийки от черен хляб, пръхкавите хлебни кифлички, ароматичния бекон и трите вида различно приготвени яйца. Непременно трябва да похвали икономката. Успя обаче да забележи, че семейството не се забавляваше, както би трябвало. С дискретност на добре обучен слуга излезе от стаята и ги остави на спокойствие.

Стефани все още се мъчеше да отгатне вчерашното странно поведение на Денис.

— Знам, че присъствието на Джили тук те разстройва — каза тя, — но...

— Не защитавай тази кучка пред мен, мамо!

— Денис! — Укорът на Дан отмина незабелязано.

— Нямам нищо против да й направя живота тежък — продължи Денис настъпателно. — Ти...

— Не, ти ме послушай. — Стефани се опита да укроти Денис с поглед. — Най-малкото, което очаквам от теб, е да се държиш поне прилично. Това е моят дом и аз няма да позволя да го превърнеш в бойно поле.

— Е, добре, но някой трябва да те защитава от нея! — Думите на Денис бяха нещо като „камък в градината“ на Дан.

— Аз съм способна да се защитавам сама, Денис. Твоята намеса е ненужна и неуместна. Не мога и не искам да наранявам човек, който е изстрадал толкова много.

— Тя знае това и го използва! Защо иначе би отхвърлила чек за пет милиона долара? Можеш да си заложиш главата, мамо, че тя не дава пет пари за теб!

— Денис, ще ми позволиш ли да обясня становището си? Или предпочиташ само ти да говориш?

Този път Денис се овладя.

— Знам какво е направила Джили, и то много по-добре от теб. Но всичко беше толкова отдавна. Беше... вид лудост. И двете страдахме от нея, всяка по свой начин. — „Лудост, наречена Грег — допълни мислено Стефани. — Защо всички смятат, че не мога да простя на Джили, след като самата станах жертва на същата налудничавата болест?“ — Джили прекара в затвора *седем години*. Помисли за това. Смятам, че е изкупила вината си към обществото. И към мен. Всеки има право на ново начало.

— Мамо, прекалено много си доверчива. Не искаш да приемеш фактите!

— Фактите. — Стефани се разгорещи. — Добре, посочи ми фактите. Освен тези от миналото ѝ какво друго знаеш за нея? Какво е направила, откакто е дошла в Рая, за да заслужи твоята омраза и презрение?

Денис изпъшка. Ако можеше да ѝ каже! Няколко думи само щяха да разкрият същността на Джили и тя щеше да изхвъркне отгук. Не бе невъзможно да изплюе камъчето, без да изглежда като глупак — дори повече от глупак. Кожата му настръхна при мисълта за унижението, което беше изпитал. Отклони пълния си с омраза поглед.

— Ето, виждаш ли! — Стефани вече тържествуваше. — Няма нищо срещу Джили, освен миналото. А то е нещо, с което трябва да се примирим. Надявам се да се постарая и ти, Денис!

Настъпи неловка тишина.

— Да сменим ли темата? — Приветливото изражение, тъй обичайно за Дан, сега беше изчезнало. Опитвайки се да се усмихне, той се обърна към Сара: — Кога е следващият ти концерт? Не бихме искали да го пропуснем.

— Би трябвало да е през следващия месец. — Ясно беше, че Сара не желае да обсъждат този въпрос.

— Би трябвало? — Гласът на Стефани прозвуча някак остро. — Не е ли сигурно?

— Датата е точна, но аз не съм убедена, че трябва да се състои — това е всичко.

Стефани онемя.

— Защо?

— О, мамо! Не съм толкова добра, че да се посветя изцяло на музиката, ето защо. Въпреки уроците през тези години — по-добре да

си беше спестила парите.

— Ти... никога не си ми го казвала, Сара.

— Казвала съм го хиляди пъти! Но ти предпочиташе да не се вслушваш.

— Е, Сас, значи край на обещаващата кариера като международно признат виртуоз на пианото? — изрече насмешливо Денис.

— *Млъкни*, Денис! — Реакцията на Сара издаваше лека злоба.

— Какво става с всички? — разпали се Денис.

— Ти си виновен, Денис. — Дан едва се сдържаше.

— Значи пак аз, тъй ли? — избухна Денис в своя защита. — Не смятате ли, че сприятеляването с Джили е истинският проблем?

— Денис! — Сара и Стефани възкликнаха едновременно. После Стефани млъкна отново, а Сара продължи почти отчаяна: — Тази къща се превърна в лудница, откакто Джили излезе от затвора.

— Точно тъй! — озъби се Денис. — И тя няма да си отиде, защото на нас ни се иска да живеем в лудница.

— Слушайте, може ли временно да прекратим спора? — Стефани прекара ръка по челото си. Изглеждаше изтощена и докато говореше, Дан изпита болка: обичаше я, а бе безпомощен да ѝ помогне. За миг дори пожела да удуши Денис, който продължаваше да мърмори.

— Забрави за това, мамо. Разговорът с теб е като да говориш със стената! — Той отгласна стола си назад, но преди да успее да стане, Джили влезе смутена. Колко ли дълго е била отвън? — мина през ума на всеки.

— Съжалявам — рече тя почти умоляващо. — Нямах намерение да ви подслушвам.

— Не дай боже!

Стефани реагира остро на сарказма на Денис, но той вече се бе изправил и напускаше стаята.

— Не му се сърди, Стефани — въздъхна Джили. — Грешката е моя, а не негова. Тук съм само един неканен гост. Нямам право да се надявам, не бих могла да имам друг статут.

— О, Джили, можем да направим нещо, сигурна съм, че можем.

— Не, Стеф. Не бива повече да ви причинявам страдание.

Дан някак угрижен застана на страната на Стефани.

— На всички ще ни е нужно време, Джили.

Джили се усмихна едва-едва.

— Не разполагаме с време. По-добре е да си отида.

— Къде, къде би могла да отидеш? — Изненадата на Стефани беше повече от искрена.

— Има ли значение?

— Джили...

— Може би след време ще станем близки по начин, който и двете желаем. Но засега ще е по-добре всяка да следва пътя си.

— Джили, моля те, не говори така!

Джили се обърна към Стефани, изпълнена с искреност.

— Просто не виждам как би могло да стане по друг начин? — И тя излезе натъжена.

Сара се поколеба за момент и я последва.

— О, Дан. — Видимо лицето на Стефани беше спокойно, но Дан знаеше, че тя всеки миг можеше да се разплаче. — Сас се отказва от пианото, Денис се държи невъзможно — какво става с нас?

— Значи това са намислили, така ли? — Джейк някак угрижен стискаше телефонната слушалка.

— Не знам как биха помогнали на „Харпър Майнинг“, ако заплашват с прекратяване на покупко-продажбата на акции. — Гласът на Каси звучеше объркано.

Джейк се изсмя.

— Нищо няма да им помогне. Но след като заплахата е налице, разполагам само с четиридесет и осем часа, за да заявя намеренията си. И да открия картите си. Много умен стратегически ход.

— Хитра е, нали?

— Да, разбира се. — Той направи пауза. — И ти също, защото много ми помагаш.

— Слушай, съвестно ми е да върша всичко това за теб. В края на краищата госпожа Харпър и Бил Макмастър се държат много добре с мен...

Няма да допусна нито една жена да ме изиграе, мислеше си Джейк, а на Каси рече малко сопнато:

— Тогава престани! Доколкото си спомням, идеята да кандидатстваш за работа в „Харпър Майнинг“ бе твоя. Щяхме да работим заедно, нали? Никога не съм те карал насила и сега няма да го сторя.

— Ако се откажа, ще продължиш ли да ме обичаш?

Джейк долови болка в гласа ѝ и вътрешното му чувство го накара да добави:

— Аз и сега не те обичам.

Последва пълно мълчание, след което в слушалката прозвуча едва доловимо:

— Джейк?

Белите му зъби проблеснаха.

— Ще те видя ли довечера?

Той умишлено остави въпросът ѝ да увисне в ефира между тях.

— Не знам дали няма да съм ангажиран. — Звънецът на входната врата иззвъня. — Трябва да привършваме. Обади ми се по-късно. — Престори се, че не чува отчаяния вик: „Джейк?“ — и затвори.

— Заповядай, Антон — рече той, като отвори вратата.

В антрето влезе жена. Не беше неговият адвокат. Опитното око на Джейк набързо я прецени. Добре прилепналата ѝ рокля с дълбоко изрязано деколте я правеше да изглежда по-висока. Самоуверена и гъвкава като котка, тя се носеше с небрежната арогантност на всяка жена, която знае цената на тялото си. На колко ли години беше? Всъщност имаше ли значение? Джейк улови един от погледите ѝ, отправен косо нагоре от особените ѝ бадемovidни очи, и внезапно пламна от техния белезникав огън. Сладкият ѝ и упояващ дъх го докосна. И той почувства пулсирането на кръвта между краката си. С усилие на волята успя да дойде на себе си.

— Не, не ми се представяйте — досети се изведнъж. — Джили Стюарт, нали? Надявам се, че заслужавате и поздравления. Получавате около пет милиона, нали?

Впечатлена, Джили кимна.

— Стефани има право да се страхува от вас, господин Сандърс. Информацията ви е съвсем точна.

Той се усмихна.

— Нека предположим, че просто добре съм отгатнал. Наричайте ме Джейк. Моля. С какво мога да ви бъда полезен?

— Предлагам ви сделка. — Голямата уста на неочакваната посетителка се отвори и затвори като жив капан. Джейк беше направо очарован. — Ако обединим силите си, бихме постигнали общата си цел — Стефани Харпър!

Запазвайки спокойствие, Джейк прикри изненадата и нарастващата си възбуда. Нещо повече — премина в обръщението малко грубо на „ти“.

— Не се нуждая от твоите пет милиона. Можеш ли да предложиш нещо друго?

— Струва ми се, че то е повече от очевидно. Информация от извора. Все пак — сестра съм й!

— А какво би спечелила от нашия... съюз?

Джили облиза устните си.

— Всичко! — почти извика хубавицата, а в очите й проблясваха жълти пламъчета. — Защото всичко, което притежава тя, законно се полага и на мен! Трудно ще й отнема компанията със собствени сили. Но с теб или без теб, възнамерявам да я притежавам цялата.

— Радвам се, че нашите цели съвпадат — вметна Джейк иронично, едва усмихвайки се. — Може би ще е добре да сключим договор, за да продължим нещата както трябва.

— Подписан с кръв? — Джили направи пауза и го погледна предизвикателно. — Не можеш ли да измислиш нещо по-безболезнено.

Не толкова далеч и не толкова бързо, мадам. Джейк искаше да се предпази. Инстинктът му подсказваше, че е в компанията на дебнещ хищник, излязъл на лов за плячка. Два пъти помисли, преди да влезеш в клетка с тигрица.

— Аз също не съм сигурен, че бих се спрял на драстичния изход — продължи той хладно. — Все още не съм решил и дали искам да поема управлението на „Харпър Майнинг“. В момента съм настроен само за съкрушителен финансов удар. Мога да реша просто да взема парите и да офейкам. И ако го направя, твоето лично кръвно отмъщение няма да ми е необходимо.

— Разбирам. — Джили успя да придаде известен саркастичен оттенък на кратката фраза. — Поради някаква особена причина ли се колебаеш?

— Поради най-важната от всички, скъпа госпожо Стюарт. — Събеседникът й се засмя. — Финансовата. От това, което разбрах за

Стефани Харпър, борбата за контрола над компанията ще струва много пари. Тя е проникателна жена, със забележителен кураж и твърдост. И управлява компанията с желязна ръка в кадифена ръкавица.

— Какво ще стане — Джили мислеше бързо, — какво ще стане, ако желязната хватка... се разхлаби? Е, тогава?

— Тогава бих бил глупак, да не казвам лош търговец, ако не се възползвам дори и от най-малкия признак на слабост. Но какво разбираш под това „се разхлаби“?

— О, не знам. — Джили се изсмя безгрижно. — Помислих си, че бих могла да уредя Стефани да си вземе... малко почивка от „Харпър Майнинг“.

Колкото и да не му се искаше, Джейк изпита лека злоба.

— Не преувеличаваш ли твърде много възможностите си?

— Не мисля, че е така. — Джили се приближи досами него. — Но трябва да ме провериш, нали?

Когато нещата станат напечени, хубаво е всеки да си има бърлога, където да се скрие, каза си Денис, като профучаваше с червеното си „Порше“ по крайбрежната улица в Сидни. Дупка — всяко животно има по една. За свое собствено душевно успокоение Денис пропъди мисълта, че животът му е една безкрайна поредица от именно такива дупки. Все още огорчен от последните събития, той не възнамеряваше да се измъчва повече. Точно обратното, щеше да се чупи от работа и да се завре в едно от своите любими убежища. Трябваше да се махне от тези истории с Джили. Къде? При Анджелио например. Едно от хубавите неща на Анджелио бе, че той не знаеше почти нищо, а и не се интересуваше много-много от живота на голямото семейство Харпърови. За него имаше по-интересни неща, мислеше си Денис мрачно.

Денис срещна Анджелио за първи път, когато момчето сервираше на масите в малко бистро в центъра на града, почти в сянката на величествената „Харпър Билдинг“, където се бе отбил да пийне нещо след едно изключително дълго и отегчително съвещание. Веселият италианец му допадна веднага; беше приблизително на неговата възраст и го обслужваше дискретно. Отбиваше се да си поприказват винаги когато Денис имаше нужда от това. Оттогава станаха добри

приятели и Анджели разкри пред Денис своята амбиция да стане професионален боксьор. Пречеше му закостенялото разбиране на неговия баща: „Кога ще забравиш бокса, поработи малко тук и ни помогни да свържем двата края“ — често настояваше Виторио, *шефът* на бистрото.

Денис съчувстваше на Анджели за неговите неприятности. Те му напомняха за собствените му затруднения с Дан и той често се отбиваше в спортния салон на Гас, където тренираше Анджели, за да му помогне със съвет или морална подкрепа. Ала днес, докато паркираше в мрачната задна улица, до входа на салона, забеляза с неудоволствие в края на пресечката бяло „Ферари“, заело цялото улично платно с безсрамната си форма. По дяволите! Дали Тейлър беше тук? Предпочиташе да не го вижда.

Вътре в салона Денис попадна в истинска вихрушка от яростни движения и характерните миризми на брезент, гума, кожа и над всичко, разбира се, острия дъх на пот от телата на боксьорите. Откри Анджели, тренираше на най-крайния ринг. Противникът, дори за неопитното око на Денис, беше по-възрастен, по-тежък и по-опитен. Анджели търпеше поражение и ядеше бой.

На известно разстояние от въжетата стоеше Тони Тейлър, безупречен, но с евтина елегантност и заобиколен от двамата си неизменни „сътрудници“, както ги наричаше той, Чика и Джако. Около него се въртеше Гас, собственикът на салона и треньор на Анджели; очевидно беше нещастен от развоя на мача.

— Хайде, Анджи, вдигни гарда! — подвикваше той на чести интервали.

Ударите се сипеха безпощадно по тялото на Анджели. Личеше, че момчето не само губи, но че и едва издържа. Главата му беше клюмнала, а и с мъка вдигаше юмруците си, за да се предпази.

— Хей! — Денис не можеше да се сдържа повече. — Не е ли вече достатъчно, Гас?

— Напълно... — Тейлър се обърна с престорена изненада. — Я, кой бил дошъл тук?

— Какво се опитваш да сториш с Анджели, Тейлър? — настойчиво попита Денис, пристъпвайки напред. — Да му пръснат мозъка ли искаш? Ще получи контузии.

— Няма да се стигне дотам, ако слуша Гас и вдигне гарда. — Тейлър говореше с измамна мекота. — Предстои му голям мач. Не мога да залагам на човек, който губи. Не се ли научи да понася силни удари, няма да е подготвен. — Той направи пауза, след което нареди: — Добре. Нека да си почине пет минути.

Благодарният Анджели се отпусна върху пода. Денис се приближи към ринга, за да го поздрави. Но боксьорът гледаше като че ли през него. Денис проследи погледа му — бе отправен към вратата, където стоеше Стефани.

— Мамо!

О, ужас! Стефани беше в залата. Тя се насочи към ринга елегантна и грациозна, истински жив укор към мръсотията и мизерията на всичко, което я заобикаляше.

— Какво правиш тук? — попита Денис със запъване.

— Търся теб! — извика Стефани, без да се притеснява от силата на гласа си. — Трябваше да присъстваш на съвещанието тази сутрин. Намираме се в криза. Или ти не си забелязал?

— Може би не ми се е искало да дойда.

— Може би не ти се иска и да ти плащат всяка седмица.

Денис се уплаши от святкащия гняв в очите ѝ.

— Е, добре, добре — отстъпи той, — съжалявам, че не дойдох на съвещанието. Имах усещането, че ти няма да приемеш и дума от това, което кажа.

— О, Денис, разбира се, че ценя мнението ти. Само че бих желала понякога да си по-разумен. — Тя се опита да се усмихне, за да го извади от неудобното положение. — Ще поговорим по-късно, нали?

За огромно облекчение на Денис майка му тръгна към вратата. Но на прага се спря.

— А, и още нещо, Денис. Трябва да решиш дали желаеш да си част от „Харпър Майнинг“ или не. Един ден Сара и ти ще го наследите. Но ако избираш да похабиш живота си с ученически прищевки, които следват една след друга, тогава това си е за твоя сметка. Няма да мръдна и пръста си, за да те спра. Помисли върху думите ми. — И тя излезе.

В същия момент Денис чу наблизно нечий мазен глас.

— Колко хубаво, че майка ти се грижи тъй добре за теб. Случило ли се е нещо? Навярно си забравил джобните си пари?

Денис се обърна бързо, за да застане лице в лице с Тейлър.

— Искам да купувам! — изрече той възбудено.

— Да купувааш?

— Искам дял от капитала за кариерата на Анджели. Ще му бъдем заедно мениджъри.

— Скъпо ще ти струва партньорството, синко. — Тейлър пресмяташе бързо. — Много скъпо.

— Колко?

— Като за момче с твоето бъдеще... двайсет и пет хиляди.

— Дадено!

Денис просто почувства с гърба си безпокойството на Анджели.

— Денис! Как ще намериш толкова пари?

— Не се вълнувай за нищо друго, освен за бокса, Анджи — успокой го той сърдечно. — От сега нататък аз ще се грижа за теб.

Джили напусна апартамента на Джейк в хотел „Рийджънт“ доволна от първата част на сутрешната си програма. Той със сигурност беше хладнокръвен купувач. Имаше студенина в отношението му към нея — не само дистанция, но някаква странна особеност — като че ли знаеше нещо за живота ѝ и се опитваше да я претегли. Но Джили никога не грешеше в преценката си за своето влияние над мъжете и знаеше, че е заострила вниманието му. Бързо прекоси в обратна посока Сидни и се насочи към онази част на града, известна като Рокс. Мръсен и занемарен, сгъшен в сянката на столицата, районът Харбър Бридж беше прочут с евтините си хотели и с всичко предлагано от тях. В един от въпросните мръсни частни пансиони Джили беше наела стая по-рано тази сутрин, веднага след като напусна дома на Стефани. Днес трябваше да приеме там още един мъж, който по свой начин бе важен за нейните планове, бившия си съпруг Филип.

Горкият Филип! Джили се усмихна лениво на констатацията си колко лесен бе той. Съпротивата му рухна още при първото ѝ позвъняване. Оттогава, молейки го за помощ, Джили пресметливо го държеше на дистанция, докато изостри копнежа му по нея. Накрая прецени, че е настъпил моментът и по пътя към апартамента на Джейк му позвъни, за да определи часа. Както и мястото. Джили винаги беше добър режисьор. Знаеше, че Рая не би бил най-подходящия декор за

сцената, която искаше да разиграе. Тя винаги беше успявала да манипулира Филип чрез чувството му за съжаление над по-бедните от него. Западнал, разнебитен хотел, гъмжащ от червени мравки, пльхове и хлебарки, можеше да предизвика много успешно съжалението му към една бедна и отчаяна жена.

Джили беше права в предположенията си. Докато се изкачи по изтритата, незастлана стълба към мизерната ѝ малка стая, Филип направо пребледня от изтощение. Влизайки вътре, той едва си поемаше дъх.

— Не бях сигурен дали ще мога да дойда — рече накрая.

Джили забеляза, че е отслабнал. Беше и остарял. Изчака с приятното усещане, че времето е било по-благоклонно към нея през тези години.

— Страхувах се, че няма да дойдеш. — Гласът на Джили остана тих, а погледът ѝ — сведен надолу. — Не бих те обвинила, ако не приемеше срещата.

— Не можех да те разочаровам. Звучеше ми като човек, нуждаещ се от помощ.

— О, аз наистина имам нужда! — Потрепервайки, тя вдигна очи към лицето му и погледът ѝ прободеше Филип с познатата сладка болка. — Но като те виждам тук, си давам сметка, че не съзнавах, когато те помолих да дойдеш, колко виновна ще се почувствам.

— О, Джили, какво правиш в това противно място?

— То е всичкото, което мога да си позволя. — Тя сведе глава.

— Трябва да те измъкна оттук.

— Не, Филип. Не биваше да те безпокоя. Не мога да очаквам, че ще ми простиш... — Джили закърши ръце смутено.

А Филип напразно се бореше с чувствата си.

— Всичко беше толкова отдавна.

Успях, мислеше Джили ликуващо. После скромно допълни:

— Не ме мразиш, нали?

Непоносима умора се изписа върху лицето на Филип.

— О, опитвах се. Но не минаваше и ден, в който да не помисля за теб.

Джили задържа погледа си по-дълго върху лицето му. Тогава, без да може да се овладее, Филип пристъпи напред и я прегърна. Стенанието, което се изтръгна от него, ѝ подсказа колко отдавна не

беше притежавал жена. С благоговение, като че ли не можеше да повярва, че я докосва, той погали раменете ѝ и помилва страните ѝ. И притискайки я към себе си, зарови лице в косите ѝ. Като повдигна глава, за да го целуне, Джили почувства върху лицето си сълзите, които той напразно се опитваше да потисне.

Хвана го за ръката и го поведе към твърдото тясно легло. Легна до него, разкопча роклята си. Филип беше поразен, че тя не носеше нищо отдолу. В захлас дълго гледаше тялото ѝ, докато дишането му се учести. Накрая си позволи да докосне и гърдите ѝ. След като го направи, тялото му беше обхванато от вибриращи спазми. Той се притисна към нея силно и я държа до себе си, докато всичко свърши. След това се разплака и промълви:

— Съжалявам, съжалявам, не знам защо стана тъй, желях те толкова силно, че не можах да се въздържа.

Гневът и безсилието, които обхванаха Джили, тлееха като бавен огън. Но с отлично подправен фалш на метреса, разбираща своя недодялан и припрян любовник, тя го прегърна и го успокои с обичайните женски лъжи. Няма значение, рече му, по-важно е, че са заедно, че никога не се е чувствала толкова привързана към някого. И преди да се отърве от него, което направи толкова бързо, колкото позволяваше благоприличието, подобно на зъл дух Джили изсмука душата от тялото му, а той беше вече готов да направи всичко, всичко на света само за една нейна усмивка.

СЕДМА ГЛАВА

— Ако искаш мнението ми, това е щастливо избавление!

На последния етаж в апартамента на „Харпър Майнинг“ Бил Макмастър не можеше да възприеме изведнъж новината за напускането на Джили; впрочем Стефани не бе и очаквала друго.

— Но, Бил, аз не мога просто така да си измия ръцете с нея. Трябва да ѝ предложи парите отново. Този път обаче, без да я обвързвам с определени условия.

Първоначалното задоволство на Бил от новината се изпари за секунди.

— Стефани, недей... — изръмжа той.

— Покритието на чека ще бъде за моя сметка. Допускам, че причината за притеснението ти е положението на компанията.

Бил пое дълбоко въздух и рече решително:

— Това не е достатъчно. Освен ако не искаш оставката ми.

— Бъди справедлив, Бил. Знаеш добре колко много се нуждая от теб.

— Тогава какво се опитваш да направиш, Стеф?

Стефани помисли за момент, преди да отговори.

— Трябва да намеря път напред, Бил. Някаква нова инициатива. Тази история е едно от най-лошите неща, в които съм затъвала през целия си живот. Бих убила баща си, задето ми остави да оправям неговата щурава бъркотия.

Бил кимна, а лицето му се помрачи.

— Семейство Харпър е длъжник на Джили, трябва да го признаеш — продължи тя.

Помощникът ѝ кимна отново.

— Да не би да си забравил какво може да стане, ако Джили потърси по съдебен ред правата си върху цялото наследство?

Бил въздъхна:

— Петдесет на петдесет?

— От всичко — изрече Стефани натъртено. — Изобщо, ако реши да ни създаде трудности и да ни въвлече в процес, фирмата ще бъде съсипана. По-добре да ѝ предложи доброволно и щедро това, което и бездруго ѝ се полага. Освен ако измислиш нещо по-добро?

— Не можеш да се отървеш от грижата за нея, не — призна неохотно Макмастър. — Но аз все още имам усещането, че ти не умееш да преценяваш точно хората, разбираш ли, Стеф. Толкова си последователна, затваряш си очите пред очебийния факт, че някои особи са покварени и нечестни във всяко отношение.

— Не го оспорвам. И все пак предлагам да дадем шанс на Джили да покаже какво представлява сега.

— А аз предлагам да престанем за момента с Джили Стюарт и да се опитаме да заслужим заплатите си!

Насилена усмивка се изписа върху изсечените черти на лицето му.

— Йес, капитане!

„Какъв чудесен човек е той, помисли с дълбока привързаност Стефани. Докато е с мен...“

Върху бюрото на Бил иззвъня вътрешният телефон.

— Да? — изрева той.

— Тук има един господин, който желае да види мис Харпър. Името му е Сандърс.

Стефани и Бил се спогледаха учудени.

— Изхвърли този мръсник навън! — избухна Бил.

— И то веднага! — Стефани явно се забавляваше. Тя взе слушалката. — Въведи господин Сандърс в кабинета ми, Хилари. Ще се видя с него там.

Бил беше все още разярен.

— Това проклето копеле! Какво може да иска?

— Кой знае? — Стефани бързо провери грима и лицето си в ръчното огледалце. — Няма да се случи нищо лошо, ако разбере какво е намислил срещу нас. — После целеустремено тя се насочи към свързаните врати и премина в своя кабинет. В момента, в който тя влезе, седящият мъж се изправи учтиво. Стефани зае мястото си зад махагоновото бюро, преценявайки го внимателно. Посетителят беше облечен в красив сив костюм и безупречно бяла риза, очевидно също ушита специално. Изобщо луксът, който излъчваше, беше дискретен.

Само вратовръзката в наситен червен цвят и копринената кърпичка в малкото джобче създаваха усещане за претрупаност. Видът му беше с класическа елегантност, кожата му бледа като мрамор, а гъстата му, черна къдрава коса — ниско подстригана и сресана нагоре. Стефани улови погледа му, докато онзи сядаше отново, и почти изгуби концентрация. Очите му бяха изумително сини и от неговата ослепителна усмивка тя се досети, че посетителят съзнава ефекта, който те оказваха. С известно усилие Стефани се мобилизира и си наложи да проговори остро:

— Моля седнете, господин Сандърс. Мога да ви отделя само пет минути.

— Благодаря. — Гласът му беше отмерен, ала въздействащ по особен начин. — Това е повече, отколкото имам право да очаквам.

— Може ли да попитам, какво ви води тук?

— Любопитство, нищо повече. — Посетителят се засмя без притеснение и това влуди Стефани; боже, колко спокоен беше той. — Закупих един-два дяла от вашата компания. И исках да разбера как изглеждат нещата отвътре.

— Един-два... — Неговата безочливост я накара да онемее.

— Малко инвестиции за старини — сви красиво раменете си хубавецът.

— Може ли да спрем с тези несериозни приказки и да преминем към фактите? — Стефани се опита да му го върне, като кипеше от гняв. — Първо, вие нападате моята компания. Все още не знам дали възнамерявате да я превземете, или целта ви е само да ни направите по-слаби. Но каквато и да е целта ви, аз ще я осуеция! Второ, каквато и амбиция да имате, няма да успеете.

Джейк беше очарован.

— Как можете да сте толкова сигурна?

— Не се самонадценявайте: това не е първото нападение над моята компания. Вие не сте нищо друго, освен „граблива нощна птица“ — твърде несолиден финансово, за да сте достоен партньор.

Джейк внимателно изучаваше своя противник. Господи, тя е прекрасна, помисли си той изненадан. Джейк беше еднакво силен в усещанията си за нещата от бизнеса и секса. Стимулираха го само жени със силен дух. Лесната победа не е голяма гордост. Понякога се виждаше като обречен да търси вечно и напразно своята войнстваща

кралица, амазонка. Винаги бе търсил жена, решителна като него. Досега никоя не бе успяла да отговори на изискванията му. В един момент всички се огъваха и предаваха. Възможно ли е — Джейк почувства възбуда, дали от удоволствие или от страх, не можеше да каже — възможно ли е най-накрая да е срещнал тази, която напразно търсеше?

— Отговорете ми. — С незабележимо усилие да запази самообладание, Джейк се опита да си възвърне инициативата; засега предимство имаше тази висока, чувствена жена, с големи тревожни очи и вълнуващи устни. — Ако в ситуация, която е малко вероятна, все пак направя опит за превземане на компанията, бихте ли възприели идеята за партньорство?

— Категорично не! — Страстта в отговора ѝ го разтърси отново. — Победителят, както е при всяка битка, би следвало да вземе всичко.

— А губещият, мис Харпър?

Стефани стана, излезе иззад бюрото и се насочи право към него. Джейк Сандърс се изправи бързо — не можеше да понася, когато една жена го превъзхождаше, а ръстът на Стефани, ръст на професионален манекен, се доближаваше до неговите шест фута, с които междувременно Джейк се чувстваше добре. Дали умишлено или случайно, но тя се доближи толкова близко, че той почувства дори миризмата на парфюма ѝ. Очите му проследиха обещаващата линия на гърдите ѝ под мекия лен на дрехата. Пръстите му закопняха да се протегнат и да я докоснат.

— Победеният ли, господин Сандърс? Не ме е грижа за победения. Защото това няма да съм аз. А сега довиждане! — Стефани излезе през двойната врата към кабинета на Бил, оставяйки посетителят да се оправя сам.

Бил вдигна поглед от документацията и забеляза не без тревога зачервените ѝ бузи и възбудения ѝ вид.

— Надявам се, че не те е разстроил, Стеф? — запита той.

Като седна върху бюрото му, Стефани набра някакъв телефонен номер.

— Ще раздухаме конфликта, Бил — извика тя възбудено при позвъняването на апарата.

— Какво?

— Шшшшт! — Стефани се впусна в разговора. — Фондовата борса ли е? Господин Хенри, моля? На телефона е Стефани Харпър. Благодаря, добре. Мислех си дали случайно не сте свободен през някой от дните на следващата седмица, за да ви поканя на обяд. Имаме проблем с господин Джейк Сандърс от „Сандърс Инвестмънтс“. Той играе някаква нечестна игра с нашите акции в момента и аз съм на мнение, че фондовата борса... в интерес на нашите акционери, може да го застави да разкрие намеренията си... Благодаря ви много, господин Хенри. Доскоро виждаме.

Стефани затвори, а очите ѝ просто затамбуваха.

— Сега ще накараме вълкът да влезе в кошарата — тържествуващо заяви тя. — Ще му дадем да разбере!

— Е, добре, след като днес си настроена да разрешаваш проблеми — подметна дрезгаво Бил, — аз ще те занимавам с още един. Денис беше тук. Искане компанията да му вземе двадесет и пет хиляди долара. Какво ще кажеш?

В приемната на женския затвор в Сидни, разположен в Нулава, десетки затворнички седяха в очакване зад дебелата стъклена преграда. Някои от тях се опитваха да прикрият вълнението си с маската на цинична безпристрастност, докато други не виждаха причина да крият чувствата си. Застанала отзад, надзирателката ги наблюдаваше търпеливо. Но вниманието ѝ се спря върху висока изпита жена, седнала на ръба на стола си, с очи, вперени към вратата, през която трябваше да влязат посетителите. Горката мила Олив! Защо беше в такова състояние? Погледнете я. От смазания ѝ вид веднага личеше, че е прекарала безсънна нощ, и ако продължаваше да хапе така нервно пръстите си, щеше да остане без нокти. Отговорът беше, че нейната приятелка отново напомни за себе си. Тази гърмяща змия! Ако Олив можеше да разбере само, че това, което би получила в замяна, нямаше да бъде нищо друго, освен целувката на Юда!

Чакането беше цяло изтезание за Олив. Какво щеше да стане, ако тя не дойдеше?

В същия момент вратата за посетители се отвори, надзирателката влезе първа и застана отстрани. Зад нея нахлу група от посетители и всички, опитвайки се да изглеждат весели, доближиха стъклената

преграда. Скоро затворничките откриха гостите си и потънаха в разговори. С изключение на нея. Олив изгаряше от унижение и разочарование. Нали тя беше казала, че ще дойде!

Измина повече от половината време за посещението, преди Джили да се появи; влезе безгрижно в стаята, като че ли пристигаше на курорт. Въпреки че не ѝ се искаше да си го признае, ала надзирателката се впечатли. Джили беше в скъпи дрехи, издокарана като за модно ревю.

— Ей, кого виждам тук? Изглеждаш добре, Джили.

Джилли я изгледа презрително:

— Бих желала да кажа същото и за теб.

— Не си се променила, нали? Твоята приятелка те чака. Имаш петнайсет минути — предполагам, че помниш.

Джилли я подмина и седна. Отправи поглед, пълен с неодобрение, към сломеното лице, с хлътналите безумни очи.

— Как си, Олив?

— Как мога да бъда?

— Не ме зяпай така — реагира Джили грубо, — или ще си отида веднага.

— О, Джили, не! Не бих го понесла!

— Ето че можеш и по-добре — измърмори Джили. — Сега слушай. Не съм дошла просто да те видя. Колко време ти остава да лежиш още?

— Три месеца. Защо?

— Какво ще кажеш, ако те пуснат за добро поведение, преди да е изтекла присъдата ти? Кога ще имаш необходимите основания за това?

— Аз вече ги имам. Но всичко е без значение. Не мога да си наема адвокат, а и не бих могла да му платя.

Джилли усети, че номерът ѝ ще мине.

— Добре, може би аз познавам един, който би помогнал да те освободим.

Олив се напрегна.

— Кой?

— Моят бивш съпруг. Филип Стюарт.

Олив изпита ревност.

— Какво общо имаш с него?

— Точно това, което ти казах. Сега, ако ти помогна да те измъкна...

— Ще направя всичко каквото трябва!

— Както разбираш, услугата ще трябва да се върне един ден.

Олив се вторачи в безизразните очи насреща.

— Стефани Харпър ли?

— Кой друг?

— Ще го направя.

— Добре. — Джили се усмихна някак тъжно. — Слушай, защо през остатъка на престоя си тук не се захванеш да проучиш... начини и средства? Добро момиче. А колкото до мен, аз ще лежа по гръб и ще си мисля за теб, Олив.

— Съжалявам, Анджели. — Денис седеше на бара в бистрото на Виторио обезкуражен.

Анджели се усмихна весело.

— Не се безпокой. Може би ще се опиташ да я помолиш отново след няколко дни?

На Денис не му стигаха сили да каже на приятеля си, че през изминалата седмица е настоявал пред Стефани при всеки подходящ случай да му заеме така необходимите двадесет и пет хиляди долара, прибързано обещани на Тони Тейлър — цената на половината дял, подсигуряващ бъдещето на Анджели като боксьор. Докато накрая Стефани бе избухнала в силна ярост и му бе забранила изобщо да споменава пред нея за тази негова неясна и щура „инвестиция“.

— Бедата е — започна Денис несигурно — в настроението, в което тя е изпаднала, и аз не съм в състояние да променя решението ѝ.

— Не можеш ли да ги набавиш от друго място?

— Къде от друго място мислиш, че могат да се заемат толкова пари на две глупави хлапета, за да ги дадат на някакъв хитър гешефтар? — Намеси се нетактично в техния разговор Виторио, бащата на Анджели. — И е по-добре да не ги намерите, отколкото да ги загубите!

— Слушай, и двамата знаем, че Анджели си го бива — възпротиви се Денис.

— Да, татко — подкрепи го Анджело. — А господин Тейлър не е мошеник, а бизнесмен. Той нямаше да ме забележи в салона и да се ангажира, ако не е преценил, че е на прав път.

— Въобразяваш си, Анджело! — Лицето на Виторио почервенея от гняв. — Ще се съсипеш! И защо? Ти си единственият ми син, имаш работа, добър бизнес, никакви проблеми. Но ето че всичко, за което мислиш, е как да се добереш до този проклет ринг, за да ти смажат мозъка. Кога ще забравиш идиотското боксиране и ще започнеш да вършиш нещо? — И бащата плесна неочаквано влажната кърпа върху масата.

— Все още няма много хора — възпротиви се Анджело. Все пак взе кърпата и покорно започна да забърсва плотовете.

— Боксирай тоя, боксирай оня — мърмореше Виторио. — Какво си мисли този Тейлър? Мисли си, че те притежава ли? Само че бърка. Ти си мой!

Анджело се усмихна добродушно.

— Както кажеш, тате.

Виторио бе омиротворен.

— Може би нямаше да е толкова лошо, ако Денис се заемеше с теб. Поне ти е приятел. Но Тейлър! Той пет пари не дава за теб и ние всички го знаем! — Италианецът щракна гневно с пръсти, за да изрази незачитането си. После се оттегли зад бара, захвана да дрънчи с бутилки и чаши, явно избягвайки двамата млади мъже. Денис се изправи. Анджело изглеждаше обезпокоен.

— Хей, не си отивай! Не се стягай от лошото настроение на татко.

Денис се колебаеше.

— Страхувам се, че баща ти може да се окаже прав за Тейлър, Анджи. Той не би дал и толкова за теб като човек.

— Трябва да имам мениджър. Някой, който да се грижи за мен.

— Все още се надявам, че това ще съм аз — рече Денис решително. — Казах ти, че ще намеря парите — обещах ти, ще го направя.

Очите на Анджело се разшириха при оживлението на Денис.

— Как?

— Изобретателност! — Денис грабна кърпата от ръцете на приятеля и я захвърли върху бара. — А сега ще зарежеш ли чистенето?

— Ако не го свърша сега, ще се наложи по-късно.

— Остави го тогава за по-късно.

— Не мога, по-късно трябва да отида в салона.

— Какъв приятел си? — Денис се държеше капризно като малко момче. — Имам нужда от някой, който да ме развлече от лошите мисли. Някой, с когото да изляза.

Анджело се ухили.

— Е, добре, на майка ти може да ѝ е все едно, когато бягаш от работа. Но ако аз се опитам — той хвърли предан поглед към Виторио, — би трябвало да изкарам петнайсет рунда с татко, а той ме плаши повече от Мохамед Али!

След час Денис бързаше по Бент стрийт, а мислите му се надпреварваха. Докато висеше в бистрото, изчаквайки Анджело, който обслужваше клиентите, през главата му мина идея. Беше прекрасна. Можеше да разреши всички проблеми. Знаеше, че е прав за Анджело. Трябваше само да го докаже или да се възползва от шанса за това. Не можеше да чака повече.

Огромната „Харпър Билдинг“ беше напълно пуста. Дори кабинетът на Бил Макмастър тънеше в тъмнина, въпреки че той се славеше в компанията с това, че идваше на работа най-рано и си отиваше след всички, с изключение на Стефани. Денис привлече вниманието на охраната, ала получи разрешение да влезе. Асансьорът го отведе плавно на двадесет и четвъртия етаж.

Той забеляза в полумрака на коридора, че една от вратите на кабинетите е отворена. Доближи се тихо. В стаята, работейки на слабата светлина на настолната лампа, Каси Джоунс се беше задълбочила в купища от документи и архиви. В един миг тя погледна нагоре и изненадана издаде вик.

— Съжалявам — рече Денис. — Нямах намерение да те изплаша.

— О, всичко е наред. — Цветът започна да се възвръща върху измореното лице на Каси. Притеснено, момичето се захвана да събира хартиите и да ги пъха в картотеката.

— Слушай, не исках да те обезпокоя. Можеш да продължиш. Мразя да преча, когато човек работи.

— Не допусках, че има някой тук в този късен вечерен час. Мислех... да свърша някои неща, за които не остана време през деня. — Тя все още беше зачервена, отбеляза Денис, и като че ли избягваше погледа му. Дали не беше много срамежлива?

— Опитваш се да се докопаш до факти за битката срещу Джейк Сандърс ли? — попита той.

— Нещо такова — отвърна кратко Каси. Беше ясно, че не ѝ се разговаря за това. — Предполагам, че и ти си твърде зает със същото?

— О, да — съгласи се бързо Денис. — Цялата компания се занимава с този проблем. — Той не можеше да не забележи колко привлекателна е елегантната ѝ фигура, лъскавата ѝ коса, а целият ѝ външен вид беше като на излязла от кутия дори в този час. Денис изпита желание да продължи разговора с нея, но тя очевидно искаше вече да си тръгва.

— Е, добре, аз те напускам — рече.

Взе си нещата и се отправи към вратата. Каси погледна към него за първи път както трябва. И неочаквано Денис срещна очи, в които можеше да се удави.

— Искаш ли да вечеряме утре заедно? — изтърси той.

Каси се усмихна, сякаш предложението беше на шега.

— Приятна вечер — пожела тя.

Денис я изпрати с поглед по коридора. Дявол да те вземе, Денис, мислеше си тя. Какво толкова спешно ти е притрябвало, че се е наложило да се върнеш по никое време? Каси щеше да бъде още по-изненадана, само ако бе видяла как Денис работеше упорито на бюрото си, имитирайки подписа на Джоана Рандъл отново и отново.

Нощта настъпи над западното австралийско крайбрежие с цялата неочакваност на тропическия залез. Небето бързо премина през цветовете на вечерния калейдоскоп от оранжево, кървавочервено и бронз към кадифено плътното черно на тъмнината. Нацъфтелите дървета изпусаха тежките си аромати във въздуха, шумните дневни птици замряха и градът заспа.

Високо над брега, в Рая, всичките обитатели вече спяха. Ала не в мир. В голямата спалня Дан се събуди неочаквано от нещастните стонове на Стефани; изправи се седнал в леглото.

— Добре ли си, скъпа? — Той включи нощната лампа и Стефани премигна на светлината. Очевидно тя тъкмо се беше събудила. Нервно стисна чаршафите. — Лош сън ли сънува? Досещам се дори какъв е бил! — Дан обичаше Стефани толкова много, че беше наясно с всички нейни вътрешни страхове.

Тя кимна.

— Сънуваш такива сънища често напоследък! Сънуваш ги... откакто Джили излезе от затвора.

Тя потръпна и не можа да отговори. Накрая дрезгаво и някак с болка отвърна:

— Защо, когато всичко изглежда чудесно в моя живот, нещата отново започват да се объркват?

— Всичко ли? Но не и ние, убеден съм.

— Не... само че Сара заплашва да изостави пианото и дори не иска да говори вече за това — отбягва ме цели десет дни. А Денис ме влудява с неговите мистериозни двадесет и пет хиляди; казва, че имал нужда от тях...

— Стига, Стеф. — Дан говореше нежно, но твърдо. — Сара се колебае за бъдещето си от шест месеца и повече. А Денис — винаги си е бил Денис! — Те се засмяха едновременно. Напрегнатият вид на Стефани изчезна и тя се отпусна в леглото. Дан нежно отметна кичур коса от лицето ѝ. — А колкото до Джили, то тя невинаги е била твоя сестра. Това те наранява, нали?

Тя кимна отчаяно.

— Когато бяхме деца, си представяхме, че сме сестри. За нас тази представа беше най-прекрасната през отминалото време. Сега, когато знаем истината... не е чак толкова прекрасно.

Дан се замисли.

— Престани да се измъчваш. Джили не е най-добрият човек на света, когото ей така, изведнъж, можеш да приемеш за сестра. Честно казано, Стеф — не знам дали си мислила за това... — Той млъкна, несигурен да продължи или не. — Трябва да си забелязала?...

— Да забележа какво?

— Тя е болна. Очевидно някога е преживяла нервно разстройство. А седемте години в затвора не са помогнали с нищо да се излекува. Всъщност — гласът му стана тъжен, — не мога да измисля по-подходящ режим за влошаване на състоянието ѝ.

— Мисля, че не си прав, Дан. На нея просто ще ѝ трябва време, за да се приспособи към нормалния живот след толкова дълга и абсурдна изолация. А тя има и за какво да е недоволна все пак. Беше права за историята с парите. Не трябваше да позволя на Бил да ме убеди за поставянето на условия.

— Толкова ли ѝ се доверяваш?

— Стефани помисли по-продължително.

— Откровено, не мога да кажа, че ѝ се доверявам — че някога бих могла. Но мога да разбера нейното негодувание от факта, че не ѝ вярвам. Положението е идиотско. Не знам как да се справя с него. Сдобих се със сестра, но няма никакъв начин, по който да се разбера с нея.

Страданието ѝ беше непоносимо за Дан. Наведе се над нея, взе я в ръцете си и я прегърна силно. После попита:

— Ще помогне ли, ако поговориш с нея? Знаеш ли къде е?

— Сара спомена, че е отседнала в „Палисейдс“, някакво ужасно занемарено място в Рокс. Трябва да отида и да я видя — да ѝ предложи отново парите, този път без условия.

— Ей, съвземи се! Веднъж вече ти отказа, спомняш ли си? Какво е станало с безмилостната бизнес жена, която познавам и обичам? Забрави за Джили. — Той я целуна по слепоочието.

— Стефани стисна устни.

— Не мога. Трябва да го направя.

— Това ще те накара ли да се почувстваш по-добре?

— Поне по-малко виновна.

— Тогава — идеята ти е добра. Кой знае? Джили може да ни докаже, че сме сгрешили.

Стефани се повдигна на лакътя си и погледна Дан. Чудесен е, помисли си, единственият човек на света, който ме разбира. Помилва лицето му нежно, поглаждайки бръчките му, и се усмихна в дяволитите му кафяви очи.

— Знаеш ли какво? — попита. — Много съм щастлива, че те имам, независимо дали те заслужавам или не.

— Не се притеснявай — вметна с приповдигната важност Дан. — Не ме заслужаваш. Нито една жена не ме заслужава. — Но Стефани не отговори на подигравката му.

— О, Дан, ти си прав. Напоследък не ти обръщам достатъчно внимание, приемам, че си мой.

— Можеш да ме имаш винаги — рече той предано. — Стига да продължиш да ме желаеш.

— Казаното предписание ли е, докторе? — Настроението на Стефани се подобряваше. — Дан Маршал — да се взема три пъти на ден? — Тя го целуна по носа.

— Опасявам се, че дозата е твърде недостатъчна. За случай като твоя имам по-специално лекарство. — Той я привлече в леглото и започна да си играе с панделките на нощницата ѝ.

— Слушам — сгуши се Стефани.

— О, ще се наложи да направиш много повече от това — прошепна той и ръката му напипа гърдите ѝ, — много повече от това!

ОСМА ГЛАВА

Никой не можеше да каже, че Денис се предава лесно. Той винаги се гордееше със себе си, независимо от многото случаи, в които упоритият отказ да признае, че би могъл да сбърка, му създаваше непреодолими трудности. Не понасяше да оспорват неговите желания, наследство от разглезеното му детство, когато Стефани, обезпокоена за последиците от развода с баща му, задоволяваше всичките му капризи. Така че той не беше възприел сериозно и забраната ѝ да разговарят за заема. Просто трябваше да я предразположи, преди да поднови темата. Държа се безупречно през последните дни и в работата, и вкъщи, докато се увери, че новият му образ е размекнал сърцето на майка му. И се върна на спорния въпрос през един успешен за „Харпър Майнинг“ ден, когато Стефани, водена от желание да окуражи промяната в поведението му, го похвали за някаква добре свършена задача.

— Значи ли, че и аз съм способен да правя нещо като хората, мамо? — пошегува се той.

— Разбира се, Денис. Но трябва да преценяваш по-точно нещата...

— О, аз мога. И за да го докажа, искам да ми помогнеш да инвестирам известна сума.

— Да инвестираш ли? — Стефани се напрегна.

— Имам рядък шанс, сериозно, мамо. Наистина...

Стефани го прекъсна, като отчетливо натърти.

— Вече си ми казвал всичките тези приказки. Понякога се питам дали изобщо разбираш английски. Разочароваш ме, Денис. Стига толкова. Свободен си за днес, върви си вкъщи. — Тя започна да крачи нервно край него, а очите ѝ мяхаха мълнии. — Махай се. Не искам да те чувам до края на седмицата, освен ако не се извиниш за държанието си!

Изненадан и уплашен от внезапната буря, която бе предизвикал, Денис загуби контрол над себе си.

— Имаш толкова пари, че не знаеш какво да ги правиш! — изкрещя той. — Защо трябва да се поставям в унизителното положение и да моля за всеки цент? Как става тъй, че когато Джили Стюарт ти подсвирне, ти си готова да й дадеш пет милиона долара, но щом е за собствения ти син, не можеш да намериш проклетите двайсет и пет хиляди? Струва ми се, че единственият начин да получа нещо от теб е да се опитам да те убия или да застрелям любимия ти съпруг!

— Денис! — Гласът на Стефани изплющя като камшик. — Всяка твоя дума само затвърждава лошото мнение, което започвам да си съставям за теб. Не желая да се разправяме повече и няма да позволя да кажеш нещо, за което после ще съжаляваш. Ти...

Прекъсна я нечие почукване отвън на двойната врата, която свързваше кабинета на Стефани със съседния. След миг в стаята надникна Бил Макмастър.

— Часът е три, Стеф! — Бил се усмихна широко. „Какво ли е намислил старият глупак?“ — помисли гневно Денис. Ала, изглежда, Бил също почувства атмосферата, та попита: — Попречих ли нещо?

— О, нищо, Бил — усмихна се Стефани. Въпреки че не му се искаше, Денис не можеше да не оцени нейното самообладание. — Голям ден е днес, чудесно е всички да го споделим. Ще дойда отгатък.

— Днес е щастлив ден, така е. — Бил не можеше да скрие задоволството си, докато въвеждаше Стефани в кабинета си. — Искам впрочем да ти представя... блудния син?

Пред бюрото бяха застанали Рина, съпругата на Бил, и висок млад мъж.

— Том? — извика Стефани. Младежът с къдравата коса до Рина се засмя смутено в потвърждение. — Не мога да повярвам! Кълна се, че когато замина, ти беше с цял фут по-нисък. И откъде се взе у теб този фасон на млад изпълнителен директор?

— Там е бедата — съгласи се Бил, любувайки се през цялото време на радостта на Стефани и смущението на Том, — изпращаш ги да учат в Америка и те се завръщат нагласени като янки!

— Извинявай, Рина, дори не ти казах „здравей“, но бях зашеметена от вида на порасналия ти син — извини се Стефани, като целуна горещо госпожа Макмастър. — Сигурно си ужасно доволна, че той отново си е вкъщи.

— Да — усмихна се Рина. — И се надявам този път да го задържа.

— Не се безпокой. — Том стисна нежно ръката ѝ. — От сега нататък имам намерение да стана едно истинско, спретнато австралийско момче. Няколкото години, прекарани в бизнес колежа на Харвард не са успели да заличат родното у мен!

— Здравейте — обади се отзад Денис; беше застанал до двойната врата и оглеждаше компанията с враждебно изражение. Стефани събра сили, за да му отправи предупредителен поглед. „Искам да влезеш като цивилизовано същество и да се държиш внимателно“ — опита се да внуши тя на непокорния си син. Навъсен, Денис се подчини и подаде ръка: — Радвам се да те видя.

— И тъй, как беше в Харвард, Том? — поднови разговора Стефани.

— Чудесно. Но аз очаквам да се заловя за работа, вместо да говоря.

Стефани се усмихна.

— И къде възнамеряваш да проявиш таланта си?

— Вече имам няколко предложения.

— Мога да си представя. Но ние сме в състояние да ги осуетим.

Том я погледна проникателно.

— Не съм сигурен дали те разбрах.

Стефани се усмихна още по-широко, докато в същото време Бил едва се сдържаше от вълнение.

— Защо не дойдеш да работиш при мен, Том? Аз наистина се нуждаю от помощ в момента.

Сега вече младежът изпадна в неловко положение.

— Сериозно ли говориш? Татко нищо не ми е споменавал. А ще ми бъде трудно да се преборя и с чувството, че съм назначен заради него.

— Всеки, който като теб е издържал с пълен отличен изпитите си, не трябва да се безпокои за тези неща. Пък и длъжността ти няма да е синекурна. Ние с баща ти ще ти помогнем да започнеш!

Повлиян от веселия ѝ тон, Макмастър младши се засмя и видимо се успокои.

— Ще бъда, боже мой, ще бъда очарован, но не... очарован не е най-точната дума.

— Поздравления, Том — изрече развълнувана Рина, докато Бил само го потупа по гърба, а Стефани потвърди назначението с мила целувка.

Денис единствен не влизаше в тон с радостното оживление.

— Добре го изработи, Том — подхвърли той със саркастична любезност. — Добре дошъл в компанията. Щастливи сме да те приемем в „Харпър Майнинг“.

За пореден път през този ден Стефани се почувства неловко от липсата на такт у сина си. Но ако Том забеляза отсянката на известна съперническа заплаха в наблягането на Денис за „Харпър Майнинг“, беше добре, че поне не го показва; потрепнаха едва само клепачите му.

Сградата на консерваторията е сред най-хубавите в Сидни. Една от малкото оцелели при първата вълна на общественото строителство в колонията на каторжниците, тя приличаше на средновековен замък с бойници и кули и с навес в средата, точно над входа, наподобяващ подвижен мост. Само двойката палми от двете страни на кулите напомняха по нещо за това, че постройката се намираще в южното полукълбо. Но времето, когато Сара се наслаждаваше на заобикалящата я обстановка, бе отминало отдавна. Годишите, през които посещаваше консерваторията като студентка от подбраната група на бъдещите елитни австралийски музиканти, бяха притъпили, а не засилили нейния интерес към музиката. Но Сара беше достатъчно откровена пред себе си, за да се прости с илюзията, че притежава таланта на състудентите си. За разлика от Денис, който витаеше във въображаемия свят на незрелостта, тя винаги разсъждаваше като зрял човек. След като нейната способност да прави разлика и критичното ѝ отношение към дарбата ѝ се развиха бързо, Сара не закъсня да заключи, че на нея ѝ липсва необходимото, за да постигне целта си.

Решението беше болезнено и тя дълго го пазеше само за себе си. Все пак бе залагала толкова много на музикалната кариера. „Какво друго бих могла да правя? — изплакваше в такива мигове момичето. — Май че за нищо не ме бива.“ Подобно на много момичета Сара не беше уверена, че лицето и фигурата ѝ са хубави. Почти умишлено, както се струваше на близките ѝ, криеше погледа на изразителните си очи с цвят на лешник под тежките клепачи или под гъстата

неравномерно подстригана коса. Не подчертаваше елегантния си висок ръст, а ходеше приведена, като трмаво изнасяше таза си напред. Стефани опита всичко възможно през изминалите години — от уроците за добра походка до престоя в известно френско семейство от висшето общество, но Сара остана затворена в своята стеснителност и комплекса си за малоценност и както изглеждаше, бе неспособна или просто нямаше желание да излезе от състоянието си. Чувстваше се неподправена — свободна, естествена, истинска — само на концертния подиум. Но сега, след като се бе усъмнила в собствената си способност, губеше и него.

При мисълта как Стефани щеше да посрещне всичко това, Сара установи, че ще ѝ бъде още по-тежко да се откаже от музиката, преди тя да ѝ измени. Стефани беше ревностен почитател на това изкуство; обикна едновременно и изпълнението, и слушането на музика по време на самотното си детство в стария откъснат Рай. Сара се досещаше, че само скромното възпитание на майка ѝ и болезнената ѝ срамежливост през ранния период на живота ѝ бяха попречили да избере кариерата на пианистка. Талантът на Сара беше горещо подхранван от Стефани, която с часове свиреше пред малката си дъщеричка и ѝ подбираше най-добрите учители на всеки етап от развитието ѝ. Сара се опасяваше, че връщането назад към това минало щеше да бъде като истинска плесница върху лицето на майчината привързаност.

Но трябваше да го направи. Решена на всичко, тя прехапа долната си устна и напусна бързо консерваторията в края на поредната изгубена седмица. Дълбоко замислена, не забеляза Джили и едва не се сблъска с нея на тротоара.

— Сара! Каква приятна изненада — извика Джили; след като се бе осведомила преди час по телефона къде може да намери Сара, безгрижно убиваше времето си наоколо.

— Здравей, Джили. Какво правиш тук?

— О, тъкмо излизам от кантората на Филип. — Джили посочи небрежно надолу по Маккуори стрийт. Както и предполагаше, споменаването на името на някогашния ѝ съпруг спря веднага вниманието на Сара.

— Филип ли? Как... как е той? — Сара и не подозираше, че те са се събрали отново.

— Добре е. Слушай, имаш ли време за едно кафе? Ще си поговорим. — И като улови момичето под ръка, Джили го поведе към най-близкото кафене.

Не ѝ бе необходимо много време, за да постигне целта си, умело изтръгвайки от Сара всякакъв вид информация; интересуваше я най-вече какво се е случило в Рая след нейното напускане. Сара беше твърде доверчива, така и не успяваше да съобрази, че Джили я бе използвала като свой шпионин в дома на Стефани. Не се и досети, че чрез нея тя внушава някои откъслечни, но добре обмислени сведения, които щяха да обезпокоят Стефани и да засилят чувството ѝ за вина. Тези срещи между тях, кога случайни, кога нагласени, бяха важна част от плана на Джили; нещо повече — тя бе решила да използва Сара на всяка цена.

— ... и тъй — бърбеше момичето, — мама назначи Том Макмастър, нали разбираш, сега наистина може да се бори с Джейк Сандърс, като прилага неговата тактика. Мама казва, че Том е много способен и ще го използва като свое тайно оръжие. Не сме се виждали все още, но ако той е добър на половината на онова, което говорят за него, ще се справи със Сандърс в движение. Не мислиш ли?

— О, да — отвърна Джили разсеяно. — Значи тази е новината, тъй ли? — Джейк щеше да е доволен да я научи. Можеше да му я „снесе“ веднага. А ето ти и добър претекст да се срещнат отново, Джили беше тайно разочарована, че Джейк не бе намерил повод да ѝ се обади след първото ѝ посещение.

Постигнала целта си, тя реши да изиграе ролята на добрата леля.

— А ти как си, Сас — попита искрено, — как върви пианото?

Оживлението от лицето на Сара изчезна и тя се умисли.

— Съвсем зле. Нямам талант, Джили. Аз съм посредствена, там е работата. Мама винаги е отказвала да го признае. Мисли си, че след като мога да изсвиря прилична мелодийка, съм достатъчно добра да изнасям и концерти за пиано. Но аз не съм и това е самата истина.

— Ще се разстрои ли Стефани, ако ти се откажеш от всичко? — Зародишът на още една добра идея започна да покълва в комбинативния мозък на Джили.

— Боя се, че да, и то ужасно — бавно отвърна Сара.

— Но ти не можеш да продължаваш тъй! Виждам какво ти струва. — Джили импулсивно улови ръката на Сара, влагайки в жеста

си дори съжаление. — Казала ли си й?

— Опитах се.

— Има ли някой друг, който да поговори с нея?

— Не. — Изражението на Сара помръкна. — Нямам достатъчно близки хора.

— Не мога да повярвам — опита се да подразбере Джили. — Никакви приятели — нито един?

— Разбирам се твърде добре с останалите студенти. Но положението да си дъщеря на Стефани Харпър те прави по-различна. Когато след лекции ти си единствената, която си отива вкъщи, в замъка, с лимузина, карана от шофьор, е трудно да те чувстват равна.

— А с момчетата?

Устата на Сара се изкриви.

— Е, същото е. Държат се на разстояние от малката мис Богатство, както ме наричат. Пък и като си прекарала първите си деветнайсет години в пансион, ти и без това не знаеш какво да правиш с тях.

„Сара е все още девствена!“ — Интуицията й подсказа това заключение и Джили едва се сдържа да не се разсмее. В тези времена и на тази възраст! Пълна нелепост! Но Джили забеляза как вторачено я гледа Сара и побърза да промени темата, усмихвайки се съжалително.

— Може би Стефани ще го приеме по-лесно, ако в замяна й предложиш нещо друго. Имаш ли някакви идеи, мислила ли си какво ти се иска да вършиш?

Неочакваното изчервяване на Сара подсказа на Джили, че тя има известни намерения.

— Какво би направила — упорстваше Джили — отделно от музиката, ако имаше право на избор?

— Е, добре... — Сара погледна надолу към ръцете си. — Ще прозвучи доста глупаво, наистина се срамувам до известна степен, а и не си заслужава, да речем, колкото музиката... но аз винаги съм искала да имам нещо общо с модата.

— Модата? — Джили си пое въздух. Очите й присвяткаха.

— Знам, че е повърхностно занимание, и все пак всичко, което съм вършила досега, е било толкова сериозно. Остаряла съм преждевременно! Как да не мисля, че ще бъде твърде забавно да се занимаваш с нещо, което съществува само поради чиста суета и лукс.

— Тогава... защо не опиташ?

Сара се засмя подигравателно:

— На мама не ѝ харесва идеята! Тя дори няма да се съобрази с нея. Просто не си заслужава разправията.

— Може би си заслужава, ако силно го желаеш. — Джили продължи вече съвсем внимателно: — Възможно е да не съм научила много неща през живота си, но със сигурност знам, че всяка борба си заслужава, ако накрая постигнеш каквото искаш. Ти си на двайсет и две години, Сас. Не си малко момиче! Време е да спреш да се съобразяваш с другите и да започнеш да откриваш какво иска Сара от собствения си живот!

Джали направи пауза, уверена, че е казала достатъчно, за да се задвижат нещата. Сара седеше умислена и попиваше всяка нейна дума. Инстинктът подсказа на Джили кога да спре.

— Трябва да тръгвам, мила моя — рече тя безгрижно. — Но... ти ще си помислиш за онова, което ти казах, нали? И не забравяй — ако някога имаш нужда от приятел, на когото да се довериш, аз съм на твое разположение. Трябва само да ме повикаш.

Подобно на повечето мъже, загрижени за физиката си, Джейк отдаваше голямо значение на редовния масаж. Намираше го неизменно отпускащ и тонизиращ мускулите и в края на всеки добър сеанс се чувстваше ободрен и зареден с енергия. Масажът бе едно от първите неща, за които трябваше да се погрижи, след като пристигна в Сидни. С нищо не можеха да се заместят професионалните услуги на първокласна масажистка, умела, изкусна и дискретна. И винаги полугола.

Джейк лежеше по лице, със затворени очи и се наслаждаваше на усещането, което предизвикваха пръстчетата на Пик Сан Уа, докато изследваха гърба му. Не изпитваше нужда да я гледа. Знаеше как изглежда. Джейк предпочиташе жените, които го обслужваха, да са стройни и жизнени, да приличат донякъде на тигрици. Пикси, както я наричаше той, беше дребничка, сдържана, с лъскава черна коса, дълбоки блестящи очи и грееща кожа, толкова златиста, сякаш бе осветена отвътре. Тя е едно малко бижу, мислеше си Джейк. И тези гърди! Видът им бе истинско сексуално преживяване, много по-

засищащо, отколкото някои мъже изпитваха от самия секс; да можеш да ги почувстваш само като ги гледаш, опознавайки меките им очертания, изучавайки до пресита безпределната чувственост на напъпилите им зърна.

— Моля, обърнете се, мистър Сандъ. — Джейк се обърна, като криеше усмивката си. Знаеше, че Пикси умее да говори отлично австралийски. Веднъж я бе чул да вика на някакъв таксиметров шофьор, извън хотела, който се бе опитал да ѝ вземе повече пари за разстоянието от Чайнатаун до „Рийджънт“. „Не се опитвай да ме минеш, гадно копеле — крещеше тя, — не съм вчерашна.“ Но с клиентите си, което беше част от професионалната ѝ рутина, Пикси се правеше на покорна ориенталска девойка. Джейк откриваше пикантна следа на ирония в цялата работа.

Той се отпусна по гръб, този път с отворени очи. Утринното слънце играеше обезсилващо върху движещата се повърхност на проблясващата кожа на Пикси. Задълбочена в работата си, тя се беше навела над него, докато масажираше раменете му с две ръце. Джейк повдигна лениво глава и пое в устните си по-близкото от тези малки малинови зърна.

В същото време чу отварянето на входната врата и Каси прекрачи в стаята. „Трябва да си взема ключа от нея“, помисли си той. Каси моментално обхвана с поглед сцената. Шок и смут се изписаха на лицето ѝ и тя застана на прага безмълвна.

— Добро утро, Каси — поздрави Джейк равно. — Добре, Пикси, доволен съм от направеното. Благодаря много.

Сдържано и невъзмутимо Пикси стана от леглото и възможно най-бавно облече блузката си, приглади косата си и събра нещата си.

— Сметката както винаги, мистър Сандъ — изрече тя с високия си писклив глас, поклони се дълбоко и нарочно не забелязвайки Каси, напусна с толкова достойнство, колкото нейните пет фута ѝ позволяваха. Каси мълчаливо я изпрати с поглед. Изведнъж цялото ѝ желание за скандал се испари. Нямаше причина да се оплаква. Джейк не беше неин и никога не се бе опитвал да бъде. Тя беше съкрушена.

Джейк я погледна с интерес.

— Надявам се, че няма да постъпиш селски и да правиш въпрос от една чисто бизнес услуга? — изпитателно запита той.

— Предполагам... дойдох в неподходящо време.

— Мила моя, аз все още се радвам да те видя. — Изправи се и като стегна кърпата около кръста си, се доближи до нея и я целуна за добре дошла. Но тя остана хладна и не му отвърна.

— Надявам се, че жълтата проклетница не те е размекнала твърде много — агресивно рече Каси. — Ще се нуждаеш от всичките си сили за „Харпър Майнинг“.

— Или за неговата президентка. — Стефани не напускате мислите му, откакто я видя за първи път, направо бе нарушила душевното му спокойствие.

Каси почервеня.

— Грижи се само за компанията, Джейк, ясно ли е? Тя е щастливо омъжена.

— Всички го твърдят. Докато...

— Искаш да спиш с нея, нали?

Джейк въздъхна.

— Каси, можеш ли да смекчиш тона на бруталната си прямота?

— Какво те подтиква, Джейк? — Гневът на Каси растеше. — Искаш да си първият супер любовник след Казанова, тъй ли?

Джейк се опита да я опровергае, подхождайки напълно сериозно към въпроса.

— Амбиции, амбиции — отговори замислено. — Но за съжаление всичките унищожителни, за съжаление. Искам... всичко.

— Но аз не искам... повече да го правя! — Лицето на Каси беше пламнало и тя едва се сдържаше да не заплаче. — Чувствам се... като крадец, който шпионира и подслушва.

Очите на Джейк се разшириха с насмешлива наивност.

— Но ти тъй добре се справяш, любов моя. Същинска Мата Хари. А и нямаше да успея без теб. — Преценявайки момента, доближи се отново до нея и я прегърна. Въпреки че не ѝ се искаше, Каси се поддаде. — Хайде, Каси — промърмори той. — Мисля, че си прекрасно момиче и ти го знаеш. Прекарвали сме... добре заедно, нали? — Привлече я внимателно към леглото и седна до нея. Каси постави главата си на рамото му.

— О, Джейк... какво ще се случи с мен, ако ме разкрият?

— Най-лошото. — Принципите на Джейк не допускаха да прелъстява жените с лъжи. Искаше да са с ясна цел, смели и предизвикателни, а не обвити в пашкула на заблудата.

— О, не! — Каси го изрече толкова тихо, че той трябваше да се напрегне, за да я чуе. — Най-лошото се случи, когато се влюбих в теб.

— Каси, знаеш, че би могла да си отидеш оттук и никога повече да не ме видиш. Това ли искаш?

— Не.

— Тогава не разваляй нещата. А сега ми кажи, след колко време трябва да се върнеш в „Харпър“? — Той я целуна по врата и погъделичка ухото ѝ с език.

— След час. — Боже господи, не ѝ се искаше тъй бързо да се предаде.

— Нямаме време за губене, нали? Пък и след като прекъсна неоценимата Пик Сан Уа в нейните намерения към мен, благоприличието изисква да възстановиш всичките възможни нанесени вреди върху моята силно изопната нервна система. Да започваме ли?

Всеки кон обича да е навън в ранната зора на ялната хладна утрин, докато денят е все още свеж и естествен, а росата не се е изпарила от тревата. Конят на Стефани пристъпваше нетърпеливо по алеята за езда, която заобикаляше малкото езеро, замряло в очакването на топлия летен полъх. Сега, когато трябваше да прекарва повече от времето си в града, Стефани не успяваше да язди тъй, както преди в стария Рай. Там препускаше на воля, на мили разстояние из равнината, опознаваше всяка пътека, всеки призрачен евкалипт, всяко стадо кенгуру — опознаваше ги сама. Като не се смята огромният черен жребец Кинг. Никога нямаше да има друг кон подобен на него, помисли си Стефани, единственият истински приятел от моето детство, единственото мъжко създание, на което винаги съм се доверявала преди появяването на Дан. На възраст над трийсет години, но все още горд като Луцифер, вярно служилият кон продължаваше да живее в почетно уединение. Ала заради галопа, който заличаваше всичките нейни безпокойства и вливаше живот в крайниците ѝ, Стефани намираще за по-естествено сега да язди по-млад кон.

Тя нежно се протегна и потупа по гладката шия кобилата си Тоска с чисто светлосив цвят, с гъста бяла грива и опашка. Животното отвърна, като извъртя очи и обърна глава, за да подуши върха на

ботуша на Стефани. Възседна я нетърпеливо и притисна леко с крака изцяло оформените ѝ хълбоци.

— Съжалявам, мила — въздъхна Стефани. — Потрай малко. Нуждая се от време да помисля. Нека само се поразходим, искаш ли?

Стефани имаше да обмисля много неща. Дните се превърнаха в седмици, откакто бомбата за освобождаването на Джили от затвора и завещанието на Макс взривиха нейния свят, създаден с толкова грижи. Сега личеше, че той е бил картонен, и се сгромоляса твърде лесно. За пръв път се бе скарала със Сара, когато дъщеря ѝ най-накрая се престраши да ѝ съобщи, че не възнамерява да се занимава повече с пианото, но не предложи нищо като друга възможност. При Денис пък се редуваха потискащо мълчание с открита грубост към нея и на моменти го улавяше как той я наблюдава с хитра многозначителна усмивчица, която трудно понасяше. Що се отнася до Джили, сърцето ѝ направо се свиваше само при споменаването на името ѝ.

Разбираше, че никога не е била по-далеч от разрешаването на този проблем. Споменът я върна към последната ѝ среща, завършила с пълен провал, когато се осмели да открие Джили в убежището ѝ в Рокс.

— Не бива да оставаш повече тук — увещаваше тя Джили, ужасена от условията в занемарения и потискащ хотел. — Помислих отново за парите. Имаше право, не трябва да се поставят условия. Във всеки случай сега петте милиона са твои без ограничения. Искам да си щастлива.

— Как могат да ме направят щастлива дори и да са толкова много? По какъвто и начин да ми ги дадеш, те никога няма наистина да са мои. То все още означава уреждане на сметки. Ти не го разбираш, нали?

Стефани се оказа в затруднено положение.

— Желаяш ли... да се завърнеш в Рая? По всяко време там има стая за теб.

— Твърде късно е. В Рая не бих могла да се почувствам като вкъщи. Връщай се при съпруга и семейството си. Ти нищо не можеш да ми дадеш. — А след като се обърна, за да си тръгне, Джили отпрати хаплива забележка на раздяла, която Стефани запомни завинаги: — Единствено ти искаш да се почувстваш по-добре, но аз няма да

позволя да бъде използвана за успокояване на гузната ти съвест, Стефани Харпър!

Стефани се сви на седлото, като си припомни отровното изражение върху лицето на Джили, докато произнасяше тези думи. Изглеждаше пълна с омраза. Но Стефани не можеше да повярва, че Джили иска да бъде такава. Всяка жена на нейно място, нещастна и захвърлена, би се чувствала по същия начин. Трябва да опитам с по-голяма твърдост, помисли Стефани, трябва да намеря начин да ѝ се извиня.

„За какво да ѝ се извиня обаче?“ — беше следващият малък въпрос. Вярно ли е това за гузната ти съвест? Изплашена, Стефани не направи опит да спре неочаквания порой от видения, спомени и впечатления, които хаотично се изсипаха в съзнанието ѝ. Тя бавно взе да ги свързва, като се върна назад през годините. Винаги беше имала повече от Джили. Не само повече пари, въпреки че и то беше твърде важно за формирането на щедрата ѝ природа. Повече от всичко.

Останала от рано без майка и с баща, който винаги отсъстваше, Стефани не беше свикнала да мисли за себе си като за щастливка. Но сега, когато за пръв път сравняваше живота си с живота на Джили, разбра как във всяко отношение е била по-добре от нея.

В този момент имаше всичко — две деца, обичта на добър мъж, своята работа, уважението и приятелството на всички, които я познаваха. Джили не притежаваше нищо подобно и където и да отидеше, тя щеше да бъде бившата затворничка, носейки винаги позорното петно. Не е чудно, че се чувствам виновна, някак внезапно оцени ситуацията Стефани. И какво друго? Опитвам се да я купя от суеверен страх, че ако не съм щедра, ще загубя всичко, както става в приказките? Или това е награда за услугата, която ми направи? Нали когато взе пушката и застреля Грег Марсдън, тя същевременно спаси моя живот и ме освободи от зловещия и гибелен брак?

Забрави миналото, заповяда си яростно. Трябва да започнеш отново и да помогнеш на Джили да направи същото. Трябва да вярваш, че тя желае да започне отново. Стефани въздъхна.

Как би могла да постъпи? Има ли начин да възстанови загубите от изтеклото време, наследството от лъжи, омраза и смърт, които лежаха между тях? Ако имаше, нейният изморен мозък не можеше да го проумее.

Продължаваше да мисли, докато се озова в безизходно положение, напълно изтощена. И все без резултат. Сама сред недоволното семейство, помисли си с тъга. С изключение на Дан. Той беше единствената скала, за която да се хване в този водовъртеж. Все още той... Стефани бе твърде много погълната в битката за акциите, борбата със Сара, с истинското бреме от хлапашкото поведение на Денис. От дни и седмици го беше пренебрегвала. Отдалечаваше ли се Дан от нея?

Стефани потръпна и се вцепени от страх. Да загуби любовта на Дан... Не би могла да го понесе. Решително подкара кобилата в тръс.

— Да вървим, мила — подкани я. — Време е да прогоним всички лоши мисли.

Кобилата безупречно премина в плавен галоп. Успокоена от ритъма, Стефани отхвърли всички грижи.

От някакво хълмче на хоризонта един друг ездач наблюдаваше Стефани и кобилата, препускаща през ливадите. Това беше петата утрин на очакване и в нея търпението на Джейк бе възнаградено.

— Хайде, гад! — извика той и заби пети в хълбоците на коня.

Скопеният жребец тръгна без особена страст. Джейк мразеше да язди кранти от конюшня; винаги беше притежавал най-хубавата конска плът, която можеше да се купи с пари. Но тук нямаше избор... ако наистина искаше да се сблъска „случайно“ със Стефани в извънработно време.

Стефани забеляза отдалеч ездача, който приближаваше към нея; премина с Тоска в равен тръс, за да избегне уплахата на отсрещния кон от прякото връхлитане. Но нейното благоприличие отстъпи място на яда ѝ, когато позна Джейк Сандърс. Белите му зъби хищно проблясваха.

— Госпожа Харпър! Каква изненада!

— Бъдете откровен, господин Сандърс! — процеди Стефани през устни. — Дошла съм тук да се наслаждавам сама на ездата.

— Заблуждавате се, уверявам ви — ухили се той. — Срещата ни е чиста случайност.

— А аз съм спасителното поясче!

— Със сигурност не съм дошъл да наруша уединението ви.

— За какво сте дошли тогава?

Джейк обичаше начина, по който брадичката ѝ се вирваше предизвикателно.

— Да си съставя мнение за... как да ви наричам? Опозицията ли?

Стефани се ядоса на провлечените, интимни нотки в гласа му. Той ѝ се усмихна с най-привлекателната си усмивка. Беше непоносимо! Свали очи от синия му пронизващ поглед и се загледа в дългите му бели пръсти, уловили юздите. Те бяха съблазнително привлекателни по свой начин.

— Прекрасен ден — прошепна Джейк. — Защо да не оставим различията настрана и да му се наслаждаваме заедно?

— Заедно ли? Позволете да ви кажа, господин Сандърс — Стефани наблегна саркастично на името, — че само вашата безочливост надвишава оптимизма ви. Довиждане. — И тя обърна кобилата на място, като изпълни безупречен старт от неподвижно положение и препусна в галоп надолу по алеята.

Джейк не се поколеба. Характерът му не позволяваше да преглътне предизвикателството. Грубо срита коня, подканвайки го към принудителна гонитба, имаше намерение да я преследва. Но по всичко личеше, че не може да се изравни с Тоска, която се оказа нещо много повече от една крастава кранта. Въпреки усилията си, наблюдаваше с неохота как тя се отдалечава, изпреварвайки го с цяла миля обратно по пътя към конюшните. Без усилие кобилата се насочи натам, забавяйки галопата едва когато наближи постройките. В същия този момент ужасен гърмеж от пушка раздра въздуха. Безпомощно вцепенен от ужас и без да може да повярва, Джейк видя как Тоска спря хода си, изцвили в агония, а после конят и ездачът се свлякоха бавно на земята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Понякога Джоана Рандъл заключваше последна външната врата на модната къща „Тара“ и се прибираше спокойно вкъщи както всяка друга работеща жена, но нито един от съседите ѝ от престижния квартал на Ливърпул Лейн, в сърцето на Сидни, не можеше да допусне това. Тя работеше в бюрото си в модната къща или преглеждаше стоките в бутика много преди боклукчиите да са започнали обиколката си или пък раздавачът да е напуснал с пощата централната сортировъчна служба. Когато си отиваше, и най-закоравелите проститутки, които предлагаха услугите си близо до Кингс Крос, отдавна бяха привършили работната си нощ. Джоана беше двигателят на бизнеса и го знаеше. Като създаваше, режисираше и нареждаше, а когато беше необходимо, викаше и крещеше, Джоана бе едновременно навсякъде, нейната жизненост изпълваше всеки ъгъл на сградата ведно с гласа ѝ.

Застанала на тротоара край „Тара“, Сара почувства оживлението и потрепери под горещото обедно слънце. Усети кожата си лепкава, а стомахът ѝ се сви. Знаеше, че всеки момент можеше да се обърне и да си тръгне. Ала се мобилизира, изправи рамене и прекрачи прага.

— Добро утро, госпожице Харпър. — Секретарката я покани да влезе с кимване. — Госпожица Рандъл се намира в студиото на последния етаж.

Сара се изкачи по стълбището, украсено със снимките на най-известните модели на Джоана, и почувства как с изкачването на всяко стъпало увереността ѝ я напуска. Какво я беше накарало да си мисли, че този свят тук може да бъде и неин?

Откъм помещението в края на стъпалата се чуваше разбъркан говор, шум от кипяща дейност, а на техния фон — ниският ужасяващ ритъм на песента „Трилър“ на Майкъл Джексън.

— Наближава полунощ — припяваше фалшиво и не на място висок глас — и нещо зло те мами в тъмнината...

Пронизителен вик на раздразнение прекъсна певица по средата на песента.

— Джейсън! — извиси се гласът на Джоана. — Ще затвориш ли най-сетне проклетата си уста и ще дойдеш ли тук?

Сара надникна нерешително вътре. Студиото беше оживено, залято от цветове и светлина. В единия му край работници издигаха дълга платформа с тясна пътека, изнесена навън от центъра на подиума. Наоколо можеха да се видят електротехници, които окачваха огромни лампи и насочваха светлинни тела, излъчващи прекрасни поредици от червено, синьо и зелено под критичния поглед на отговорника за осветлението. Манекенките стояха, едни напълно облечени, а други не, и се опитваха да репетират характерните пози на професията си. По средата на творческия хаос стоеше Джоана, задълбочена в разговор с русокос къдрав дребосък, праметнал различни фотоапарати през врата си.

Докато чакаше на прага, Сара прокле лошия си късмет или слабата си памет. Как можа да забрави, че „Тара“ се подготвяше за най-важното събитие на годината — голямото модно ревю, когато манекенките на модната къща, колекциите на дизайнерите и творческият гений на Джоана ще се обединят в една вечер, която ще запали целия Сидни? Колко неподходящо време за посещение! Оклюмало, момичето се обърна, за да се измъкне.

— Сас! — Пронизителният вик на Джоана можеше да убие куче на разстояние четирийсет стъпки. Тя се впусна шумно да прегърне Сара и я въвлече в помещението. — Каква хубава изненада! Какво правиш тук?

Сара си пое дълбоко дъх и бавно изрече:

— Мисля, че търся работа.

Очите на Джоана се разшириха от учудване.

— Работа ли? Но защо?...

— Ако се безпокоиш за прекрасната ми кариера на пианистка, забрави за нея. — Сара говореше стегнато и решително. — Разбрах, че не притежавам необходимите качества за нея — а и аз просто не я желая повече. Ако пък имаш предвид отношението на мама, мисля, че е крайно време сама да подредя живота си и да престана да бъда дъщерята на Стефани Харпър, не е ли тъй? — Тя издаде брадичката си напред и се опита да изглежда по-уверена, отколкото се чувстваше.

Джоана не можеше да бъде подведена от привидното момичешко перчене. Но нещо от отчаяната решителност на Сара докосна отзивчива струна в сърцето ѝ.

— Разбира се, Сас. Но какви са ти познанията за света на модата? Колко знаеш за него?

— Толкова, колкото мама, когато започна! — Сара отговори предизвикателно.

— Вярно... но тя искаше да работи като манекен. Появи се навреме, имаше късмет, трудеше се упорито и в най-подходящия момент, преди да е омръзнала на когото и да било, се оттегли. Но ако става дума за кариера в модата — сега тя е отговорен бизнес. Нуждаеш се от усет, е добре, но също тъй трябва да си компетентна.

— И как мога да знам дали ме бива за едното или другото? — Сара не беше разколебана. — Отговорът е: не. Но аз мога да се науча.

Джоана се засмя:

— Моето момиче, който е успял да се справи с една от онези музикални партитури, дето съм те виждала да ги изпълняваш, не си е пропилял времето, признавам го.

— Ако не опитам, никога няма да разбера дали ме бива или не, нали?

Джоана бързо размисли и се усмихна:

— Убеди ме със силата на твоята логика. Нуждая се от малко време да разбера къде би могла да бъдеш най-подходяща в могъщата организация. Е, почни в понеделник, съгласна ли си? В осем и половина, запомни обаче — никакви търтеи в моя кошер, предупреждавам те!

Сара потисна радостния порив да се хвърли на врата на модистката.

— Благодаря — извика пламенно. — Няма да те разочаровам.

Джоана бързо смени темата:

— Как е майка ти?

— Мисля, че е малко объркана.

— Не се учудвам. — Събеседничката ѝ не направи опит да прикрие чувствата си. — Трябва да е твърде шокиращо да откриеш, че си свързан роднински с женски отровен паяк.

Сара се обърка.

— Не мислиш ли, че хората могат да грешат относно Джили?

— Имаш предвид, че тя напомня повече на паяжина ли? Или нещо от разновидностите на смъртоносния капан?

— Мисля само, че трябва да се опитаме да ѝ дадем още една възможност.

— Помисли отново, момичето ми — рязко вметна Джоана. — Аз със сигурност не бих го направила. Но аз не съм Стефани. Въпреки цялата си праволинейна издръжливост, тя все още е най-прощаващата жена, която някога съм познавала.

— Толкова ли е лошо да прощаваш?

— Не като правило. Но съм сигурна, че Джили Стюарт ще промени нещата в нейна полза.

— Знаеш ли, че тя скъса чека на мама за пет милиона долара?

— Което би могло да означава, че тя или е полудяла, или е много, много хитра.

Сара се опита да предизвика у модистката известно чувство на неудобство.

— Може би трябва да разговаряш за нея с мама.

— В никакъв случай, скъпа. — Джоана възвърна шеговитата си форма. — Стефани решава сама, винаги го е правила.

— Кой винаги го е правил? Какво? — Небезизвестният и на двете жени дребен мъж с фотоапаратите се появи наблизко, като изпълняваше смешен танц в ритъма на музиката.

Джоана се разсмя:

— Познаваш Джейсън Пийбълс, нали, нашия доброжелателен фотограф?

— Познава ли ме? — Джейсън се обиди. — Всеки ме познава, мамче. В момента работим ли, или е по-добре да отида да се подпиша под пенсията за старост?

— Идвам веднага.

Джейсън се отдалечи с плавни движения, монотонно тананикайки откъси от песента едновременно с музиката: „трилър... убиец...“.

— В такъв случай, довиждане, Сас. — Джоана потъна в множеството и се изгуби от погледа ѝ.

Сара се отправи бавно надолу по стълбите, а думите от песента на Джейсън отекваха странно в главата ѝ: „Това е трилър, нощта на

убиец, няма втора възможност, бориш се, за да оцелееш — настъпва краят на твоя живот...“.

Неочаквано в подножието на стълбището забеляза секретарката, която се насочваше към нея с изписан на лицето ѝ ужас.

— О, госпожице Харпър, търсиха ви по телефона, можете ли да се обадите на доктор Маршал — незабавно?

Изтръпнал от напрежение, Дан стоеше изправен до тясната бяла маса в операционната зала. Измежду облечените в зелени дрехи и маски фигури, всички целенасочено изпълняващи добре отработените движения, само той бе безполезен, отстранен от контролираната суматоха на операцията; въпреки това беше интимно ангажиран с нея повече от всички тях. Все още чуваше неясното повикване по радиоуредбата, което го призова подобно на погребален звън от неговото отделение в огромния болничен комплекс: „Доктор Маршал, явете се незабавно в отделението за спешни случаи... Доктор Маршал, явете се незабавно...“.

Той веднага разбра какво е станало. Но нищо не бе в състояние да го подготви за шока, когато видя Стефани, легнала там, сива и безжизнена, с ужасна рязка, отекла и посиняла, върху слепоочието и главата ѝ. Зад нея стоеше висок, добре сложен мъж, облечен в дълъг брич за езда, странно несъвместим с обществото на медицинския персонал. Непознатият се загледа в Дан с любопитство. Познавам ли го отнякъде? Дан се озадачи. После силно разтревожен, прогони тази мисъл от главата си.

— Тя е все още жива, докторе.

Дан бе повтарял същото изречение достатъчно дълго, за да разбере, че то означаваше всъщност „почти жива“. Безмълвно последва хирурга и старшата сестра към операционната зала. Как?... Защо?... Нито можеше да произнесе въпросите, нито съзнанието му бе в състояние да ги обхване. Минутите мъчително преминаваха в часове, докато стоеше в операционната и с душа, обезумяла от мъка, и с глава, препълнена от мисли, се опитваше френетично да осъществи контакт с крехката фигура върху масата: „Не си отивай, Стеф, не ме напускай, почакай, скъпа моя, това не е сбогом, не може да бъде...“.

Потънал в тревогите си, пропусна да забележи дори, че операцията е свършила, докато сестрата не го побутна по ръката:

— Докторе? Всичко мина по най-добрия възможен начин, нали? От тук нататък трябва време.

Въпрос на време... значи тя е жива тогава. Замаян, Дан неуверено напусна операционната. В коридора чакаше мъжът, когото беше видял преди това в отделението за спешни случаи. Той бързо се изправи на крака, насочи се към Дан и попита без предисловие.

— Как е тя?

Дан се обърка.

— Коя?...

— Аз я намерих, аз я доведох тук. Тя яздеше пред мен в парка. Чух гърмеж — сякаш изстрел от оръжие или форсиране на кола. Конят ѝ се изправи на задните си крака, след което заедно се строполиха на земята.

Дан се опита да осмисли чутото.

— Благодаря, че сте ѝ оказали помощ — успя накрая да каже той.

— Боже господи, то бе най-малкото, което бих могъл да направя! — изрече другият с леко раздражение. — Но вие не ми отговорихте как е тя!

— Операцията мина по най-добрия възможен начин. — Повтори механично Дан, като се опитваше да се пребори с чувството, че го въвличат в безполезен разговор.

— Слава богу! — Мъжът изрази облекчението си с чудесна усмивка и видимо се успокои. — Впрочем би трябвало да ви се представя — продължи той изискано. — Казвам се Сандърс, Джейк Сандърс. Възможно е съпругата ви да е споменавала за мен.

— Вие приятел на Стефани ли сте?

— Не точно. — Джейк се усмихна многозначително. И ето че Дан почувства внезапна вълна на гняв и неприязън. — Хммм... би могло да се каже, че бизнес интересите ни... съвпадат отчасти. Стефани е забележителна жена.

Доктор Маршал се вгледа в белите зъби върху бледото спокойно лице пред себе си като противосредство на вътрешния му импулс да запуши устата на Сандърс.

— Да, добре... ако обичате да ме извините...

— Разбира се.

Дан бързо се отдалечи. Не можеше да не чуе меките енергични английски звуци, които го застигнаха надолу по коридора:

— Нали няма да имате нищо против, ако изпратя на Стефани нещо, което да ускори възстановяването ѝ?...

— Джили! Джили! Пусни ме да вляза!

Подобно на плувец, заклещен под вода, Джили се бореше да се измъкне от дълбокия сън и да изплува, за да се озове в истински кошмар. Силното чукане на вратата изпълни малката неприветлива стая заедно със съскащия глас отвън, пулсиращ от напрежение и заплаха. Тя стана и, залитайки, отвори вратата. Свитата фигура отвън се вмъкна в стаята, притисна се до стената.

— Олив! Защо не ми каза, че ще те пуснат?

— Исках да те изненадам! — Очите на Олив блестяха и нейното жълтеникаво лице имаше нездрав вид. — Исках да ти се отблагодаря за услугата — да си разчистим сметките, за да можем да почнем наравно. И го направих! Свършено е!

— За какво говориш?

— За Стефани Харпър! — С театрален жест Олив показва иззад гърба си черен пистолет, дългото му синкаво дуло проблясваше слабо на утринната светлина.

— Какво? — Джили беше ужасена. — Откъде си го взела?

— Не задавай въпроси и няма да бъдеш излъгана — ликуваше Олив. — О, скъпа, направих го за теб. — И като я обхвана в силна прегръдка, тя залепи студените си тънки устни върху лицето на Джили. После отведнъж я пусна. — Ще се върна отново, за да те обичам, както трябва, тъй както на теб ти харесва, и дори по-добре от него! — Лицето на Олив помръкна. — Сега не мога да остана повече. Трябва да изчезвам. — Тя захвърли пистолета на леглото. — Оставям ти го да се избавиш от него, в случай че ме арестуват. Ще се видим.

Докато Джили успя да каже: „Олив! Ти не можеш...“ — онази си беше тръгнала.

Треперейки от напрежение, Джили хвърли една хавлиена кърпа върху пистолета и внимателно, за да не остави следи по него, го зави и натъпка в найлонов плик. Бързо мушна плика в дъното на гардероба и

награби дрехите си, като ругаеше Олив с цялата си злоба. Глупава, проклета крава! Не знаеше ли, че Джили непременно ще бъде първата, при която полицаите ще наминат? Можеха да дойдат всеки момент! С треперещи ръце навлече бельото и дрехите си, натика крака в обувките. Готово! Само да можеше да се добере до Харбър Бридж, не по-далеч от половин миля, и водата щеше да погълне още една ненужна вещ, която боклукчиите никога нямаше да извадят. Отвори вратата, за да провери дали няма някой в коридора, и точно в този момент нечия ръка поднесе пред очите ѝ полицейска значка.

— Джили Стюарт. — Тя кимна с глава, опитвайки се да запази самообладание. — Аз съм инспектор Дженингс, а това е сержант Адамс. Бихме желали да ви зададем няколко въпроса. Можем ли да влезем? — Без да изчака отговора ѝ, той мина покрай нея и очите му огледаха малката стая. Джили направи отчаян опит да привлече вниманието му, като го атакува:

— Трябваше да се досетя!

— Да се досетите какво, госпожо Стюарт?

— Че няма да ме оставите на мира! Преди колко дни излязох от затвора? Сигурно трябва да съм доволна, че прекарах на спокойствие седмица или две!

Инспекторът не отговори, но я погледна изпитателно.

— Слушайте, госпожо Стюарт — обади се сержантът, — не влиза в задълженията ни да безпокоим бивши затворници.

— Не влиза ли? — извика с писклив глас Джили. — Предполагам, че сте дошли да ме проконтролирате дали случайно не съм се замесила в някоя бъркотия? Със сигурност знаете как да повдигнете самочувствието на една жена! — С гневни движения тя прекоси стаята и застана пред гардероба.

Инспектор Дженингс продължи да се взира в нея с подозрение.

— Не ми приличате на човек без самочувствие, госпожо Стюарт. И ако отговорите на един-два наши въпроса, веднага ще си отидем.

— Какви по-точно? — настоя Джили агресивно.

— Например, къде бяхте между седем и девет часа тази сутрин?

— Тук.

— Има ли някой, който може да го потвърди?

Джили направи пауза, премисляйки отчаяно.

— Допускам, че не сте били сама?

„Да си жив, проклето копеле, подсказа ми как да се измъкна!“
Джали тържествуваше вътрешно. Ала на глас тя изрече с престорено нежелание:

— Ами... не точно тъй.

Сержантът се намеси:

— Какво имате предвид? Прекарахте нощта с някого?

Джали се обърна към инспектора.

— Задължена ли съм да отговоря?

— Ще бъде във ваш интерес — отвърна Дженингс спокойно. — Та кой казвате, че е бил с вас тази сутрин? — Джали сведе поглед към ръцете си, като ги кършеше трогателно. — Разбираме, госпожо Стюарт — продължи полицаят с подкупващ глас. — В края на краищата това са седем години...

— Бях с... моя съпруг. Бившият ми съпруг. Филип Стюарт.

— Тъй значи? — Инспекторът подсвирна изненадан. — Е, добре, скоро ще проверим. А сега ако може да хвърлим наоколо...

— Имате ли заповед?

— Хайде, сладурче. — Маската на вежливостта падна от инспектора и той й отправи поглед, пълен с презрение. — Трябва да си наясно, че не се нуждаем от заповед, за да претърсим такава измет като теб. — С жест полицаят й посочи да се отстрани от гардероба и Джали не посмя да не се подчини. Стори й се, че измина цял век, докато онзи преглеждаше съдържанието му. — Има интересни работи тук — рече накрая човекът. — А ако ви питам какво има и в найлоновия плик? — Докато говореше, полицаят се приближи към него.

Джали извади последната си отчаяна карта и проська:

— Заври си носа, инспекторе, *това са използвани дамски превръзки!*

Дженингс се отдръпна като ужилен. Прилоша му, отстъпи назад към вратата и изчезна, без да каже дума.

Смутеният сержант трябваше да замаже оттеглянето на шефа си:

— Много ви благодарим, госпожо Стюарт, бяхте ни... от полза...

Общо взето, тази сутрин не беше най-добрата за полицейско разследване, отбеляза Адамс печално. Когато се озоваха в кантората на Филип Стюарт, той говореше по телефона и те трябваше да изчакат

дългото му телефонно обяснение. После негова милост изглеждаше щастлив като копеле на бащин празник — че кой нямаше да спи с такава проститутка, бивша затворничка, помисли Адамс — но Филип Стюарт потвърди алибито на съпругата си с всички подробности, тъй че единствената им улика отиде по дяволите. За себе си инспекторът предположи, че си имат работа с престъпление от най-тежък характер — нападение на маниак без видима причина. Адамс изпъшка на глас и реши дори да не мисли, докато обядваше, за да не наруши храносмилането си. Щеше да му преседне, ако беше видял само как жената, която се разхождаше безгрижно по Харбър Бридж, се спря да се наслади на гледката и изпусна в дълбоките води нещо, което бе извадила от найлонов плик — въпросният предмет нямаше да види бял свят до пресъхването на Харбър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожа Харпър! Каква приятна изненада! Срещаме се отново!

— Не се шегувайте с мен, господин Сандърс. И не допускайте да ви стане навик.

— Твърде късно е, прекрасна лейди, вече съм луд по вас...

Конят му вървеше успоредно с нейния, ръцете на Джейк държаха нейните поводи, като не й даваха възможност да се отдръпне. Сандърс бавно се наклони да я целуне. Стефани не можеше нито да помръдне, нито да проговори. И тогава чу ужасен писък, но дали беше тя или кобилата Тоска, не можеше да каже и те падаха, падаха...

С мъчително усилие Стефани успя да се изтръгне от съня, който я измъчваше непрекъснато като че от много дълго време, и отвори очи. Беше в стаята си вкъщи, в собственото си легло, а отпуснатата фигура на стола до нея под слабата светлина на нощната лампа беше — кой друг, освен Дан? Облекчението ѝ бе толкова голямо, че тя се разрида, като просто не плачеше, а сълзите ѝ безмълвно се лееха като от извор.

Дан се събуди мигновено, неговите силно обтегнати нерви откликнаха въпреки голямото изтощение от бдението часове и дни наред. За момент нито единият от двамата не можеше да проговори. След малко Стефани първа наруши мълчанието.

— Какво се случи, Дан? — Гласът ѝ беше слаб и неуверен.

— Какво си спомняш? — Той говореше много нежно.

— О... падах... преди това форсиране на кола... Как?... — Тя спря и се опита да подреди мозайката.

— Не трябва да се вълнуваш, скъпа — побърза да я успокои Дан. — Ти претърпя много лошо падане. Нямах нищо счупено, но нарани главата си. Беше в безсъзнание дълго време. Ще говорим отново за всичко, когато укрепнеш. — Но той вече знаеше, че тя се отпусна, успокоена от любовта му и от атмосферата на спокойствие, която създаваше около нея.

Дан никога не бе лъгал нито пациент, нито съпругата си. Но знаеше много добре опасността от затрупването с неприятни новини за всеки, изпаднал в неомощно състояние. По такъв начин Стефани разбра постепенно, че падането ѝ не е било нещастен случай. Както и очакваше, първият ѝ въпрос, след като съзнанието ѝ се проясни, беше за Тоска. Дан ѝ отговори по възможно най-безболезнения начин, че смелата млада кобила е била застреляна, и Стефани плака дълго като дете. После изглеждаше почти безразлична към вестта, че куршумът, отнел живота на коня, не е бил изстрелян от хуманната ръка на ветеринарния лекар, както предполагаше, а от оръжието на неизвестен нападател. Но за момент проумя всичко, разтресе се силно и едва когато успя да хване ръката на Дан, промълви:

— Не беше форсиране на кола, Дан, някой се опитва да ме убие!

За успокоение на Дан Стефани не попита докъде е стигнало полицейското разследване. Страхуваше се да ѝ каже, че до момента нищо не е разкрито и нейният вероятен убиец е все още на свобода. Този отговор му беше спестен. И за негова радост въпреки всичко, което бе преживяла, тя се възстановяваше бързо, набирайки всекидневно душевна и физическа сила.

Сара и Денис витаеха из къщи подобно на духове през цялото време на болестта на Стефани, ходеха само на работа и се връщаха вечерта възможно най-бързо. Джоана беше другото често присъствие тук, тя се появи още първия ден с букет цветя и поздрави Мейти войнствено.

— Боже, само да ми падне онзи, който го е извършил!

— И аз искам същото, мадам, и аз — отговори той с чувство.

Целият Рай беше помръкнал, докато подарката му се съвземаше.

Но не мина време, и Дан реши, че пациентката му е достатъчно добре, за да слезе по стъпалата. И точно когато ги преодоляваше, опряна върху грижовната ръка на Дан и Сара до себе си за допълнителна подкрепа, звънецът на входната врата иззвъня. Мейти забърза да отвори. Навън стоеше разносвач, едно момче, което почти се беше скрило зад огромния букет цветя. Гладиоли, карамфили, рози и теменуги се подаваха пищно от обвивката и изпълваха топлия въздух с опияняващото си ухание.

— Колко са прекрасни! — извика Стефани. — От кого са?

Мейти ги понесе навътре, като откачи картичката.

— Великолепни са, мамо — каза Сара закачливо. — Кой е твоят обожател?

Дан се намръщи.

— Те са от някой си Джейк. Пристигаха всеки ден. — Стефани го погледна изпитателно. — Не смятах, че ще искаш да те безпокоим заради тях — продължи Дан накратко, като избягваше да срещне погледа ѝ. Той пое картичката от Мейти и ѝ я подаде. — Нали ще поставиш цветята във вода, Мейти?

— Е, какво пише на картичката? — Любопитството на Сара се засили.

— „Не е забавно да те побежда, докато не си в най-добрата си форма. Оздравявай бързо — Джейк“. — Устните на Стефани се изкривиха.

— Мамо, кой е той?

— Той е много очарователен и много безразсъден светски мъж. А така също ми е и противник.

— Противник ли?

— По-точно на „Харпър Майнинг“. Джейк Сандърс. Той оглавява опита да превземе компанията, но ние се съпротивляваме и ще се преборим.

— Всъщност това е човекът, който те докара в болницата! — Дан беше объркан от този обрат на нещата.

— Яздеше в парка по същото време. Той е много добър ездач.

— Късметлийка си, че е бил там, мамо, и си получила помощ толкова бързо — заяви сериозно Сара.

— Хм. — Дан измърмори с неодобрение. — Не мога да кажа, че ми хареса видът му. И не мога да си обясня защо Сандърс изкупува целите цветарски магазини в Сидни и не те оставя на мира!

Стефани се загледа в него. За пръв път, откакто бе омъжена, я прониза странната мисъл: може ли Дан да ревнува? Не, то беше смешно. Напрежението около болестта ѝ трябва да е причината, ето го всичко. Колкото по-бързо се възстанови, толкова по-добре.

— Е, хайде, вие двамата — подхвана леко тя, — ще ме заведете ли до всекидневната, или ще оставите бедния инвалид прав в антрето цял ден?

— Още малко?

Джали държеше чашата, докато пенливото шампанско се издигна нагоре по стените и почти преля.

— Винаги ли пиеш шампанско? — попита тя.

— Винаги, когато мога — отговори Олив. — А аз мога винаги, когато поискам. И го правя. Но аз те прекъснах. Моля, продължи. Как е... пациентката?

— Казват, че се възстановява бързо. — Джили прехапа устни. Беше ужасена от неочакваното нападение на Олив и разтревожена при мисълта, че е могла да загуби всичко. Ако Стефани беше убита, „Харпър Майнинг“, Рая и всичко щеше да се наследи от Дан, а Джили знаеше, че на него и през ум няма да му мине да ѝ даде пет милиона. Нейният замисъл бе Олив да подработи нещата срещу сестра ѝ изкусно и дискретно, да упражнява постоянен тормоз като допълнение на напрежението, което вече Стефани изпитваше от опита на Джейк да превземе компанията, и да я извади от равновесие. Очите на Джили се замъглиха от гняв, обмисляйки за стотен път какво ще направи с Олив, ако я види отново. Но както изглеждаше, нещата не се бяха развили толкова лошо. След краткия сблъсък с полицията на Джили ѝ олекна; нали изхвърли пистолета във водата. „Нещастният случай“ беше главното ѝ оправдание да се завтече към болничното легло на Стефани и да изиграе ролята на разстроена сестра, тъй че Стефани налага въдицата и проля няколко радостни сълзи при това помирение. Сега, когато пак беше приета в Рая, Джили попиваше всички детайли от защитната стратегия на Харпърови срещу „Сандърс Ентърпрайзис“, а също се осведомяваше от самия доктор Маршал за състоянието на пациентката и колко дълго щеше да остане на легло. Джили реши, че е време да посети Джейк отново.

Джейк нямаше нищо против да посрещне за втори път Джили Стюарт. Мислено я беше причислил, след първата им среща, към хората, които биха могли да му бъдат полезни в подходящ момент. Ето защо устоя на изкушението да се предаде на опасната възбуда, породена от сексуалния интерес, събуден от Джили у него, когато прекрачи в стаята, помисли той, като си спомни прилепналата, с огнени цветове рокля, подчертала тялото ѝ, което обещаващо много.

С голямо усилие Джейк се отрезви. Но плътта и кръвта можеха да останат безразлични до определен момент. Джили отново беше тук. И същевременно не беше загубила притегателната си сила междуременно. Той я огледа внимателно. Ярката ѝ рокля в зелено и златно, със смъкната талия и пристегнатата в кръста, очертаваше добре изпъкналостта на гърдите ѝ. Копринената лъскавина на материята подканваше към ласки. Множество златни верижки опасваха безразборно шията и китките на ръцете ѝ, като хвърляха отблясъци в косата, но златото още по-странно проблясваше в очите ѝ. Около глезена Джили също носеше фина златна верижка. Господи, беше толкова сладникаво! Джейк помисли: толкова недодялано, но възбуждащо, без съмнение възбуждащо. Е, добре, ако тя си го търси, ще си го получи.

Като прочете мислите му, Джили го удостои с усмивка на Мона Лиза. Ти самият не изглеждаш зле, реши тя за себе си: хубаво тяло, разкошни ръце, добре изразени черти и най-вече устата — а ако имаш и равен на тях пенис... Докато отпиваше от шампанското, Джили го наблюдаваше над ръба на чашата, без да се притеснява и да прикрива интереса си към неговия чатал. Джейк улови посоката на погледа ѝ, но не знаеше дали да се ядоса, или да се развесели. Кучка! Нито една жена не го бе разглеждала тъй нахално. Докато тя го гледеше вторачено, Джейк почувства неизбежния подлудяващ резултат — кръвта запулсира в жилите и пенисът му потръпна и се размърда, събуждайки се за живот. Мисли за нещо друго, заповяда си той, отърси се...

— Значи сестра ти се възстановява, така ли?

— Не толкова бързо — отговори остро Джили. — Надявам се да си се възползвал, че ѝ подляха вода. Ние сме съюзници, нали помниш?

— Не си спомням — отвърна Джейк спокойно. — Но ще ти кажа, че откакто президентката... е на легло, „Харпърс“ отслабиха усилията си за съпротива срещу опитите ни да превземем компанията. Също тъй всяка несигурност в ръководството на „Харпър Майнинг“ е в наша полза — акционерите са удивително злопаметни, когато се случи подобно нещо. Събрахме цял пакет акции от изпадналите в паника през последните няколко дни.

— Значи всичко е наред? — Усмивката на Джили разкри малки остри зъбки.

Като на котка, помисли Джейк.

— Нуждаем се само от двацет процента.

— За какво?

— Да си осигурим място в управителния съвет. А веднъж, след като бъда вътре... — Краят на думите му заглъхна.

Неочаквано забеляза, че Джили не го слушаше. Вместо това тя го наблюдаваше отново с онзи смуцаващ поглед. Джейк седеше мълчаливо. Отвън, в ранния вечерен въздух, той би могъл да долови неизбежния шум на уличното движение, а по-надалеч и воя на корабна сирена. Но тук, в неговия просторен апартамент, на последния етаж, двамата бяха обгърнати от тишина и лукс, коприна и сатен, кадифе и пух. Единствената реалност беше тази жена, седнала отсреща, която го хипнотизираше с дивите си, белезникави очи, блестящите бижута, извивката и тласъка на тялото си.

Джилли бавно остави чашата и се изправи, пристъпвайки към него. Тя съзнателно се спря точно пред стола, приклепна и като постави ръцете си върху раменете му, го натисна назад към облегалката. После с върха на маникюра си деликатно проследи очертанието на пениса му и се усмихна със задоволство, като усети потрепването му в отговор на нейното докосване. Джейк простена. Това е невъзможно... глупаво... чудесно...

Внимателно като предана съпруга Джили разхлаби вратовръзката на Джейк и я махна. Едно по едно разкопча копчетата на ризата му и я издърпа, за да разкрие тъмното килимче от косъмчета, покриващи гърдите му. Изучаващите ѝ ръце търсеха зърната му и тя нежно ги масажираше между палеца и показалеца. После подобно на котка извади лакираните си нокти и с леки дращеци движения си запроправя път надолу по тялото му.

Джейк лежеше неподвижен и напрегнат под нейните ръце, като упорито отхвърляше собственото си удоволствие, за да не се предаде на женската ѝ сила. Би трябвало да я намразя за всичко това, помисли той. Но беше безполезно. С безпощадния импулс на най-древния инстинкт, който премина през него, Джейк не можеше да задържи началото на мощна ерекция. Все още не беше достатъчно заинтригуван, но забеляза как Джили сръчно свали ципа на панталоните му — и при тази крайна съблазън съпротивата му рухна.

С бързо движение Джили освободи пениса на Джейк, който болезнено се беше удвоил под плътно прилепналия италиански слип и той се изправи успоредно на стегнатия му стомах. Докато го наблюдаваше, Джили въздъхна дълбоко от удоволствие. Този момент винаги беше прекрасен — цялата гледка на мъжествеността, за която преди само си се досещал; но не всеки мъж оправдава очакванията на опитната жена. Джейк не я разочарова. Нейната възбуда също се засилваше и Джили го пое в ръце, като го галеше по цялата му дължина, радвайки се на неударжимата му мъжественост, ненамаляла дори след свалянето на толкова много австралийски момичета. Очарована, тя забеляза капчиците на силната възбуда върху главичката на пениса му.

— Мисля, че си започнал без мен — промърмори дрезгаво Джили. Като наведе глава, взе го в уста, отначало изследвайки го с върха на езика и устните си, но след това поемайки го по-навътре и по-навътре.

Докато лежеше по гръб, обхванат от дълбокия фотьойл, възбуден, но смаян, Джейк почувства втвърдяването и свиването на тестисите си; знаеше, че няколко секунди го делят от необуздан мощен оргазъм. В последния момент той се изправи, изтегли главата на Джили и успя да се отблъсне навреме.

— Много бързо работиш, госпожо Стюарт — каза Джейк тежко. — Аз не бързам толкова много. Бих могъл да се опъна по гръб и да помечтая за Англия, но искам нещо повече. Желая да разбера с кого си имам работа като начало. Тъй че можеш да се освободиш от тази рокля. Не се безпокой, няма да изгубя интерес.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бялото „Ферари“ беше паркирано на улицата близо до залата. Тейлър бе там. Добре. Денис се бе подготвил за срещата с него. Като прекоси бързо улицата към входа, провери съдържанието на джобовете си, за да се увери, че е взел необходимите документи. След минута колебание на прага се вмъкна вътре.

Залата беше оживена от трескавата дейност на боксьорите, които тренираха сами или по двойки из всичките ѝ ъгли. В дъното на помещението Денис зърна Анджело; налагаше боксьорската круша с всеотдайна настървеност, а юмруците му напомняха стенобойни машини. Наблизо стоеше треньорът му Барни, задълбочил се в разговор с Тейлър. Тежката артилерия, „помощниците“ на Тейлър Чика и Джако, просто безделничеха, облеgnати на стената.

Тейлър първи забеляза появяването на Денис.

— Я виж кой е дошъл! Толкова щастлив и толкова рано понеделнишки! Да не са те уволнили от „Харпър Майнинг“?

— Тук съм по бизнес, Тейлър, също като теб — отсече Денис. Той извади сгънат лист от малкото си джобче и го подаде на събеседника си някак тържествено.

— Какво е туй? — Тейлър моментално застана нащрек, а лицето му на невестулка се сви.

— Договор. Според него двамата ставаме партньори и мениджъри на Анджело.

Тейлър изсумтя с присмех.

— Ей, ами ти днес си пълен с изненади!

Щом чу името си, Анджело спря да се боксира и се изправи до тях, зяпнал като малоумен. Барни припряно се опита да се застъпи за момчето; кривогледият поглед на Тейлър просто го пронизваше:

— Хайде, Анджи, достатъчно! Да довършим тренировката с пет минути скачане на въже, справи се добре.

— О, да — подигравателно се усмихна Тейлър. — Той е великолепен, когато срещу него няма противник. — Анджело се

изчерви и се махна. А Тейлър отново насочи вниманието си към Денис. — Договор, казваш? Само че договорите струват пари. Истински пари. Туй ще ти излезе скъпо. Може би не си чул добре. Казах ти, че ще ти трябват двацет и пет хиляди, за да купиш дял.

— Чух те. — Денис извади още един лист. — Това е чек, издаден от „Тара“ — фирма от веригата „Харпър“ — за двацет и пет хиляди долара.

Тейлър алчно грабна чека и набързо прегледа написаното. Вдигна поглед с отвращение:

— Падежът на плащането е в края на месеца!

— Да, след няколко дни.

— И каква е тази Рандъл, която го е подписала? Виж, ако беше Стефани Харпър...

Денис леко се изчерви, стискайки челюсти, за да потисне нервното им потреперване.

— Джоана Рандъл е главният директор на „Тара“. Нейният подпис е също тъй валиден по всяко време, както на майка ми. — „Трябва да бъде — помисли той безнадеждно. — Достатъчно дълго се упражнявах, докато го подправя.“ Денис решително потисна и последните си задръжки. Знаеше, че е вложил добре парите на „Харпър Майнинг“. В крайна сметка майка му сигурно щеше да се съгласи, ако не ѝ се беше случило нещастieto. Трябваше да действа бързо, за да осигури добър мениджър на Анджели и да не пропусне благоприятната възможност. А когато парите от наградите на Анджели заваят, ще им покаже, че не е по-лош от другите Харпърови и може да прецени кое си струва.

— Виждам, че трябва да променя мнението си за теб, синко — изрече Тейлър бавно, като всмукваше въздух през зъби, докато размишляваше. — Добре, сега да видим. Днес е понеделник, а плащането на чека се пада в петък. Нека документите останат у мен. — Той внимателно сложи в джоба си договора и чека. — Отбий се отново, като прибера парата. Ще подпишем документите и ще полеем партньорството.

— Партньори. — Денис се наслаждаваше на момента. — Просто да не вярваш.

Онзи безразлично кимна и излезе. Денис се обърна и видя до себе си Анджели, целият светнал от удоволствие.

— Успя! Купи го! Страшен си, Денис! — И за голямо неудобство на Денис широко отворените кафяви очи на Анджели се напълниха със сълзи.

— Успокой се, приятелю — рече Денис припряно. — Съгласно договора аз съм ти мениджър, а не майка!

Анджело се усмихна, докато избърсваше сълзите си.

— Ще успея, Денис, ще видиш. Ще го направя заради теб, за баща ми и за мен самия!

— Така те искам, приятелче. — Денис го потупа по гърба. — А сега бегом на работа. Искам да прелиташ като пеперуда и да жилиш като пчела, както каза онзи — все пак ми струваш скъпо!

Като се смееха, двамата млади мъже се отправиха към свободния ъгъл на залата. Барни ги изпрати, поклащайки глава със съжаление.

— Двайсет и пет хиляди! — промърмори на себе си. — Глупакът можеше да купи десетина боксьори за тази сума!

След като Денис напусна залата и пристигна в „Харпър Майнинг“, другите привършваха изморително съвещание, което беше започнало преди няколко часа. С навъсено лице Бил се отпусна на стола, докато Том седеше като истукан, втренчен в монитора на малък компютър. Изведнъж той възкликна и дори се изправи развълнуван.

— Задържа се! Цифрите остават непроменени! Татко, мисля, че го пипнахме!

— Стой, не бързай, сине — отвърна му спокойно Бил. — Не е ли по-добре да се посъветваш с експерта?

Седнала пред компютъра на съседното бюро, Каси се усмихна на Бил.

— Точно тъй, мистър Макмастър — рече тя. — Получаваме едни и същи данни за осемнадесет процента.

Изморените очи на Бил се оживиха.

— Изиграхме мръсника, нали?

— Не съвсем. — Гласът на Каси звучеше някак унило. — Мисля, че само сме го блокирали, поне засега.

— Не успя да мине двайсете процента! — не се предаваше Бил. — Тъй че няма да гледам противните му крака под масата на управителния съвет на „Харпър Майнинг“!

— Поне не тази седмица, татко — ухили се Том.

— Няма да сбъркам, ако ви кажа, че съм адски облекчен. — Бил се изпъна и се изправи. — Акционерите са странни хора. Изтрепваш се за компанията и идва някоя нощна птица като Сандърс, появява се на сцената и те всички почват да разпродават.

— Нещата бяха обмислени предварително и акционерите ни помогнаха твърде добре — вметна замислено Том. — И ако продължават тъй, Сандърс няма да може да изкупи компанията, нека опита сам да я превземе. Но все пак трябва да внимаваме. Винаги съществува това „ако“.

Бил продължаваше да има разтревожен вид.

— Какво ще кажеш, Каси?

— Том е напълно прав, господин Макмастър.

— Ето какво трябва да направим — рече решително Том. — Съществува патова ситуация за акциите в момента. Докато значително количество ценни книжа на „Харпър Майнинг“ не се освободят на фондовата борса, което не може да стане без наше знание и ние, естествено, ще реагираме навреме първи — Сандърс няма да може да получи своята част. И сега, когато го държим под контрол, ще атакуваме.

— Да атакуваме ли?

— Трябва да го ударим бързо и силно, както той се опитва да удари нас. — Том погледна към Каси. — Сигурен съм, че твоят експерт ще потвърди: има няколко признати стратегии при подобни ситуации, които се изучават в бизнес колежа Харвард!

Каси с усилие се опита да влезе в приповдигнатия тон на Том.

— Така е, господин Макмастър, и съм убедена, че Том добре познава всяка от тях.

— И тъй, татко, този е начинът, по който трябва да действваме. — Гласът на Том звучеше уверено. — Когато се обадиш на Стефани да ѝ съобщиш добрата новина, попитай можем ли да посетим Рая за кратко съвещание. Но преди това двамата с Каси ще обединим нашите знания и ще излезем с няколко проекта, за да духнем под опашката на Сандърс. Всичко ще бъде наред, повярвай ми. И мадам президентката на „Харпър Майнинг“ ще го посрещне с облекчение, то ще ускори възстановяването ѝ. О, да — ухили се той, доволен от идеята си, —

тогава ще надиграем мръсника. Няма да знае откъде идва ударът, нали, Каси?

Обедното слънце грееше високо над пристанището и лъчите му се пречупваха и отразяваха от повърхността на танцуващата вода. Обед в някой от модерните ресторанти в тази част на пристанището обикновено се смяташе за едно от най-изисканите неща на живота в Сидни. Но Филип Стюарт, седнал на маса с поглед към най-прекрасната гледка на света, за каквато я смяташе той, не беше в настроение да се любува нито на красотата, нито на заобикалящата го обстановка. Блед и напрегнат, побутваше храната и по всичко личеше, че трудно намира думи да изрази душевното си състояние.

— Хайде, Филип, премяташ тази скарида в чинията си от двайсет минути. — Джили деликатно попи устните си с кърпата за хранене и се отпусна назад, сита и доволна. Порцията раци беше фантастична и ако Филип не се държеше като стар нещастник, всичко щеше да бъде превъзходно. Докато тя говореше, някогашният ѝ съпруг я гледаше мрачно.

— Престани, Фил, тръпки ме побиват! — Ала болезнената гримаса на лицето му накара Джили бързо да смекчи тона; наведе се към него и го потупа по ръката. — Все още ли се безпокоиш за тази глупава история с полицията?

— Глупава история ли? — с твърд глас проговори Филип. — Накара ме да потвърдя напълно невярно показание — да съчиня наивна история, за да те прикрия, за сутринта, когато стрелях по Стефани...

— Действително не очаквах, че ти...

— Да беше ми го казала тогава! — Филип не се опита да скрие възмущението си. — Трябваше добре да помисля, преди да лъжесвидетелствам!

Джили се нацупи леко и реши, че е крайно време да изиграе ролята на обиденото малко момиченце.

— Бих желала да не използваш думички като „лъжесвидетелстване“, Филип. Мозъкът ти наистина работи като на адвокат.

— Би искала нещо по-просто? Например лъжа?

— Филип, съжалявам. — Джили сведе поглед и доби вид на разкаяна. — Изобщо честно — нямах намерение да те въвличам по този начин, но бях отчаяна, полицаите ме тероризираха и заплашваха, стъписах се толкова много, че не знаех как да постъпя. А ти — ти винаги си бил толкова добър с мен... едно време...

Филип погледна към наведената глава и ръцете ѝ, които тя трогателно кършеше в скута си, и сърцето му се обърна. Докато останалите виждаха само безочливата ѝ външност, Филип беше първият, който се влюби в изплашеното малко момиченце вътре в нея — гневно, беззащитно и само. Въпреки че беше твърде интелигентен, за да не забележи как Джили използва слабостта му да го манипулира, той бе от тази категория мъже, които не могат просто и леко да се освободят от бремето, носено с любов и преклонение през всичките изминали години.

— Както и да е...

Окуражена от отговора му, Джили бързо се ориентира.

— До известна степен не го смятам за лъжа. В края на краищата ти би могъл да бъдеш с мен.

— Бих ли могъл?

Джили понижи глас:

— Разбира се.

— О, скъпа. — Филип почувства силно вълнение и почна да трепери. — Би ли искала да бъдем заедно? След всички тези изминали години? Не знам какво става с мен, Джили, но откакто се върна в моя живот, не мога да ям, да спя или да работя — аз съм като изгубена душа. А ти... не трябва да живееш в онова ужасно място — само ако можех да те измъкна оттам. О боже, аз съм безнадежден. Всичко, което искам да ти кажа, е: можем ли да започнем отново? Ще опиташ ли?

Настана дълбока тишина. И когато накрая Джили проговори, гласът ѝ беше тъй мек и сладък, че Филип едва го чу.

— Филип, скъпи Филип, можем да опитаме.

На терасата зад Рая Стефани лежеше на спокойствие, припичайки се на слънце. Само тези, които са били на косъм от смъртта, помисли тя, могат да се радват, че са се завърнали отново към светлината, живота и топлината. Дан казваше, че се е възстановила

толкова бързо, защото е силна и здрава. Но Стефани беше на друго мнение. Знаеше, че се оправи отново, защото преди всичко сама го желаше. Тя се раздвижи със задоволство на шезлонга.

Наблизо Дан, все още нащрек и към най-слабите ѝ движения, отвори очи:

— Как е пациентката?

Стефани се засмя:

— Как е докторът?

— Изглежда, се оправяш — вметна Дан разочаровано, — след като ставаш дръзка. — Той не изрече на глас страха, който нарастваше с всеки изминат ден. По време на болестта ѝ двамата си станаха отново много близки, както в първите дни на тяхната любов. Сега Стефани бързо набираше сили и за негово раздражение дори се включваше отново в делата на „Харпър Майнинг“ — идваше му да извие проклетия врат на Бил Макмастър. Ще го захвърли ли Стефани, след като нямаше да има нужда от него повече?

За стотен път Дан потисна опасенията си. Когато се ожени за Стефани, знаеше, че „Харпър Майнинг“ не беше просто работно място за нея, а богато наследство, почти мисия, която трябваше да изпълни. Напоследък се случваха необикновени неща, като заплахата от превземане на компанията, появила се едновременно със завръщането на Джили. Всичко ще утихне. Скоро ще заживеят отново заедно по начина, по който винаги са го правили. „И защо не се възползваш максимално, докато всичко продължава, момче?“ — смъмри се Дан. През последните няколко дни той и Стефани не само закусваха, но и обядваха край басейна — прекрасен ритуал, режисиран от Мейти с цялата церемония, на която беше способен. Всеки момент Мейти щеше да пресече поляната с плавни движения и с бутилка изстудено шампанско в сребърна кофичка; предлагаше я неизменно с една и съща тържествена фраза: „Желаете ли чаша преди обед, мадам?“.

Точно на часа Мейти се появи на високите френски прозорци, които гледаха към затревената височина, извеждаща на терасата край басейна. Но този път не носеше обичайната кофичка за лед. И въпреки че походката му беше както винаги бавна и отмерена, тя издаваше някакво безпокойство.

— Съжалявам, мадам — извика той, когато дойде достатъчно близо, за да бъде чул, — но има... доставка. Нещо, което не се

чувствам достатъчно компетентен да преценя.

— Доставка ли? — Стефани не се осмели да погледне Дан, страхувайки се да не избухне в смях. Мейти беше толкова смешен, когато достойнството му беше накърнено. — Добре, ще дойдем да проверим.

Тя облече робата си и заедно с Дан минаха през къщата. Със самодоволна тържественост Мейти разтвори широката дъбова входна врата на Рая. Там на алеята беше спрял камион с голямо ремарке и един мъж стоеше до него.

— Госпожа Стефани Харпър?

— Да, аз съм!

Без да каже нещо друго, мъжът мина зад ремаркетото и го отвори. Изчезна вътре и след миг се появи, като водеше чисто бял кон със специално сплетени грива и опашка в претенциозен стил. Конят се спря за момент в началото на рампата, помириша въздуха, повдигна копита по начин, характерен за своята съвършена порода, и пристъпи елегантно към малката хипнотизирана групичка пред къщата.

Стефани излезе първа от вцепенението.

— О ти, великолепно създание — извика тя, като се втурна напред да го поздрави. — Откъде се появи? — Конят спря и сякаш за поздрав наведе глава, за да подуши протегнатата ѝ ръка. Стефани обгърна с ръце силната му шия и вдиша сладката похотлива миризма на гладката му кожа. — Здравей, красавецо — прошепна тя, — как се казваш?

— Подпишете тук, моля. — Доставчикът тикна част от смачкан документ и молив към Дан.

— Да подпиша ли? За какво? — попита Дан с раздражение.

— За кобилата. Тя е ваша. Подарък за госпожа Харпър. От — той се втренчи в документа за доставка — Джейк Сандърс, „Сандърс Ентърпрайзис“.

— Не мога да повярвам! — избухна Дан. — По дяволите, каква игра върти този проклет човек?

— Дан! Не викай! Ще я изплашиш — рече Стефани с укор.

— Да, кобилата е много изнервена — намеси се доставчикът. — Но притежава всичко, каквото ѝ е нужно. Виждал съм шампиони, но тя е истинско малко чудо, повярвайте ми.

— Не ме интересува, дори ако ще да е най-бързият кон на острова, можете да я върнете там, откъдето е дошла! — Дан беше излязъл от кожата си. — И кажете на Сандърс да се разкара! Преди да съм го разкарал сам!

— Дан, скъпи! — Лицето ѝ беше опечалено. — Как можеш да си го помислиш! Тя е толкова красива. — Кобилата поклати гордо глава, като че ли потвърждаваше думите ѝ. — Тя е живо същество, а не обикновена пратка. Не можеш да я върнеш просто ей тъй. — Стефани направи пауза, след което опита отново: — О, Дан, не виждаш ли? Тя има нужда от добър дом. Мога да я обичам и да се грижа за нея.

Дан поклати глава с неодобрение. Но разбра, че е загубил. Стефани се усмихна развълнувана и добави:

— Освен това — добави тя, — предполагам, че не желаяш Джейк Сандърс да разбере как те е ядосал, нали?

Дан постепенно се успокои. Той погледна към коня, излъчващ спокойствие и кралско достойнство. После възнегодува:

— Прави каквото искаш! — и се отдалечи.

Стефани погледна на оттеглянето му със смесица от облекчение и безпокойство. Обърна се към доставчика:

— Конюшната е зад къщата. Бихте ли я завели там вместо мен? Моля, благодарете на господин Сандърс. Очарована съм от неговия подарък и знам, че тя ще ми достави голямо удоволствие... сега и занапред.

Часът беше осем. Джили отново погледна, без да е нужно, красивия малък часовник, обсипан с диаманти, който Филип ѝ беше купил следобеда, и докато си тананикаше, обикаляше из мизерната хотелска стая. След още няколко минути той щеше да дойде, за да я отведе. И веднъж настанена в апартамента му, тя щеше да си направи най-дългата и гореща вана, която някога е вземала, и да измие всички следи от седмиците, прекарани в тази кочина!

Ти си умно момиче, Джили, поздрави се тя весело, като ликуваше. Спомни си, че когато му телефонира за пръв път, Филип падна духом и не можеше дори да продума... а сега се връщаше при него и той беше просещ и умоляващ. Боже господи, това е прекрасно! Каква предвидлива постъпка да се измъкнеш от Рая. Филип никога

нямаше и да помисли да те отведе оттам. Докато сега... Той се подчиняваше безпрекословно и можеш да си правиш каквото искаш с него.

Изведнъж потокът от мисли беше прекъснат от очакваното почукване на вратата.

— Влез — извика Джили. — Аз съм почти готова. — Припряно нахвърли последните вещи в куфара си и се обърна да поздрави Филип с усмивка за добре дошъл. За секунди любезното ѝ изражение се замени с маска на омраза и страх. — Боже господи! — изсъска тя. — Ти?

— Да, аз, кой друг? — Олив предизвикателно влезе в стаята. Но тя очевидно беше стъписана от отровата в поздрава на Джили. Погледът ѝ шареше по затворените куфари и опразнената стая. — Кого чакаш? Къде отиваш?

— Гледай си проклетата работа! И можеш да изнесеш задника си оттук два пъти по-бързо, отколкото го вмъкна, защото очаквам някого точно тази минута!

— Джили, не мога да те загубя! — извика Олив с отчаяние. — Чаках удобния момент от страх, че наблюдават теб или мен, а сега откривам, че се местиш и аз никога нямаше да разбера къде може да бъдеш!

— Ти, глупава краво! — Джили стисна юмруци, за да не я удари. — Как да ти кажа, че се местя, когато ти изчезна? Слушай, по-добре да не ни виждат заедно. Ще се срещнем утре в Рокс, зад стария склад на митницата има кръчма, ще вземеш Арджил Кът, за да стигнеш дотам. — Обезумяла, Джили сграбчи ръчната си чанта, за да изрови парите, които Филип ѝ беше дал по-рано. — Ето, вземи ги. — Тя набута пачка банкноти в слабите ръце на Олив. — Утре в дванайсет часа. А сега изчезвай!

С подчертана бавност Олив взе парите и ги запрехвърля в ръце.

— Добре, Джили — рече накрая. — След като така искаш. Но запомни едно. — Тя се поколеба. — Само не се опитвай да ме разкараш. Няма да мога да го понеса след всичко, което преживяхме заедно. След всичко, което съм направила за теб. Стефани Харпър, помниш ли? Или си склонна да забравиш? — Думите ѝ излъчваха несъмнена заплаха.

Джали преглътна дълбоко, за да преодолее нарастващата истерия.

— Помня, Олив — изрече тя с убедителна искреност, — и съм благодарна. Ще видиш. Не бих могла да те изоставя... скъпа... — И с голямо усилие се наведе напред и целуна Олив по тънките сиво-лилави устни.

Олив потръпна и въздъхна, прегърна обезумяла Джали, след което рязко се отдръпна от нея.

— Само ме пожелай, Джали, то е всичко, което искам — прошепна тя на тръгване. — И добре ще бъде, ако го сториш.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Така ли се добива репутация на бизнес вундеркинд? С точно попадение?

За десета поредна сутрин Каси полагаше усилия да се вмъкне в „Харпър Майнинг“ по-рано от всички, за да се опита да извлече информация за Джейк. Трябваше да го направи, да набави поверителни данни, които щяха да му осигурят преднина в двубоя с „Харпър“, и в същото време чрез тях тя щеше да възвърне намалелия интерес към себе си... Имаше друга жена. Каси беше сигурна; предположението я отчайваше и този начин беше единствено възможният да се пребори. Но когато и да дойдеше, Том винаги беше там преди нея, забучил поглед в монитора на компютъра, вгълбил се да изясни с всички подробности многоаспектната дейност на „Харпър Майнинг“ от началото на годината.

— Аз ли съм вундеркиндът? — Том искрено се изненада. — Опитвам се да се запозная с механизмите, това е всичко. Знаеш добре счетоводство, приходи, управленски контрол. С две думи, проверка на документите.

— Някои хора четат произведенията на Харолд Робинс, а ти извлеченията от балансите, а? — По дяволите, помисли Каси, не трябва да се държа тъй просташки. Но Том не забеляза язвителността на езика ѝ.

— Има такова нещо — съгласи се той доволно. — Но извлеченията от балансите ме интересуват много.

— Е, тогава да не нарушавам удоволствието ти — подхвърли Каси саркастично, като се готвеше да излезе. Ала в този момент унилото възклицание на Том я накара да се спре.

— Я! Какво е това?

— Кое по-точно?

— Открих някаква странна подробност. Доста пари са изтеглени от сметката на „Тара“ — нещо неестествено за техните обикновени разходи.

Каси погледна през рамото му към кехлибарено сияещия екран на монитора.

— Двайсет и пет хиляди! Ще се гръмна! — Помисли за секунда. — Трябва да съобщиш на Джоана Рандъл, тя е шефът на „Тара“, и без това е време да се запознаеш с нея. Най-вероятно е станала грешка — не може да е вярно, но Джоана ще ти изясни случая.

На другия край на града, далеч от „Харпър Майнинг“, в „Тара“ цареше тържествена атмосфера. След месеци упорит труд тази вечер щеше да се състои голямото годишно модно ревю. Джоана беше в стихията си, въртеше се като дервиш, даваше нареждания, след което ги отменяше, наслаждавайки се на атмосферата на контролирана паника, суматоха и безумие, на почти осезаемото нервено напрежение, витаещо във въздуха. Беше толкова погълната от всичко, че за известно време не забеляза високата елегантна жена, която стоеше тихо до вратата и очакваше да я поздрави колебливо.

— Джо?

— Стефани! Боже мой, Стефани! Кога ти разрешиха да напуснеш полевата болница на Рая?

Стефани се засмя и я прегърна нежно.

— О, освободиха ме предсрочно! Сега съм отново на поста си. И няма да пропусна забележителната вечер на „Тара“. Отбих се само да проверя как вървят нещата в последния момент.

— Както винаги — изпъшка Джоана. — Но поне масите са готови и очакват проклетата тълпа. — И тя посочи наоколо. — Осигурени са места за около двеста души... всички купувачи и клиенти, плюс неколцина приятели.

Стефани се огледа.

— Джо, има място за още няколко маси, нека ги доближим повече. И бих искала на всяка да сложат кофички за лед с най-доброто шампанско.

Долната устна на Джоана направо висна.

— Не е ли твърде разточително? Имам предвид настоящата криза?...

Стефани се усмихна.

— Най-подходящият момент да затвърдим доверието в нас е, като представим такова ревю.

— Да, шефе! Остави на мен. По дяволите, то ще бъде върхът в ревютата, които някога сме правили! О, несъмнено ти си ненадмината, Стефани Харпър! Удоволствие е да те видя тук отново в такава форма — и особено с този блясък в очите и с познатото ми войнствено настроение.

— Та аз вода война! Трябва да смажа Джейк Сандърс, ако той ми създава повече неприятности.

— А ти винаги си обичала доброто сражение — рече Джоана нежно. — Мисля, че ти подхожда.

— Джо... — Стефани се колебаеше. — Има още нещо...

— Казвай.

— Става дума за Сара. Как се справя тя?

— Добре... — Джоана доби сериозен вид. — Бих могла да ти кажа, че го прави добре, но то няма да е самата истина. — Лицето на Стефани помръкна от безпокойство. — Ето защо трябва да ти кажа, че Сара с всичко се справя страхотно! — И Джоана се изсмя гръмко при видимото облекчение на Стефани. — Но не приемай казаното на юнашко доверие — ела и виж сама как работи твоята прекрасна дъщеря!

Зад кулисите на „Тара“ хаосът и объркването дори бяха по-големи, отколкото на самата сцена. Неистовият шум от глъчката заглушаваше ритъма на дискомузиката, която се носеше от разположените наоколо говорители. Директорката по модата се опитваше да проведе спокоен разговор с помощничката си, а моделите непрекъснато я безпокояха като непослушни деца: „Джени, не са осигурили обувките за официалния ми тоалет. Джени, преобличането след демонстрацията на банските костюми е много бързо, не мога да смогна. Джени, Джени, ти спомена, че аз мога да покажа вечерната рокля!“.

В това време, кацнала предпазливо на стълбата, Сара експериментираше с осветителното тяло; завъртваше го тъй, че да хвърля откоси светлина в синьо, златисто и зелено върху пьстрия калейдоскоп под нея.

Ненадейно Сара почувства удар по стълбата и в стремежа да спаси живота си сграбчи лампата над нея. Стълбата се наклони застрашително, после отново застана стабилно на мястото си. Като погледна надолу, Сара видя мъж, почервенял от притеснение, който се опитваше да я задържи.

— Съжалявам, не внимавах. Блъснах се гърбом във вас...

— Винаги ли се движите заднишком? — гневно попита Сара.

— Само когато съм заслепен от десетки красиви момичета, повечето от тях полуоблечени. — С дяволита усмивка непознатият посочи манекенките наоколо.

Нещо в гласа, въпреки забележимия американски акцент, ѝ напомни за някого... Сара го погледна отново.

— Тъй си замаян, че дори не можеш да ме познаеш, Том! — с присмех изрече тя.

— Мили боже! — Том се втренчи в нея. — Сас!

Сара се изкикоти:

— Да, все още ме наричат тъй, въпреки че през последните десет години се опитвам да порасна и да се превърна в Сара.

Внезапно смутена, тя слезе от стълбата. Двамата се изправиха неловко един до друг; бяха твърде отдалечени от детството и от старото си непринудено приятелство, а и твърде непознати след толкова години, за да почувстват радостта от срещата. Въпреки това и двамата останаха недоволни, когато Джоана ги прекъсна — появи се като презокеански кораб, влачейки след себе си Стефани:

— Ето я Саси. И кой е твоят приятел? Ще ме представиш ли?

— Джоана, това е Том Макмастър, синът на Бил и Рина. Том, това е Джоана Рандъл.

— Една изключителна жена — пошегува се Том галантно.

— Ехей, внимавай! — Джоана се засмя от удоволствие. — Е, ясно, чух, че си се присъединил към „Харпърс“. Добре дошъл в последния етап на тази лудница. Чувствай се поканен по всяко време да се отбиваш на сладки приказки при нас!

— Мен ли търсиш, Том? — намеси се Стефани.

— Не точно, но имам късмет, че и двете сте тук.

— Какъв е проблемът?

— Не може да се каже, че е същински проблем — започна Том, — по-скоро е необяснимо несъответствие. Знаете, че проверявам

всички текущи документи...

— Да, събираме наличните резерви за яростната атака срещу „Сандърс Ентърпрайзис“. — Стефани винаги чувстваше ускорен пулс при възникването на някаква трудност.

— И в тази връзка сутринта, като преглеждах банковите сметки на „Тара“, открих нещо много странно.

— Странно ли? — Джоана зае моментално отбранителна позиция.

— Изтеглени двацет и пет хиляди долара от сметката на компанията с чек, подписан от вас, госпожице Рандъл — продължи Том невъзмутимо. — Успях да открия и оригинала. — И той извади документ от папката, която носеше.

С пламнало лице, подхождащо на косата ѝ, Джоана издърпа чека от ръката му. После избухна яростно:

— Никога не съм подписвала подобно нещо!

— Подписът е вашият — настоя твърдо Том.

— Но това не е проклетият ми почерк!

Без да каже дума, Стефани поиска документа. В момента, в който го погледна, лицето ѝ се вкамени.

— Сигурен съм, че има обяснение, но първо трябва да проверя — продължи Том. — Става дума за твърде голяма разходна сума, всъщност огромна, а платежното нареждане носи вашия почерк, госпожице Рандъл.

— Този подпис не е на Джоана. — Гласът на Стефани беше рязък. — Документът дори не е подправен както трябва. Остави го на мен, Том. Аз ще се заема с него.

Проклет да е Денис, ругаеше наум Дан, докато свикваше в не твърде удобния си вечерен костюм. Окажи му доверие — и ще провали дори най-голямата вечер на майка си. Стефани трябваше да се появи на модното ревю като главната атракция, шефа жена, преборила се отново за подobaващото ѝ се място; тя толкова рядко излизаше напоследък. Спокойната Стефани, бляскава и очевидно отново достигнала върха, щеше да бъде най-добрата реклама едновременно за самата нея и за „Харпър“. А вместо това бе съкрушена от собствения си син.

Дан погледна нерешително към противоположния край на спалнята, където Стефани, вече гримирана, обличаше вечерната си рокля — изключителен тоалет в смел цикламенорозов цвят, който стопляше светлата ѝ кожа и подчертаваше сините ѝ очи. Пресече стаята, за да вдигне ципа на гърба ѝ, и я целуна нежно по тила.

— Изглеждаш прекрасно — прошепна Дан. Стефани го удостои със слаба усмивка, но тъжното ѝ изражение не се промени. — Стеф... — Хвана ръцете ѝ и я поведе към тапицираното подкупващо канапе в дъното на стаята. — Трябва да поговорим и да не оставяме нещата да издигат преграда между нас. — Тя кимна. Дан събра кураж: — Като начало... с риск да ти се сторя злонамереният втори баща, не мисля, че Денис притежава качества да управлява един ден империята „Харпър“. Начинът му на живот не подобава на пряк наследник; и аз смятам, че трябва да го осъзнаеш.

Стефани гледаше настрана, дълбоко замислена. Дан изчака.

— Чу ли какво казах? — попита той накрая.

— Да, разбира се. — Стефани му се усмихна тъжно. — Но не знам какво да ти отговоря. Не знам как да постъпя. Да уволня собствения си син ли?

— Бих го направил — на твое място.

— О, Дан. — Стефани скри глава в ръцете си.

— Разбери, Стеф, няма да му направиш услуга, ако му позволиш да се измъкне безнаказано. Денис вече не е момче. Той е мъж. Време е да почне да се държи като такъв! — Дан сви юмруци в яда си. — Боже господи, изглежда, че вече не знам как да те убеждавам!

— Моля те, скъпи... — Лицето на Стефани беше посивяло и измъчено; Дан се сепна, припомни си дори, че тя скоро се беше възстановила след сериозното боледуване. — Знам, че си ми ядосан и не сме разговаряли... Искаш ли да върна кобилата на Джейк Сандърс?

— Не. Вече не. Твърде късно е. — Дан се усмихна разкайващо. — След като вече ѝ постла най-хубавата слама, сякаш е принцеса, кръсти я Мими в памет на любимата Тоска, след като я обязди, за да я поддържаш във форма разбира се, а не защото го искаше, аз реших, че тя трябва да остане. — Лично за себе си Дан бе наясно, че появата на кобилата Мими изигра важна роля за пълното възстановяване на Стефани. Но той не беше напълно готов да го признае.

Стефани въздъхна отново.

— Трябваше да поговорим, когато я докараха. Но и аз не знам защо никога не мога да се противопоставя на екстравагантни жестове, подобни на този. Щеше да изглежда някак си жалко да я върна.

— Може би затова те обичам. — Дан я привлече към себе си и я целуна отново. — Не е необходимо да се безпокоиш за мен, мила. Ако нещата засягат само нас самите, то аз ще съм щастлив. Но ти си изправена пред куп проблеми, синът ти ще се върне всеки момент. Решила ли си какво ще му кажеш?

Преди още да бе отговорила, стъпките на Денис се чуха по стъпалата и той нахълта вътре.

— Привет, мамо — започна Денис. — Сас каза, че си искала да ме видиш.

— Да, разбира се. — Стефани се изправи и се насочи към тоалетката. Взе оттам лист хартия. — Да ми дадеш някакво обяснение? — Гласът ѝ плющеше като камшик.

Денис моментално разпозна документа и разбра, че атаката е единственото му защитно средство.

— Какво искаш да кажеш? — настоя той агресивно.

— Признаваш ли, че си подправил подписа на Джоана върху чека? Че си се опитал да откраднеш парите от „Харпър Майнинг“?

— Това не беше кражба! — Гласът на Денис се извиси от възмущение. — Става въпрос за инвестиция! Убеден съм, че „Харпър“ може да възвърне парите си десетки пъти!

— Денис, ти нямаш право да инвестираш парите на „Харпър“. Това право имам само аз. Злоупотребил си с фондовете на компанията! Случаят би могъл да се причисли към криминално деяние!

— Наречи го както искаш! — Денис се разпали. — Нуждаех се от тези пари.

— За какво?

— То си е моя работа.

— Също и моя, ако не заслужиш поста си в компанията.

— О, тя е твоя, нали? — Денис се усмихна подигравателно. — А не е ли просто семеен концерн, от който и аз съм част?

— Денис! — Стефани пое дълбоко въздух и се опита да потисне гнева си. — Ти никога няма да бъдеш част от каквото и да е, ако не заслужиш доверие. Как би могло да се прецени, че си способен да

управляваш дори снекбар, а да не говорим за „Харпър Майнинг“, след като се държиш по този начин?

— Тъй значи, вече съм на път да бъда уволнен? Ето за какво ти трябваше новото момче-чудо, Том Макмастър! Да заеме мястото на собствения ти син?

— Денис! — Дан не можеше да издържа повече. — Ще си затвориш ли устата, за да чуеш какво говори майка ти?

Лицето на Денис почервения и той млъкна. А Стефани продължи все така възбудена:

— Онова, което си направил, е не само незаконно, но и толкова глупаво, че ми се иска да крещя от болка. Но можеше да бъде още по-лошо, ако чекът беше изплатен...

— Какво? — сепна се Денис.

— Спрях плащането.

— О, не.

Стефани беше като ударена от гръм.

— Денис, ти сигурно не си очаквал, че ще го потвърдя...

— Аз не очаквам да направяш каквото и да било, за да ми помогнеш, скъпа майко! — Денис вече се тресеше от гняв. — Винаги си била твърде заета със своите съпрузи и любовници, а сега разруши и най-доброто нещо, в което някога през живота си съм се включвал...

Изгубила контрол над нервите си, Стефани зашлеви с цялата сила, на която беше способна, сина си през лицето. За момент двамата застанаха замръзнали един срещу друг, представляващи жива картина на враждебност; после Денис се обърна и избяга от стаята. Дан пък се втурна бързо към Стефани и я прегърна. Възвърнала неочаквано спокойствието си; тя се възпротиви на прегръдката му.

— Добре съм — рече му. — Мога да превъзмогна скандала. А сега е време да помислим за модното ревю, нали?

Очакваната глъчка от гласовете на повече от двеста души се чуваше още от стълбите, че и дори навън на улицата. Застанала на тротоара до входа на „Тара“, Стефани стисна ръката на Дан, за да си вдъхне увереност, изправи рамене и бързо пое нагоре към студиото на върха. Тя беше преценила пристигането си точно според инструкциите на Джоана. „Шефът трябва да се появи тъй, че да накара всички да

изпаднал във възторг! — беше настояла Джоана. — След теб не бива да пристига повече никой.“

Появяването на Стефани на вратата, придружена от Дан и поздравена за добре дошла от Джоана, Сара и останалия висш персонал на „Тара“, накара врявата да замре. Очите на всички се заковаха в шефката, докато тя се придвижваше грациозно през претъпканата зала към масата си най-отпред. Гостите наоколо я поздравяваха: „Чудесно е да те видим отново, Стефани. Изглеждаш прекрасно, скъпа! Каква е потайна, а?“.

Възгласите увериха Дан в симпатията, която жена му предизвикваше в събраното общество.

Стефани си проправи път между малките кръгли масички с високо вдигната глава и с усмивка за всекиго на устните си. Благодаря на Бога за изцелителната сила на гнева, помисли тя. Ако не се бях ядосала тъй на Денис, можех да лежа все още безжизнено на пода в спалнята. Сега съм в състояние да дам едно от най-бляскавите представления в моя живот!

Щом стигна до масата си, Стефани се обърна и прие възгласите и сърдечните пожелания; те се сипеха отвсякъде с такава сила, че накрая цялата публика избухна в спонтанно ръкопляскане.

— Това е моето момиче — промърмори Джоана, докато наблюдаваше предано от позицията си до вратата. — Кой казва, че нямаш стил? Е, добре, забавлението може да почне!

Джоана се обърна, за да даде сигнал за началото; фантастична режисура, при която всички манекенки излязоха на пътеката едновременно да поздравят публиката; експлозия от жизненост и цветове, преди да се оттеглят, за да се появят по-късно една по една. Когато сцената се изпълни, светлината откъм публиката постепенно угасна — художествен ефект, който целеше да подсили първото впечатление от фрапантните тоалети. Така поне го беше намислил директорът по светлинните ефекти и бе отделил много време, за да го разработи и постави добре. Но остана напълно смаян, когато изведнъж чу Джоана да просъсква на техника зад осветителния пулт:

— Загаси бавно прожекторите! Дай затъмнение, след което веднага насочи дискосветлините.

Стреснат, помощникът по светлинните ефекти се поколеба за миг. Ала никой от тези, които работеха за Джоана, не можеше да не се

подчини на нарежданията ѝ. За момент цялото студио потъна в тъмнина, след което запулсира в червено, червено, синьо, синьо, зелено, зелено в такт с ритъма на музиката. Успокоена, Джоана насочи вниманието си към мъжа, появил се само минута преди това в студиото.

— Никой, нито един не бива да влиза след Стефани Харпър! — просъска тя. — Как ще се отрази на спектакъла, ако се разхождаш наоколо, господинчо, за да откриеш мястото си по време на самото действие?

— О, нима съм закъснял? — запита мъжът изискано. — Уверявам ви, че нямах намерение да отнема блясъка на госпожа Харпър.

Джоана го изучаваше отблизо на фона на редуващите се слаби и силни светлинни импулси. Висок, добре сложен, кожа с цвят на слонова кост и впечатляваща тъмна, къдрава коса, силно ухаещ...

— Вие сте Джейк Сандърс! — досети се тя. — Доста съм чувала за вас!

— Така ли? — Джейк стоеше невъзмутим. — В такъв случай навярно сте информирана, че желая да остана два часа на ревюто, стига да ми разрешите. Бихте ли ме настанили, или е желателно сам да се придвижа до запазената ми маса?

В този момент Стефани се обърна, търсейки с поглед Джоана, която трябваше да се присъедини към тях след започването на ревюто, и забеляза новодошлия. Позна го и се вцепени, а Джейк я удостои с дълбок насмешлив поклон. Джоана стисна зъби.

— Отгук, господин Сандърс — настоя тя. — Съжалявам единствено, че не мога да намеря колона, зад която да ви скрия, докато трае действието!

Джейк е тук! На моя собствена територия!... Това беше последното нещо, което Стефани очакваше, последната капка в чашата на напрежението, което той щеше да предизвика между нея и Дан, без да се смятат неприятностите с Денис през деня. Проклет да е! Бе дошъл вероятно само да я дразни. Не мисли за него, заповяда си Стефани. Наслаждавай се на ревюто. Не мисли за нищо.

Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се стори. Тя усещаше присъствието му в дъното на салона като горещ дъх върху тила си. Неканени мисли, свързани с него, изплуваха в съзнанието ѝ: дългите изящни ръце върху поводите на коня му, извивката на къдравата му коса, привлекателната вдлъбнатина на горната му устна над чувствената му уста, рядкост за мъжете... Прибавяше се и постоянното вълнение от това, че знаеше за неговия интерес към нея... Ужасена, Стефани почувства стремително нарастване на желанието си, тялото ѝ потръпна и тя пламна цялата, като усети издайническа влага между краката си. Виновна и обърквана, хвърли поглед към Дан. Той гледаше напред, като че ли погълнат от парада на модата, и по всичко личеше, че не е забелязал влизането на Джейк. Ако можеше да се държи настрана от Джейк до края на вечерта, всичко щеше да е наред...

Въпреки че дълбоко в сърцето си тя не желаше да се случи нещо — или поне не по начина, по който Джейк искаше да го направи. Тъй че не беше изненадана от погледа му, който я дебнеше по време на целия спектакъл, а и после, когато се разхождаше около манекенките, персонала и гостите, раздаваща и получаваща комплименти за бурния успех на вечерта. Накрая позлатените масички бяха преместени; дансингът се освободи за танците. И като ги откри заедно с Дан, Стефани знаеше, че онова, което я очакваше, щеше да се случи скоро.

Джейк много добре усети ситуацията. Усети, че Стефани го почувства, преди да го е видяла как минава край нея, леко докосвайки я. После той застана зад Дан и го потупа по рамото. Дан замръзна, огледа се и познал неприятеля, се зае да отстоява позицията си, като стисна здраво Стефани.

— Извини ме, приятелю — обръщението на Джейк беше отлична имитация на обноска от висшето английско общество, — там, откъдето идвам, потупване по рамото означава именно извинете.

Дан се поколеба, приклещен между примитивното състезание по мъжественост, провокирано от Джейк, и тънкия воал на цивилизованото държание, който желаше да разкъса. С разярено лице Дан се откъсна от Стефани и без да погледне повече назад, освободи дансинга.

Джейк пристъпи към нея.

— Позволявате ли? — рече иронично, протягайки ръце, но умишлено сдържайки се да я привлече към тялото си. Джейк никога

през живота си не беше докосвал жена, която не го бе желала, а точно тази именно жена сама трябваше да дойде при него.

Стефани вдигна погледа си и почувства как пламъкът, който се мъчеше да потуши през цялата вечер, избухва. Доближи се до протегнатите му ръце. Музиката гърмеше, а той ухаеше разкошно.

— Да, господин Сандърс — потвърди тя. — Да.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път от студентските години насам Дан се събуди на сутринта след модното ревю с всичките признаци на тежък махмурлук. В устата му горчеше, стомахът му беше пълен с киселини, а тъпата болка в очните ябълки преминаваше в болезнени бодежи, щом се опиташе да отвори клепачи. Боже господи, колко глупаво! Известен лекар да се налива по този начин пред толкова хора, защото жена му танцувала с друг — трябва да е *превъртял*.

Като пъшкаташе, Дан се измъкна от леглото и забеляза с възмущение, че Стефани все още спи, порозовяла и спокойна в съня си. Защо не, помисли си вкиснат. Тя едва се докосна до шампанското, което се лееше на воля. Нямахте и възможност да пие — Стефани почти не слезе от дансинга през цялата вечер, танцува повечето пъти със Сандърс.

След като взе душ, обръсна се и направи всичко възможно да възстанови физиологичното си равновесие, изпивайки на един дъх обилни дози портокалов сок и минерална вода, Дан поведе обречена битка срещу слабите пристъпи на ревност; те продължаваха да го нападат, въпреки усилията му да ги потуши. Стефани не трябваше да танцува толкова дълго със Сандърс — не трябваше да танцува с него изобщо, по дяволите! И със сигурност не трябваше да показва, че се забавлява. Дяволска история! Същевременно Дан беше достатъчно интелигентен, за да схване колко неубедително и долно звучи в ушите на останалите бръщолевенето на зеленоокото чудовище. Преди да си вземе довиждане със Стефани, вече напълно готов за болницата, той реши да забрави всичко и никога повече да не го споменава.

Завари Стефани, седнала в леглото, да се наслаждава на закуската — нещо, което понякога си позволяваше, ако си беше легнала късно през нощта. Дан забеляза с болка, че тя беше в чудесно настроение; тайно се беше надявал, че ще го посрещне с думи на извинение и разкаяние. Решението му да не се поставя в ролята на ревнивия съпруг трая само до момента, в който Стефани, като

отхапваше от препеченото хлебче и го гледаше с палави очи, го обвини, че е „кисел тази сутрин“.

— Просто не харесвам Джейк Сандърс! — избухна Дан.

— Какво общо има той с казаното от мен? — настояваше Стефани закачливо.

— Нищо — промърмори Дан с единственото желание да не чувства главата си като оловна. — Просто не го харесвам, това е всичко.

— Защо? Защото е великолепен танцьор ли?

— Защото през цялата вечер не прояви интерес да танцува с друга, освен с теб!

— А, разбирам. Може би смяташ, че ти трябваше да танцуваш с него? — Стефани се разкикоти, забавлявайки се като дете на собствената си шега.

— Стеф, дръж се сериозно!

— Тогава нека да бъде на сериозно. Не мога да се преструвам, че ми беше приятно да танцувам с двамата най-добре изглеждащи мъже по време на вечерта. Доставяше ми удоволствие да съм с Джейк Сандърс. Това престъпление ли е?

Объркан, Дан избегна предизвикателството и опита друга тактика.

— Ти се опасяваше, че Сандърс би могъл да се опита да получи информация?

Стефани го изгледа внимателно над чашата с кафе.

— Той е нож с две остриета. Самата аз разбрах едно друго.

Дан въздъхна с малка надежда:

— За превземането на компанията ли? За бизнес ли говорихте?

— Не.

— За него самия? — Ревността на Дан беше очевидна.

— Не.

— Не разбирам.

Стефани взе ножа и си намаза нова препечена филийка с масло, като бавно я поля с малко от любимия си тасманийски мед от диви пчели. О, Дан, помисли тя, ако можех да ти кажа — онова, което открих, се отнасяше до мен.

Ала щом вдигна погледа си, Стефани като че ли едва сега забеляза колко съкрушен изглеждаше съпругът ѝ и изпита угризение.

— Не ставай глупак, скъпи — рече тя ведро, — на теб говоря. Открих просто, че ти си по-добрият танцьор.

Лицето на Дан се оживи.

— Тогава защо...

— Не знам — Стефани сви рамене. — Ти представляваше такава гледка на ревнив съпруг, че просто не издържах на изкушението да се *позабавлявам*.

— Тъй значи, благодаря. Благодаря много.

— Хайде, скъпи — извика Стефани, без малко да събори подноса със закуската, като се опита успешно да хване ръката му, — не драматизирай нещата. Джейк Сандърс ме интересува само от гледна точка на бизнеса.

— Наистина ли?

— Да, така е. Няма причина да ревнуваш. За мен ти си единственият — сега и завинаги. — Стефани сложи дланта му до бузата си и я покри с горещи целувки. — И ако смея да отбележа, ролята на Отело въобще не ти прилича — изглеждаш толкова нацупен!

Има и по-лоши неща от края на една любовна история. Но не са много. А когато си принуден да разбереш, че мъжът, по когото си луда, никога не те е обичал, че дори едва ли те е харесвал, а те е мамел по простата причина да те използва, боли още повече. Каси отдавна се опитваше да преглътне обидите и да излекува раните; сега се чувстваше напълно съкрушена. И все пак една мисъл не ѝ даваше спокойствие — скъсването с Джейк не можеше да е по-лошо от сегашното положение — рано или късно в удобен момент тя можеше да го използва в своя полза.

От няколко дни Каси упорито репетираше, уединена в спалнята си, какво да му каже, какви да бъдат неопровержимите причини да го напусне, които да изложи, и каква да бъде пламенната атака срещу коравосърдечния му егоизъм. Но когато дойде моментът, беше толкова изтощена след всичките опити да събере кураж за скъсването, та не ѝ достигнаха думи.

— Това е краят, Джейк — чу се да изрича приглушено. — Това е. Край. Не мога да те виждам повече. — В същото време искаше да изкрещи: почти не те виждам от седмици. Искаше да побеснее в

апартамента му, да вие и да чупи. Но ето че, застанала на пътеката в антрето, Каси изрече всичките изтъркани фрази за раздяла, които си беше обещала да не използва.

Въпреки че тъкмо ѝ беше отворил вратата, Джейк не изглеждаше изненадан.

— Каси, скъпо мое момиче, влез и нека да си поговорим. — После нежно я привлече към себе си. — Може и на по-удобно място...

— Не! — Силата на реакцията ѝ я извади от апатията и тя се отдръпна. — Край, Джейк! Наистина го мисля!

— Добре, ще кажа само, че е много жалко. Беше ми приятно. Кое го налага?

— Нищо. До гуша ми дойде, това е всичко. — И Каси му отправи поглед, пълен с обида. — Очевидно нямаш повече нужда от моята информация за Стефани Харпър. А и чувам, че се опитваш да установиш пряка връзка с нея.

— Не бива да даваш ухо на клюките, мое мило антиподче — рече Джейк. — Аз само танцувах с нея. — Сандърс се опита да смекчи гласа си. — Разбира се, все още имам нужда от теб.

— Да, нали. Но като каква? Като шпионин в „Харпър Майнинг“?

— Изведнъж този факт взе да те притеснява?

— Излиза, че нищо не си разбрал. Не обичам да върша мръсотии зад гърба на другите.

Джейк започна да губи интерес.

— Защо го направи тогава?

— Кога не съм правила онова, което си поискал?... — Очите на Каси се насълзиха. Стисна зъби. Проклет да е, няма да я разплаче! Трябваше да се измъкне. — Макар че е вече без значение — измънка тя. — Тръгвам си. Сбогом, Джейк.

Дори в този момент тя бе готова да даде всичко, само и само той да я прегърне, да я спре, да ѝ каже, че е прекрасно момиче, и да ѝ пожелае един ден да срещне любимото момче...

— Както искаш — обърна се Джейк с безразличие. Ако жените само знаеха колко отвратително изглеждат, когато са развълнувани, кожата им става на червени петна, а очите им изпъкват. Стана за добро, призна си той, след като Джили Стюарт явно го беше избрала за партньор, а нейният избор беше нещо като предизвикателство за

олимпийско състезание по секс; трябваше да внимава да не се натоварва повече от допустимото.

Раз-два, раз-два, раз-два. Анджело мислеше, че е в състояние да повтори дори и насън последователността на ударите, които Барни му показва. Въодушевен от подкрепата на Денис като негов мениджър, той удвои усилията си; тренираше с такова настървение, че се наложи Барни да го укротява — в противен случай щеше да се изтощи. Изживя обаче истинско разочарование, когато Денис му призна, че всичко е приключило — сделката беше пропаднала и Анджело оставаше отново сам, само с Тейлър. Но Денис му обеща горещо, че ще бъде до него, за да го подкрепя при всеки възможен случай. Точно тогава Тейлър започна да намеква, че е намислил нещо за Анджело и би насрочил мача, ако е добро момче и изпълнява нарежданията на Барни...

— Достатъчно! — викаше вече за кой ли път Барни. — Настоявам! Върви да вземеш душ. Ще се съсипеш по този начин.

Изтощен от дългата тренировка, Анджело кимна и спря. Като остави боксьорската круша, която налагаше от часове, излезе от залата и тръгна по циментовия коридор към съблекалнята. За негова изненада, единственият човек там се оказа Тейлър, макар че никак не подходдаше на това място в лъскавия си костюм и италиански обувки от естествена кожа. Беше зает с разглеждане съдържанието на голяма кутия, поставена на дървената пейка под закачалката на Анджело.

— Хубаво палто, малкият — подхвърли той, когато Анджело влезе.

— Ей, не пипай! — избухна Анджело, като се спусна срещу Тейлър и върна грижливо палтото обратно в кутията. — То е за баща ми, а не за теб.

— Успокой се, Анджи, момчето ми — изрече Тейлър, видимо забавлявайки се с реакцията му. — Ще можеш да подаряваш на твоя старец много хубави неща, скоро ще участваш в професионален мач. Там, където отиваш, има пари, и то много. Особено ако следваш съвета на по-възрастните и по-опитните. Нали така, Барни? — весело поздрави той стария треньор, който току-що беше влязъл.

— Точно тъй, господин Тейлър — покорно потвърди треньорът.

— А сега слушай, Анджи — продължи Тейлър, — имам добри новини за теб. Насрочих първия ти мач — първата ти истинска борба. Ще се биеш срещу Еди Кинг.

— Еди Кинг! — Анджело изпадна във възторг. — Той е един от *най-добрите...*

— Беше — поправи го Тейлър.

— ... няма да се дам, ще му покажа, ще...

— Внимавай — предупреди го Барни. — Еди Кинг е изчерпан като професионалист, но не е левак. Боксирал се е много по-дълго от теб. И е побеждавал в повечето случаи.

— Мога да го победя, знам го, всичко, което искам да имам, е малко шанс — повтаряше Анджело. Но Барни улови циничния поглед на Тейлър и запази мълчание.

— Чуи ме, Анджи — поде онзи. — Има още да се учиш. В кой момент какво да правиш, тактика...

— Не ми говорете, господин Тейлър, ще разработим с Барни номера, с който да победя Еди Кинг.

Тейлър направи пауза. Начинът, по който млъкна, уплаши Анджело.

— Ето какво, малкият — изтърси той накрая. — Не побеждавай Еди Кинг. Загуби.

Дъхът на Анджело секна.

— Вероятно се шегувате.

— Никога не се шегувам — отвърна Тейлър самодоволно. — Не и с парите, които залагам.

Анджело преглътна.

— Няма да се бия при такова условие, господин Тейлър. Просто не съм способен. Не казвам, че мога да победя Кинг, но съм сигурен, че ще опитам.

— Той не схваща, нали? — Тейлър се обърна изпитателно към Барни. — Слушай, всички ще зложат на теб. Ще загубиш и ще свием парата! После ще насрочим друг мач. Тогава ти ще спечелиш и пак ще свием парите. Такава е работата, момчето ми.

— В никакъв случай. — Анджело беше пребледнял от напрежение, но твърд. — Или ще се бия честно, или въобще няма да се бия.

Тейлър изпъшка.

— Той е добро момче, Барни, но е... неопитен. Поговори с него, а? Не искам, ако се наложи, да моля Чика и Джако да го убеждават. Досещаш се, че те никога не са възпитавани в обноските на маркиза на Куинсбъри — а и не желаем някой да пострада, нали тъй?

„Харпър Майнинг“... Денис стоеше навън пред кулата от стъкло и железобетон на Бент стрийт и трепереше. След скандала със Стефани преди няколко дни беше получил отпуск до края на седмицата, „да се стегне“, както тя се изрази, и строги инструкции да се появи на работа следващия понеделник сутринта точно в осем. Като член на фамилията той трябваше да дава пример. На всички им беше дошъл до гуша бездейният му начин на живот на плейбой. Денис имаше две възможности — или да се стегне, или да отплува! Той никога не беше виждал майка си толкова непреклонна. От днес беше поставен на тримесечен изпитателен срок. Провалеше ли се, нямаше да има значение чий син е: щяха да го изхвърлят от компанията с парите от седмичната заплата и без препоръки.

Денис все още изпитваше парещата болка от острия език, който трябваше да изтърпи, когато накрая Стефани обори всичките му бурни оправдания в собствена защита и го накара да я слуша. Той прекара времето си през няколкото свободни дни в надпреварване с колата, в лудо каране, за да освободи част от насъбралата се агресия, при сериозен риск за себе си и останалите невинни шофьори и пешеходци. Беше се разделил с майка си, заявявайки, че не е заслужил нейните упреци и, че ще си намери друга работа, та да им покаже на всички... но три дни по-късно все още не беше направил нищо и времето изтече.

Сега стоеше пред „Харпър Майнинг“ подобно на избягал ученик, довлечен за яката обратно в училище. Не можеше да понесе мисълта, че започва отново. Вероятно всички бяха научили за парите, които се бе опитал да изтегли за сметка на „Тара“, и за унизителната плесница от майка му. Да ги вземат дяволите! Сигурно трябваше да има още нещо, което можеше да направи. В края на краищата можеше да си събере нещата от „Харпър Майнинг“ и да изчезне за Лондон или Ню Йорк, а след това — да решава.

Като се обърна, за да тръгне, Денис забеляза млада жена, която вървеше към него по тротоара. Тя се приближаваше бързо в неговата

посока, но главата ѝ беше наведена и не го бе видяла. Денис я позна моментално — помощничката на Бил Макмастър, как ѝ беше името — госпожица Джоунс? След няколко крачки щеше да се блъсне в него. Но и веднага да се беше отдръпнал, сблъсъкът оставаше неизбежен. Колко глупаво ще изглежда, когато онази се досети, че е идвал на работа от пет до осем сутринта, впрочем ето как се сдобиваш после със славата на мръсник!

Денис почервения от гняв и обида и в желанието си да избегне жената, нахълта във фоайето на огромната сграда и хукна към асансьорите.

Всички асансьори бяха обаче в движение и въпреки че бясно занатиска копчетата им, те като че ли нямаха намерение да слязат до приземния етаж. Денис ругаеше от нетърпение. Стремещт да избегне Джоунс изглеждаше най-важното нещо в живота му за момента. Но асансьорите все се бавеха и нито един не се виждаше; тогава тя се появи, пресичайки бавно кълтящото мраморно фоайе, докато застана до него.

Денис забеляза веднага: напразно се бе опасявал, че ще получи недружелюбен сутрешен поздрав или подозрителна подигравателна усмивка при вида на познатото лице. По всичко личеше, че жената не виждаше дори къде се намира; бе застанала замислена, с отчаян поглед, който Денис не пропусна да забележи дори при собствените си неприятности. Нещо в нея събуди спомена за личните му беди напоследък; преди миг той умираше от притеснение при мисълта, че трябва да говори с нея, а сега усети желание да подхване разговор.

— Здравейте.

Тя се обърна с помръкнал поглед към него.

— Ах... здравейте. Вие сте... Денис Харпър, нали?

— Да, така е. Отломка от старата семейна компания.

— Не бях сигурна дали не сте напуснали. Не съм ви виждала напоследък.

— Докато траеше болестта на мама, не съм се мяркал много.

— Така ли... хубаво е, че тя се върна, нали? — Лицето на събеседничката му бавно се оживи.

— Да. Чудесно е. — Денис се опита да прикрие липсата на ентузиазъм.

Момичето го погледна по-съсредоточено.

— Предполагам, че понякога е трудно.

— Трудно ли? Какво имате предвид? — Денис зае защитна позиция. За пореден път Джоунс отгатваше реакцията му като по книга. Той се безпокоеше за историята с чека.

Тутакси Каси почувства желание да го успокои, че освен Стефани и Джоана никой друг от компанията не знаеше нищо; е, разбира се, и те двамата с Том, но те ще си държат езика зад зъбите. И все пак не искаше да покаже, че е наясно с тази глупава история.

— О, нищо — отговори тя безгрижно и с малко закъснение. — С изключение на факта, че Стефани Харпър е изправена пред сериозни трудности.

Асансьорът дойде и те влязоха, за да се изкачат на последния етаж. По някакъв начин непосредствената близост в ограниченото пространство като че ли задълбочи странното и неочаквано влечение между тях. Денис се почувства успокоен в нейно присъствие по начин, който не можеше да обясни; питаше се, каква е причината за тъгата, изписана около очите и устата ѝ? Някой трябваше да я развесели. Прииска му се да е този, който да предизвика усмивка на малкото ѝ личице с помрачен израз. Защо пък не?

Усети по забавеното движение на асансьора, че са пристигнали. И точно преди отварянето на вратите Денис попита:

— Извинете ме, не съм съвсем сигурен, че запомних името ви.

Тя се усмихна безразлично.

— Казвам се Каси.

— Тогава слушай, Каси, може да ти прозвучи смешно: обещавам ти, че мога да ти предложа и нещо по-добро — както съм сигурен, че ти също имаш други, по-сериозни планове — по дяволите! Но ще ти хареса ли да отидем заедно тази вечер на боксов мач?

В съблекалнята, скрита дълбоко в подземията на централния стадион по бокс, Барни както винаги се опитваше да задържи безмилостното и изтощително енергично настъпление на Анджели. Облечен в халат над ярките нови гащета, Анджели тренираше различни удари, тичаше на място, правеше финтови движения с танцуваща стъпка наоколо, докато на Барни му писна.

— По-кратко, малкият, ясно? — повтаряше той като на магнетофонен запис. — Ще се представиш добре, разбра ли, добре.

Но Анджели беше твърде погълнат, за да му обърне внимание. Въпреки че стриктно се придържаше към изискването да не се безпокоят момчетата му преди голям боксов мач, Барни с облекчение посрещна почукването на вратата. Само да не е Тейлър, помоли се той. Всеки друг, но не и той.

— Анджели! Как е, приятелю?

— Денис! — Италианчето скочи към него и го награби в мечешката си прегръдка.

— Спокойно! Не съм твоят противник! Запази малко от прегръдката за Еди Кинг!

Анджели се ухили неловко и стисна тронаво юмука на Денис между двете тежки ръкавици. Денис пък го потупа приятелски по рамото и се обърна към вратата. Там стоеше жена.

— Анджи, искам да се запознаеш...

— Каси Джоунс — представи се непознатата и се вмъкна в помещението.

— Тя ти е от истинските запалняковци — заяви Денис ентузиазирано. — Току-що заложи за теб пет долара!

Анджели се изчерви.

— Може би не трябва да си харчите парите — тихо подхвърли той.

— И още как! Ти ще пометеш пода с оня, шампионе!

Трябва да изчезваме, помисли Каси. Денис искаше толкова ентузиазирано да окуражи приятеля си, че не забелязваше как неговата възбуда и енергия се отразяваха неприятно на Анджели. А треньорът не беше продумал, откакто влязоха.

— Късмет, Анджели — му пожела тя и докосна ръката на Денис.

— Късмет! Няма нужда от късмет! — Денис звучеше почти възмутен. — Той има всичко ето тук. — И удари още един път по застрашителните ръкавици.

— Хайде, Денис, време е да тръгваш — намеси се накрая и Барни.

Денис изглеждаше изненадан, но неохотно се съгласи.

— Тогава ще ти се махнем от главата. Постави го натясно, приятелю! — И с жест изведе Каси от стаята.

Отвън, в тесния циментов коридор, се бяха струпали няколко души. Тейлър се отличаваше рязко сред разнородната тълпа; беше облечен в крещящ нов костюм и очевидно нямаше нищо против да изиграе изцяло ролята на неотразим боксов посредник. Зад него „помощниците“ му държаха всичко под око.

— О, колега! — Тейлър не можеше да устои на възможността да се погаври с Денис за тяхното пропаднало партньорство. Загубата на двайсетте и пет хиляди долара, след като почти беше усетил банкнотите между пръстите си, бе засегнала дълбоко душата му. Той щеше да накара Денис да си плати — по един или друг начин.

Денис остана закован на място. Перспективата да го изкарат глупак пред Каси го изпълни с неудобство. Стоеше като заек пред змия. В миг Каси схвана положението и почувства инстинктивен порив на покровителствена любов.

— Хайде, Денис — рече тя високо, като го дръпна за ръката, — да се махаме оттук, ужасна миризма идва отнякъде. — И се отдалечи с Денис.

Намръщен, Тейлър ги проследи с поглед и прибави още една точка към сметката, която имаше да урежда с Денис Харпър. В този момент Джак се приближи до него.

— Шефе — започна той, — някакъв мъж отсреща иска да знае дали имаш някакви запаси, ако продаваш тази вечер.

— И тъй — рече Тейлър, като преценяваше, че вечерта можеше да се окаже твърде сполучлива за него. Пръстите му опипаха кутията в джоба: — Кажи му да не си отива. Трябва да направя едно кратко посещение — да се уверя, че най-добрият ще победи — и ако остане нещо после, оня може да купи. Разбра ли, Чика — провикна се той през коридора, — почукай на вратата на господин Еди Кинг вместо мен и провери дали е готов да приеме посетители.

— Кой беше онзи ужасен мъж с лице на невестулка? — Каси се обърна към Денис, за да задоволи любопитството си, веднага след като заеха местата си.

— Изглежда, не точно оня, когото би излапала за вечеря — пошегува се Денис. — Господи, ти беше чудесна! Определено можеш да получиш работа.

— Каква работа?

— Като моя охрана. Кога ще започнеш?

— Мисля, че вече съм го направила!

Те се кикотеха като деца. Не мога да повярвам, помисли Каси с учудване, че се забавлявам! Кога беше за последен път, та да си спомня? Денис улови погледа ѝ и отвърна с усмивка. Нали ти казах, бях прав, че е страхотна мацка, когато се засмее, самопоздрави се той. А ние току-що сме се запознали! Денис се отпусна на стола и се приготви да се забавлява.

Изведнъж раздвижването в тълпата прерасна в рев, когато двамата боксьори се появиха, всеки от своята съблекалня, и си запроправяха път през блъсканицата към ринга.

— Това е противникът — съобщи Денис възбудено, като сочеше мургав, набит мъж, който вървеше, заобиколен от тълпа привърженици, помощници и треньори. Въпреки че беше очевидно по-възрастен от Анджело, личеше, че Еди Кинг е все още много жизнен. Очите му имаха застрашителен блясък и той вече размахваше юмруци във въздуха, преди да е доближил ринга или противника си. До него Анджело изглеждаше млад и зелен, направо извън класацията. Денис почувства стягане като на топка в стомаха си за пръв път, откакто бе научил за мача.

— ... и един голям фаворит се завръща в битката, Еди Кинг! — извика високо коментаторът по микрофона. — А в червения ъгъл е застанал един твърде обещаващ новодошъл на боксовата сцена, ново момче, най-доброто парче на италианската общност в Сидни, Анджело Витале!

Съдията набързо припомни регламента: „Искам чиста борба. Никакви удари под кръста. Спирате да се боксирате, щом чуете гонга, и почивка...“.

Преди Каси да прецени какво става, те бяха започнали.

Силата на първата яростна атака на Кинг предизвика гръмкия възторг на тълпата. Само след секунди Каси не искаше повече да гледа. Но тя не можеше да заглуши високия глас на коментатора, който настървяваше освирепелите създания около ринга.

— Добре, борбата става много интересна вече — изумителна атака от страна на Кинг, първи капки кръв, ето там, да, Витале получи аркада — ах, още един изненадващ удар, Еди Кинг е точно на място,

той напълно е захлупил италианеца и изглежда, че борбата няма да продължи дълго.

— Хайде, Анджели! — извика Денис, обхванат от ужас.

— Младият Витале все още не е показал на какво е способен на този етап от борбата. Но още е рано и всичко може да се случи...

Каси рискува да погледне за момент. Анджели се движеше на около половин крачка от противника си, който с всяко отдръпване или връхлитане можеше да удари или да свие, за да избегне удара. Скоростта и силата на Кинг бяха суперменски, ръцете и краката му работеха като бутала.

— Мисля, че ти спомена, че бил стар — прошепна тя на Денис.

— Да, така беше — отвърна той с безпокойство, — но съм сбъркал ужасно.

Отново лаещият вой заля тълпата.

— Той е повален! — извика коментаторът в екстаз. — Еди Кинг с дясно кроше удари в челюстта Витале и малкият е на земята!

За Каси, която никога преди не беше попадала в света на бокса, боят беше истински ужас, който продължаваше и продължаваше. Напомняше ѝ за борба с бикове, в която Еди Кинг като матадор дразнеше и предизвикваше Анджели, сякаш подлудяло от болка животно. Тя не можеше да гледа, а след първия и втория рунд Денис също. Каси закри лицето си с ръце, за да прикрие терзанието си, докато Денис беше вторачил поглед в скута си. Нито един от тях обаче не забеляза как огънят на борбата напусна Кинг, както влакът остава без пара. Не видяха и бясното връхлитане на Анджели, при което той изсипа остатъка от силите си и по една щастлива случайност намери челюстта на Кинг. Но окуражени от възторжения рев на тълпата, те погледнаха навреме, за да видят как Кинг се наклони бавно назад като отсечено огромно дърво и се строполи. Главата му удари пода с грозен трясък и той повече не стана.

Денис и Каси се спуснаха към ринга и се озоваха най-напред в тълпата, която се събра да поздравя победителя, след като Кинг не можа да реагира на броенето и беше изнесен. Пиршеството, което започна с първата чаша шампанско близо до въжетата на ринга, продължи до късно през нощта вече в салона. Някои от гуляйджиите забелязаха биещото на очи отсъствие на Тейлър и то стана повод за нова веселба. Нищо на практика не можеше да помрачи тържеството

по случай тежко извоюваната победа и добре спечеления мач — до момента, в който първият от боксьорите, пристигнал за ранната утринна тренировка в здрача на зората, донесе вестта, че за разлика от тях Еди Кинг не е успял да изкара нощта и е умрял на операционната маса от травма в мозъка, причинена му от фаталния успешен удар на Анджело.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бистротото на Виторио, което се намираще в сърцето на търговския квартал, винаги предлагаше разнообразни сутрешни закуски, яйца, приготвени по различен начин, и кафе, колкото можете да изпиете, сервирано бързо и горещо, и то само за няколко долара. На сутринта след боксовия мач редовните посетители, които се отбиваха всеки ден, с раздражение видяха, че бистротото е затворено, със спуснати капаци, без да е оставено никакво обяснение. Вътре в помещението седяха Денис, Анджелио и Виторио, които болезнено обсъждаха едно и също нещо — отново и отново, до безкрай.

— Подари ми сако! Скъпо сако! Може би ще трябва да го облека на погребението на Еди Кинг! — Гневът на Виторио се засилваше, откакто Денис доведе Анджелио от залата, и по всичко личеше, че скоро няма да стихне.

Лицето на Анджелио се изкриви от мъка.

— Татко, моля те, купих самото с мои собствени пари, а не със спечелените снощи.

— Пари, които си спечелил, като си разбил главата на някой друг глупак! — озъби се възрастният човек.

— Пари, които съм спечелил, като съм работил за теб, въпреки че никога не си ми плащал заплата, каквато ми се полага! — отвърна му Анджелио.

Виторио помръкна.

— Работя много. Местенцето е хубаво. Достатъчно е и за двама ни. Защо не си доволен?

Анджелио въздъхна:

— На теб ти харесва да имаш ресторант, а аз харесвам бокса. И съм добър, наистина съм добър. Какво лошо има в туй?

— Анджелио, ти нищо не разбираш. Ако се биеш с аматьори, добре, не е лошо за млад човек да прави нещо, което му харесва, да се поддържа във форма, да се пази от неприятности. Но цялата тази работа... не е хубава. Биеш се за пари, но парите ги вземат босовете, а

не ти. Ти, ти нищо не значиш за тях. Какво ги интересува, ако останеш сакал или се побъркаш? — Той млъкна, после изпъшка, видимо съкрушен от мъка; тръпки лазеха по гърба на Денис през последния час.

— Добре, татко, можеш да си избиеш безпокойството от главата. — Лицето на Анджели стана мрачно. — Никога вече няма да се боксирам. До края на живота си ще помня какво се случи. Не искам да се повтори.

— Анджи! — Денис беше поразен. — Не можеш да решиш просто ей тъй. Трябва ти време да си помислиш.

Анджело не отговори.

Виторио се загледа настойчиво в сина си, разкъсан от противоречиви чувства. Накрая рече:

— Не трябва да обвиняваш себе си по този начин, Анджело. Беше нещастен случай. Грешката не е твоя.

— Тогава кого да обвинявам? — настоя Анджело с горчивина. — Еди Кинг ли, задето се качи на ринга с мен?

Отговор не последва. Съкрушени, тримата мъже безпомощно се гледаха.

— Хайде, ще те водя вкъщи — предложи Виторио и се изправи тежко. — Лош ден. Днес няма да отваряме.

Анджело вдигна покрусеното си лице към него:

— Татко, аз убих човек!

— Стига, приятелю — прекъсна го Денис неловко, — баща ти е прав. Нямах работа повече тук.

Тримата бавно се отправиха към изхода. Виторио се пипкаше с ключалките, после отвори вратата към улицата. В този момент плещестата фигура на Джако изпълни рамката, препречвайки изхода. Без да каже дума, той ги блъсна обратно в бистрото. След него се появиха Тейлър и Чика, затвориха внимателно и отново заключиха вратата.

— Вие! — Виторио се тресеше от гняв. — Махайте се оттук!

— Съжалявам, приятелче, няма да го бъде — изръмжа Джако.

Вбесен, Виторио се нахвърли върху побойника. Но силите бяха неравностойни. Джако го сграбчи, разтърси го, после за секунди го стисна в яката си прегръдка. Анджело скочи да помогне на баща си, но

Чика го беше взел на прицел с пистолета. Италианчето се спря. Денис трудно можеше да повярва на станалото.

— Хей, Тейлър... кой ти дава право? — едва сега запротестира той.

Тейлър се усмихна.

— Не съм доволен много от италианското ти приятелче, Денис. Ще му дам да се разбере, кажи му да се откаже да се бие, както той иска. Хиляди момчета са го вършили. Но Анджело не. Вместо да слуша, реши да се прави на Роки Марчиано и сега съм без пари. — Погледът му изстина. — А това не ми харесва, както би трябвало да ти е известно, синко.

Денис не беше на себе си.

— Тейлър, ти трябва да познаваш Анджело, не можеш...

— Не ми казвай какво не бива да правя. — Внезапно Денис изпита страх. — Момчетата са тук да дадат малък урок на Анджи. И ако не млъкнеш, може да те последва същото. Искаш ли?

— Замълчи, Денис, туй няма да промени нещата.

Лицето на Анджело изглеждаше болезнено бледо, но той не беше изгубил кураж. Секунди по-късно повалиха Анджело на пода и върху него се посипаха удари. Виторио затвори очи и се разплака. Отвратен, Денис се изненада как е бил способен някога да мисли, че пребиването между мъже е могло да бъде издигнато в спорт и предлагано като забавление. И той се закле, че повече няма дори и да помисли за бокс.

— Управителният съвет на „Харпър Майнинг“ в пълен състав! Поласкан съм. Благодаря за труда, който сте си направили да ме видите, господа.

— Не сте точен, господин Сандърс. Нашата председателка не е тук днес — отговори Бил Макмастър, силно стиснал устни. — Госпожа Харпър прецени, че след като заседанието ще бъде само една формалност, бих могъл да го ръководя спокойно и аз.

Краткото изявление на Бил съдържаеше всичко, но не и истината. Молбата на Джейк да му се разреши лична среща с управителния съвет на „Харпър Майнинг“ на практика извади Бил от равновесие.

— Той напълно е полудял, Стеф! Искане да хване лисицата за опашката! Знае, че е изгубил битката за превземането на компанията.

Не може да набере повече от осемнайсет процента в акции. Защо, по дяволите, му е тази среща с управителния съвет? Да не би да си въобразява мошеникът, че ще го поканим да се присъедини към нас, след като водихме седмици ожесточена битка?

— Спокойно, Бил — възрази Стефани. — Може пък да каже и нещо интересно. Няма да го разберем, ако откажем да се срещнем с него.

— В такъв случай ще го сториш ти, а не аз — изказа неодобрението си Бил.

— Да, но... по-добре ще е да си ти...

— Какво? Защо?

Стефани стана от бюрото и отиде до прозореца. Далеч под тях огромната арка на Харбър Бридж се простираше над искрящото от слънчева светлина водно пространство и малките коли надуваха клаксони напред-назад по автострадата... Защото по-лесно мога да избегна изкушението, отколкото да му устоя... Защото за пръв път извън брака си срещам мъж, който наистина може да ме развълнува... Защото съпругът ми вече е подозрителен и ревнува, а аз не желая да утежнявам... — ето това си мислеше Стефани, а гласно рече:

— Защото е по-добра тактиката да не се явя на заседанието и да му покажа, че неговата молба, или каквото и да е, не е толкова важна, че да присъствам.

— Да, да предположим, че има логика — призна Бил. Но той все още не желаше да се срещне с човека, който му беше създал толкова неприятности и душевна болка. Остарявам вече за тези машинации, рече си тъжно Бил. Беше време, когато обичах почтената борба и можех да се насладя на успехите. Беше време... и почти несъзнателно разтри гърди, където напоследък го мъчеше някаква остра болка.

Сега, докато наблюдаваше гневно Джейк през полираната махагонова маса, Бил отново почувства познатата силна болка; мъчеше го като зъбобол. Реши да съкрати работата на заседанието до възможния минимум. Накратко представи членовете на съвета; беше убеден, че Джейк е наясно с всичко за всекиго от тях, което представлява интерес за него. Сандърс ги удостои с любезна усмивка, повтаряйки имената им по американския маниер при запознаване, но единственият, към когото прояви интерес, беше Денис. Последната информация на доскорошната му любовница Каси се отнасяше за

фиаското на паричната история, засягаща „Тара“. Погледна към размирния млад мъж, отпуснал се върху стола с подчертана небрежност; чудно, колко време ще е необходимо да превърне коронования принц в още едно слабо звено от командването във веригата на „Харпър“?

— Е, добре, сега познавате всички, може да започнем.

— Отлично.

„Има глас на мръсен англичанин, помисли Бил, какъв отворителен акцент...“ После продължи високо:

— Както всички знаете, един от акционерите е направил предложение господин Джейк Сандърс да бъде поканен в управителния съвет на „Харпър Майнинг“. Всички имахте възможност да обмислите и аз предлагам направо да гласуваме. — Бил се обърна към Джейк. — Искате ли да предложите нещо друго?

— Нищо, което да повлияе на крайния резултат — отговори Джейк спокойно.

Бил се опита да потисне изненадата си. Беше сигурен, че Джейк ще опита някаква хватка — лъжливото копеле беше от онези, които мислят едно, а вършат друго! Тъй че какъв беше замисълът му? Бил нервно продължи:

— В такъв случай ще пристъпим към гласуване. Тези, които са за приемането на господин Сандърс в управителния съвет?

Никой не вдигна ръка. Бил отмъстително направи по-дълга пауза от друг път.

— Кой са против? — Със задоволство изгледа стройната редица от вдигнати ръце. — Свалете ги. Изглежда, на дневен ред са съболезнованията, а? — Бил не можа да скрие триумфалната усмивка, изписана върху лицето му.

— Не се безпокойте — отговори Джейк префинено. — Не мога да очаквам винаги победи. Но дали съветът ще разгледа предложение, направено от изгубилия?

Бил се изсмя.

— Какво е то?

— Както знаете, изкупувах акции на „Харпър Майнинг“ с намерение да вляза в управителния съвет. Но след като не мога да увелича осемнадесетте процента, които притежавам, и имам два процента по-малко от необходимите, за да бъда по право един от вас,

господа, повече не се интересувам от тези акции. — Всички го погледнаха. — От това следва, че ако искате да купувате, мога да продавам.

— Не се интересуваме! — Възгласът на Денис, седнал в другия край на масата, избухна силно.

— Задръж, Денис! Ти...

Денис невъздържано пресече опитите на Бил да го укроти.

— Не трябва да купуваме! Не знам какво е намислил, но не вярвам, че ще се откаже толкова лесно!

— Много добре. — Джейк се изправи. — Ако не ги искате, ще ги пусна на свободния пазар.

— Денис, ако трябва подробно да ти обяснявам, оставим ли да се случи това, ще бъдем съсипани — отрезви го Бил. — Е, добре, на каква цена?

— Триста и осемдесет.

— Твърде високо. Триста и двадесет е много по-приемливо.

— Хайде. Можете да дадете повече. Триста и седемдесет. Най-ниската възможна цена.

— Триста и шестдесет. — Самообладанието на Бил го напуснаше.

— Съгласен.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Струва ми се така, че моят брокер и адвокатът ми чакат отвън — отбеляза Джейк с безизразно лице. — Предлагам да оформим сделката незабавно.

След десетина минути Джейк беше в лимузината заедно със съветниците си на път за фондовата борса.

— Защо отиваме там? — попита адвокатът. — Ти направи удара си. Ясно е какво ще стане, когато клюката обиколи борсата, че се оттегляш, защото си открил нещо нередно в компанията им и те трябва да изкупят акциите като част от спасителната операция.

— Да, добре измислено, за да им се нанесе най-тежкият удар, нали? — съгласи се Джейк, а зъбите му проблясваха. — Добре свършена работа. Въпреки че сам го казвам, горд съм с идеята си. И искам да съм там, когато ще се лее кръв.

Брокерът слушаше внимателно информацията по телефона в колата.

— Цената на акциите на „Харпър“ е паднала с долар и десет цента, откакто новината избухна — съобщи той. — И ще продължава да пада. — Мъжът се втренчи в Джейк, който гледаше напред с неразгадаемо лице. — И сега какво — да грабваме печалбата и да се махаме ли?

— Не — отвърна замислено Сандърс. — Бихме могли да вложим повече въображение. Изчакайте цената да падне до най-долната си граница и почнете отново да купувате. И този път искам пълните двайсет процента!

Колата на Денис спря бавно в мизерна малка уличка с няколко къщици и занемарени тераси, притиснати от фабрики и промишлени строежи. Никога по-рано не беше идвал в тази невзрачна и изостанала част на града. Погледна неловко към Анджели, който седеше до него, със скорошни следи от побоя.

— Сигурен ли си, Анджи? — попита Денис обезпокоен. — Не трябва да го правиш.

— Трябва. Все още не съм решил какво ще кажа.

— Най-добре каквото чувстваш. Искаш ли да те придружа?

Анджело поклати глава.

— Почакай за минутка.

Денис потисна въздишката си. Беше глупаво. Анджело беше готов да хвърли на вятъра единственото нещо, което спечели от целия този кошмарен бизнес. Но на Денис му бе писнало от разправии. И двамата бяха упорити — и бащата, и синът — и сега разбра, че не може да разубеди приятеля си.

Също тъй не успя да разубеди Виторио. След като Тейлър и неговите гангстери напуснаха бистрото тази сутрин, Денис се завтече към телефона, за да извика полиция. Но възрастният човек изтръгна телефонната слушалка от ръката му и почна истерично да му крещи на италиански. Денис не успя да разбере нищо. Анджело обаче, като говореше трудно с разбитите си окървавени устни, успя да издума:

— Татко не иска да викаш полицията. Казва, че те всички са подкупени от такива като Тейлър и че онзи ще се върне след час да ме убие.

Денис напразно се опитваше да убеди възрастния човек, че порочната корупция на стария свят не се беше пренесла автоматично в новия. За Виторио, тероризиран от призрака на мафията още от годините на детството, бе достатъчно, че синът му е все още жив. И искаше той да остане жив. Двамата млади мъже бяха безсилни.

„Но поне мога да помогна на Анджи в безумния му план, помисли Денис. Знам, че греши — но за какво са приятелите?“

Убеден съм, че съм прав, мислеше си пък Анджело; седеше неудобно на една страна и се опитваше да не притиска реброто си, защото усещаше, че е счупено. Чисто и просто е трудно да го направиш, това е всичко. Но по-лесно нямаше да стане, колкото и да умуваше.

— Добре — рече Анджело, като излезе от колата. — Няма да се бавя. — После пресече улицата и почука на вратата на неугледна къща. След като изчака дълго, вратата се откряна. Появи се развлечена жена с подпухнало от плач лице и разчорлена коса. Анджело се стресна.

— Госпожа Кинг? — запита той. — Госпожа Еди Кинг? Донесъл съм ви пари. Мога ли да вляза?

Щастливи семейства. Кой ли шегобиец е съчинил тази фраза? И какво го накара да си помисли, че като покани Сара на вечеря вкъщи, ще помогне да се опознаят отново? Като се ругаеше наум, Том седеше до Сара в уютната трапезария в дома на Макмастъррови. Те почти привършваха най-нелепата и неловка вечеря, на която някога бяха присъствали.

Къде сбърка Сара? Том не можеше да разбере. За него тя изглеждаше прекрасно в леката рокля с цвят на праскова, при това личеше, че роклята е нова и облечена специално за случая. Сара беше внимателна през цялото време; наистина колкото по-често я виждаше, толкова повече се увличаше по нея. Но явно, че не беше направила добро впечатление на родителите му. Какво им става на моите хора?

— Предполагам, всички са обезпокоени от падането на нашите акции — опитваше се Сара за пореден път да намери такава тема за разговор, която нямаше да го изчерпи след няколко *изречения*.

Бил настръхна.

— Успях да изведа компанията от най-лоши кризи — рече раздражено той. — Сигурен съм, че и този път ще успея.

— Да, разбира се. — Момичето се притесни. — Искам да кажа... исках да кажа... нямах предвид да критикувам... — неубедително замлъкна тя.

— Е, добре, ако си привършила, Сара. — Рина хладно се наведе и взе чинията ѝ.

Боже господи, дори мама се държи отвратително! Том беснееше в безсилието си.

— Беше много вкусно, благодаря — плахо се обади Сара. — Нека да помогна в разтребването.

— О, не, моля — натъртено отвърна Рина. — Мога да се справя сама. — И изчезна в кухнята.

Том ядосано отблъсна стола си и я последва. След него стана и Бил.

— Извини ме, Сара — произнесе неловко, — имам неотложна работа. — И той напусна стаята.

В кухнята Рина опитваше някаква надеждна защита срещу яростната атака на Том.

— Тя е Сара, не си ли спомняш? — казваше той гневно. — Нали е стара приятелка на семейството, вие и двамата се държите с нея като напълно непозната! Щом се опита да каже нещо, я *отрязвате*.

— Том, изслушай ме! Баща ти и аз в момента сме малко напрегнати. — С опакото на дланта си Рина отмести кичур коса от лицето. Том изведнъж забеляза, че тя е необичайно разстроена.

— Мамо, какво ти е? — попита обезпокоен. — Каквото и да е, трябва да ми кажеш.

— Няма нищо, Том. Само дето работиш в „Харпър Майнинг“ и ние с баща ти мислим, че не е редно да излизаш със Сара.

— Боже мой! Защото е дъщеря на шефката ли? Не мога да повярвам на ушите си!

Рина се сконфузи.

— Ние смятаме тъй — настоя тя в своя защита.

— Кой от нас не е достоен, мамо — аз или тя?

— Нямах това предвид, Том, не изопачавай думите ми.

— Забрави всичко! — разгневи се Том. — Ще изпратя Сара. Ще поговорим, като се върна! — Той напусна кухнята и се отправи към трапезарията. Но там вече нямаше никой. Сара си беше тръгнала.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Групичката, която се събра около масата на управителния съвет на „Харпър Майнинг“ на следващата сутрин след посещението на Джейк Сандърс, беше мрачна и разстроена. След като цял ден наблюдаваха как акциите на „Харпър“ падат и сякаш нямаше изгледи да спрат дотук, нито Стефани, нито Бил бяха спали цялата нощ и сега се гледаха подобно мрачни отражения на една и съща натрапчива тревога. Том все още беше ядосан на баща си за неговата необяснима студенина към Сара по време на отминалата вечеря. Въпреки това обаче, се почувства задължен да защити Бил от Денис, който се люшкеше между мелодраматичното пресилване на щетите, понесени от компанията, и детското самохвалство — неговото „Нали ти казах!“ направо влудяваше Том.

Стефани не можеше да понесе най-вече покрусеното лице на Бил.

— Не се безпокой — рече тя колкото можеше по-весело, — преживели сме и по-лоши неща заедно, Бил. Рано или късно ще победим господин Сандърс, бъди сигурен.

Физиономията на Бил стана още по-унила:

— Ако успеем, няма да е с моя помощ. Разочаровах те, Стеф. Бях изигран от Сандърс и сам влязох в капана. Цялата история с избирането в управителния съвет беше нагласена. Той беше пресметнал, че ще остана много доволен, когато се провали, и че няма да усетя истинската заплаха. И аз наистина не прецених. Набутах се сам.

— Да, стори го. — Отношението на Денис беше враждебно. — Въпреки че се опитах да те накарам да чуеш! Но не, ти трябваше да го направиш, както го бе намислил.

Бил не се хвана на въдицата.

— Вярно е — потвърди той уморено. — Трябваше по-добре да се подготвя. Преди десет години щях да проуча предварително всяко действие, което възнамерява да извърши Сандърс. Но сега...

Пръстите му тревожно търсеха болката от лявата страна на гърдите и той прехапа устни.

Денис продължи с ярост:

— Доволен съм, че го признаваш! Колкото до мен, мисля, че е дошло време да говорим открито.

— Денис... — В гласа на Стефани се долавяше заплашителна нотка, ала синът ѝ не млъкваше.

— Направил си много за компанията, знам го...

— Не ме покровителствуй, самонадеяно човече! — изръмжа Бил.

— ... но всичко вече свърши. Време е да помислим за приток на млада кръв...

Нервите на Бил не издържаха.

— Слушай, момче, може да имаш акции и място в управителния съвет, но дотук свършва всичко и добре е да не го забравяш! Все още аз съм главният изпълнителен директор на тази компания и получавам нареждания само от Стефани Харпър и от никого другико.

— Аз пък съм син на Стефани Харпър! — избухна Денис. — Понякога мисля, че грешиш, като забравяш тази подробност и имаш такива големи планове за своя наследник. Позволи ми да ти напомня, че е без значение колко и какви са специализациите му, засега има само един Харпър младши и това съм аз!

— Денис, не по този начин. — Том контролираше гласа си. Той погледна към Стефани; седеше с мраморно лице, по което не трепваше нито един мускул. — Мислех, че сме решили да работим всички заедно като един екип.

— Екип ли? Ние не можем да се разберем за времето отвън, та камо ли за стратегията на „Харпър Майнинг“. Мисля, че скоро ще настъпи моментът, когато компанията ще бъде принудена да се освободи от услугите ви.

— Изглежда, ти никога не си бил запознат с някои неща — изрече Том презрително. — Договорът ми е със Стефани Харпър, не е с „Харпър Майнинг“ и в никакъв случай с теб!

Настъпи тишина, която Стефани накрая наруши.

— Достатъчно, Денис, ако си свършил с уволняването на моите двама най-добри съветници... — Умишлено направи пауза, за да може декларацията ѝ да окуражи по-специално Бил. — Мисля, че трябва да

допълня и друго. Бил допусна грешка. Случва се. Поела съм своя дял в нея — че и повече. Но той се показва мъж на място да го признае, да се извини и да стори всичко, на което е способен, за да го поправи — нещо, на което ти, Денис, все още трябва да се учиш! — Стефани пронизваше сина си с поглед. — Изглежда, не ти е минало през ум, че ако си вършеше работата за „Харпър Майнинг“ както трябва, щеше да си научил за предварително подготвения ни капан. Би могъл да доловиш например лъжливия слух, че сме в затруднено положение, и щеше да ни предпазиш до голяма степен от щетите, които понасяме в момента.

Лицето на Денис почервения. Очевидно не бе и помислял, че може да бъде обвинен по някакъв начин.

— И още нещо — продължи Стефани сериозно. — Няма полза от много приказки и празни мисли; излишно е да се търсят поводи за обвинения и пререкания за нещо, което е приключило и е факт. Нека почнем отново, да подредим нещата и да ги накараме да заработят за нас; но за това се иска ум, решителност и търпение. За щастие, мисля, че имаме късмет и разполагаме с достатъчен потенциал именно от хората около тази маса. — Стефани замълча и се огледа, като тактично хвърли окуражителната си усмивка и към Денис. — Мога ли да предложа, господа, да обединим усилията си във военен съвет? От чутото досега разбрах, че Сандърс няма намерение да се отказва. Мисля, че трябва да продължим отново с нашата тактика да отблъскваме новите кандидат-членове на управителния съвет — или поне един от тях във всеки случай!

Няколко часа по-късно Стефани напусна съвещанието. Усещаше болки в гърба, изпитваше нужда да пийне нещо; запасите ѝ от енергия и воля бяха изтощени от дългите, сложни и често разпалени спорове, които председателстваше. Но бе успяла и днес. С присъщата сила и собствената си решителност беше сплотила разнородния си екип и тактиката срещу Джейк Сандърс добиваше определено очертание. Добра работа за една сутрин. Протегна се с удоволствие, прозя се тъй, че чак челюстта ѝ заболя, и се запъти към кабинета си.

Още докато пресичаше коридора, Стефани усети свежо ухание, твърде нехарактерно за обикновената канцеларска миризма в сградата. На бюрото ѝ имаше разкошен букет от екзотични цветя — камелии, орхидеи, червен ясмин, лилии. Тя се наелектризира. Джейк? Едва ли!

С разтреперани ръце разкъса плика с картичката и очите ѝ се заковаха върху написаното: „Ти си номер едно за мен — сега и завинаги. Дан“.

Стефани затвори очи, отметна глава и пое дълбоко дъх. Какво чувстваше? Удоволствие, облекчение или... разочарование? Не посмя да продължи мисълта си. Нетърпеливо грабна телефона и набра номера на болницата.

— Дан? О, скъпи...

— Не ми казвай, че получи цветята. Харесват ли ти?

— Фантастични са!

— Те са моето извинение.

— За какво?

— За какво ли?... — Той направи пауза и Стефани разбра, че се е замислил. — Задето бях толкова досаден.

— А пък аз си казвах, че същото се отнася за мен! — засмя се тя щастливо.

— Стеф — прекъсна я съпругът ѝ, — забрави нещичко.

— Какво съм забравила?

— Ами... знаеш от какво имаме нужда. Малко време заедно. Далеч от всички.

— Отпуск ли? — Стефани беше напълно изненадана.

— Защо не? Ще бъде полезно за двамата.

Сърцето ѝ се сви, тя почувства как щастието отпреди минута се изпарява като утринна роса. Трябваше да го каже, да го превъзмогне.

— Дан, не мога. Не мога след всичко, което става в „Харпър“. Не мога да замина точно в този момент.

— Не можеш дори за няколко дни?

— Дори за няколко часа. Не трябваше да се измъквам от вчерашната среща с Джейк Сандърс. Ако бях там, цялата тази каша просто нямаше да се случи. Сега плащам цената на небрежността си. Нямам право да позволя да се случи отново.

— Естествено. — Не звучеше ли някак саркастично гласът му? Не бе в състояние да си отговори.

— Съжалявам.

— Аз също.

— Друг път.

— Да, разбира се. — Но и двамата знаеха, че моментът беше пропуснат. По дяволите, помисли Стефани, като затвори телефона и

седна зад бюрото; сетивата ѝ потънаха в силния сладникав аромат на цветята. Защо трябваше точно това да се случи?

Стана късно, този ден бе толкова дълъг. Всички дни сега изглеждаха на Анджело като днешния — измъкваш се от леглото, влачиш се през целия ден, а в края му дори нямаш сили да се отдадеш на забравата за следващите осем часа — въпреки че те са единствената пълноценна част на денонощието, Господ е свидетел, която си очаквал. След мача с Еди Кинг Анджело не можеше да се отърси от летаргията; Виторио беше взел сериозно да се опасява, че тя трови младия живот на сина му. *Меланхолия*, рече си възрастният човек. Навремето познаваше хора, които умряха от нея далеч в Италия — и това бяха не само безнадеждно влюбени момичета. Тъй че Виторио се безпокоеше за сина си като квачка за пиленцето си и се опитваше по хиляди начини да го ободри; Анджело дори не ги и забелязваше.

Отмина още един ден. Време е за вкъщи. Виторио обгърна с поглед празното бистро. В ъгъла Анджело бършеше една маса; като че ли я почистваше за шести път тази вечер.

— Хайде, казах ти да свършваш — извика той.

— Не мога, татко, не искам. — Анджело някак странно заекна.

— Не можеш какво?

— Не мога да оставя всичко и да си тръгна. Не мога да спя през нощта. И след като не мога да спя, по-добре да върша нещо, а не да гледам в тавана.

Виторио усети особена болка — тя идва, когато гледаш как хората, които обичаш, страдат, а ти си безпомощен да им помогнеш.

— Добре — съгласи се Виторио накрая. — Както кажеш. Почисти още няколко маси. — После силно развълнуван прегърна внезапно Анджело и го притисна до гърдите си. — Обичам те, Анджело — възкликна възрастният мъж. — Всичко ще се оправи, аз ти го казвам. — После, смутен от показа на чувствата си, бързо се отправи към кухнята.

Анджело взе отново кърпата и се усмихна на себе си за пръв път от много дни насам. Какъв баща! Истински благородник! Потънал в мислите си, Анджело не забеляза как вратата се отвори. Ненадейно в

помещението нахлуха неколцина мъже. Анджело преглътна желанието си да извика за помощ, когато позна Джако, Чика и Тейлър.

— Как си, Анджи, момчето ми? — попита Тейлър мазно. — Радвам се да видя, че си се възстановил.

— Какво искаш? — Анджело присви очи.

— Е, хайде, не бъди такъв — засегна се Тейлър. — Не ме мразиш, нали?

— Да те мразя ли? — Анджело вложи във въпроса си целия сарказъм, на който беше способен.

— Разбира се, че не трябва. — Тейлър държеше подкупващ тон. — Налагаше се да ти дадем урок, разбра го, но сега всичко свърши. Ти си умно момче. Все още те очаква голяма кариера. Да не я *проваляме*, а?

Анджело погледна Тейлър в очите.

— Сигурно си полудял — произнесе момчето бавно и отчетливо. — Повече няма да се бия нито за теб, нито за някой друг.

— Анджело! — Тейлър му се молеше като любеща майка. — Не ми създавай трудности.

— Никога — *никога*, чу ли? Няма да се боксирам! А сега се махай! — И по стар италиански обичай предизвикателно и с презрение Анджело се изплю хладнокръвно между бомбетата на добре лъснатите обувки на Тейлър.

— Ако този е начинът, по който искаш да... — Побелял от гняв, Тейлър посегна към сакото си, където личеше застрашителната подутина от пистолета. Но преди да го бе извадил, Виторио нахълта откъм кухнята като носорог в атака.

— Разкарай се от момчето ми! — изрева той. — Само да мръднеш, ще те убия! — Не беше за вярване — баща му държеше огромно старинно оръжие, прилично на старовремска широкоцевна пушка. Дали изобщо можеше да стреля? Анджело забеляза със задоволство, че Тейлър, който сигурно познаваше оръжията по-добре, очевидно бе сметнал, че това може и да се използва.

— Спокойно, старче — изрече той с привидна любезност. Но погледът му блуждаеше, Тейлър търсеше начин да се измъкне; капчици пот избиха по челото му и върху горната му устна.

— Махай се! Махай се оттук! Остави момчето ми! Разбра ли? — При всяка дума Виторио злобно мушкеше Тейлър с тежките цеви на

оръжието. Тейлър се изпоти, а неговите „помощници“ се почувстваха смачкани като всички побойници, когато опасността се обърне срещу тях. Виторио триумфално ги изгони, придружавайки жестовите си с истерични викове, мръсни псувни и цинични отмъстителни изрази, част от италианското му наследство. После заключи и залости вратата, подпря се на нея и почти припадна. Анджело се втурна да му помогне и да вземе оръжието.

— О, татко — прошепна той и го разцелува горещо по двете страни.

Виторио намери сили да се усмихне.

— Старият ти баща се справи добре, нали? — поглади той оръжието. — Купих го от битпазар. То прилича на мен — старо, но надеждно.

Анджело се вгледа в силно сбръчканото лице пред себе си. Възрастният мъж имаше самодоволен вид на палаво дете. Анджело едва се сдържа да не прихне. Знаеше, че не бива да наранява гордостта на героя-победител. Но нямаше никакво желание да потисне радостта в сърцето си, което оживяваше, сгряно от топлината на живота и любовта.

Фаровете на колата разкъсваха плътната тъмнина, докато Стефани с лекота вземаше опасните завои на крайбрежния път към Сидни. „Какво *правя*?“ — запита се тя, измъчвайки се. Беше ужасна вечер. Първо Дан се обади доста сдържано, само да ѝ съобщи, че има работа в болницата и ще остане да я свърши. После двамата, Денис и Сара, излязоха да вечерят навън; Стефани с удоволствие отбеляза, че приятелството между Сара и Том се задълбочава; очевидно бяха преодолели неприятния случай в началото. А и Денис по всяка вероятност имаше приятелка. Щеше да бъде добре, ако това можеше да го успокои! Но каквато и да беше причината за отсъствието им, Стефани вечеря сама и този факт не ѝ беше приятен.

И тогава се обади Джейк... Шокът от специфичния глас в телефонната слушалка я зашемети. За момент тя се вцепени и онемя, а през това време Джейк изложи идеята си. Искал да я види насаме. Много спешно, във връзка с бизнеса — дискретността изисквала да се срещнат по-добре тази вечер, отколкото да предизвикат догадки със

среща през деня. Би ли могла да дойде в апартамента му в хотел „Рийджънт“?

Не, не би могла. Докато отговаряше, Стефани се беше изчервила, сърцето ѝ туптеше и тя отбеляза с облекчение, че е добре, дето все още няма телефонно-телевизионна връзка. Но все пак не беше толкова объркана, че да се съгласи да се срещнат на вражеска територия. Или в „Харпър Майнинг“, или никаква среща.

Замаяна, Стефани остави слушалката, после се обади да инструктира охраната на „Харпър Майнинг“ да пуснат вътре един господин, който ще се срещне с президента на компанията. Едва тогава хукна по стъпалата, за да се преоблече. Защо да се преоблича, попита я вътрешният глас. Защото ми трябва увереността, че изглеждам най-добре, защото ще му покажа, че не давам и пет пари за него, защото искам да приличам на истински делова жена, стопроцентова мадам президент. Но в такъв случай защо избрах един от последните модели на „Тара“, рокля от меко трико, в синьо, която, знам, ме прави помлада, свежа и, о да, секси... Защо?

Като сграбчи волана, Стефани се насили да изхвърли тези влудяващи въпроси от главата си и да се съсредоточи върху шофирането. Освен това тя трябваше да отгатне и какво, за бога, е намислил Сандърс този път, тъй че да е готова с отговора на „Харпър“ за всяка евентуална негова маневра. Стефани все още черпеше поука от поражението на „Харпър Майнинг“ след последната битка с господин Сандърс. Не трябва да се повтори отново! Тя щеше да излезе на сцената с цялата си изобретателност. Джейк нямаше да я свари неподготвена и да ѝ хвърли прах в очите, само защото беше оплел Бил. Този път, Джейк Сандърс, ще си намериш майстора!

Заредена с амбиция, Стефани спря пред „Харпър Майнинг“, паркира безпроблемно на опустялата улица и забърза към сградата. Шефът на охраната я посрещна, като я информира, че господинът вече е пристигнал и са го изпратили до последния етаж в кабинета на президента. Стефани благодари, взе асансьора, потискайки желанието си да провери грима си в дамското огледалце и допълнително да се напарфюмира — ама че желание, смъмри се тя. На излизане от асансьора най-горе се поколеба за момент и като си пое дълбоко дъх, отправи се по коридора към кабинета си.

Щом доближи, ушите ѝ доловиха през отворената врата неочакван звук. Какво ли прави Сандърс? Обезпокоена, тя влезе твърде неподготвена за сцената, която се разкри пред очите ѝ. Върху бюрото, абсолютно на същото място, където по-рано бяха сложени цветята на Дан, лежеше букет от лилии и рози. До него две кристални чаши, а седнал зад бюрото ѝ, Джейк беше зает да налива шампанско.

Когато я видя, Сандърс се изправи и приближи към нея.

— Надявам се, нямаш нищо против, че съм се разположил като у дома си — подхвана той спокойно. — Мога ли да ти предложа чаша шампанско, бива си го.

Стефани трудно намери думите си:

— Аз... господин Сандърс...

— Моля, наричай ме Джейк — настоя гостенинът.

— Господин Сандърс, може ли да сменим сладникавия тон и да говорим по *същество*?

— Закъде бързаш? — Той отпи с удоволствие от шампанското и я изгледа шеговито над чашата си. — Нямах възможността да ти поднеса цветята, които съм ти донесъл, или да ти кажа, че изглеждаш прекрасно в този син тоалет и не бих искал да носиш друг цвят, освен този.

— Трябва да ви напомня, че не съм дошла да се забавлявам. Изобщо нямаш желание да съм тук точно днес вечерта. Само вашето настояване, че въпросът има важен бизнес характер, ме накара да се върна отново в Сидни. Честно казано, бих предпочела да съм в леглото с хубава книга в ръка.

— Ето, сега пък разваляш илюзиите на един мъж. — Джейк се забавляваше неимоверно много. — А аз си въобразявах, че имаш силното желание да ме видиш. — Наистина е чудесна жена, рече си той. Странно чувство на задоволен копнеж, че Стефани е тук, нахлу в него. „Липсвала ли ми е тя?“ — запита се Джейк скептично.

„Ще му дам още една възможност да мине на въпроса, ако изобщо има такъв — помисли Стефани, — след което си тръгвам.“

— Повтарям, тук съм, защото съм загрижена за „Харпър Майнинг“ — започна тя. — Вече ви познавам добре...

— Очарован съм — прекъсна я Сандърс предизвикателно.

— ... знам, че няма да се откажете лесно от вашите първоначални амбиции. Ако трябва да сключи тайна сделка с вас, за да

спася компанията, ще го направя. — Но ако не сте съгласен, тогава ви предупреждавам, че ще се боря до смърт, за да съм сигурна, че компанията ще остане собственост на семейството.

Джейк беше поразен от нейната жар и решителност.

— Сигурен съм, че няма да се наложи — рече той със смекчен тон.

— Добре тогава, каква е цената да се махнете и да не се появявате повече?

— Мое мило момиче, не знам откъде да започна.

— Не ме наричайте мое мило момиче — отсече Стефани. — Пристъпете към въпроса за бизнеса; трябва да го разискваме и решим тук, тази вечер.

— Добре, нека по свой начин изразя, че аз също тъй съм заинтересован за „Харпър Майнинг“ както и ти самата. Нямам намерение да се оттеглям. Напротив, исках да ти кажа, че изкупувам отново акции.

Стефани стисна зъби.

— Не можахте да си осигурите достатъчно акции, за да станете член на управителния съвет при последния ви опит. И този път няма да успеете.

— Съжалявам, че трябва да ти кажа, но вече имах забележителен късмет. В действителност моят инстинкт ми подсказва, че съм на сантиметри от целта. И тогава — Джейк се огледа с насмешка — въпрос на време, кога това бюро ще бъде мое, този кабинет ще бъде моят кабинет, а ти ще работиш или заедно с мен — или за мен.

Пулсът на Стефани се ускори; в думите му имаше скрита заплаха.

— След като сте толкова убеден, какъв е смисълът на тази...

— Среща? — Джейк остави чашата с шампанско на бюрото. — Добре, сигурно е, че предстоят схватки в заседателната зала, но бих се надявал зад кулисите да бъдем приятели. — Сандърс се приближи небрежно към мястото, където тя стоеше от началото на това странно интервю.

Стефани се опита да се засмее.

— В никакъв случай. — Сандърс беше много близо, но тя не отстъпи. Вдигна смело глава, за да го погледне. — Имам чувството, че сме на различни вълни по отношение целта на посещението ви.

— Не мисля тъй — промълви Джейк. — Не, действително. — Застанал пред нея, той се наслаждаваше на присъствието ѝ, на чудесната женска миризма, на дъха ѝ, на косата ѝ, тялото ѝ. Като сведе поглед, можа да забележи извивката на гърдите ѝ и разбра, че трябва — *трябва* — да ги зърне и погали един ден. И то съвсем скоро. Погледна в очите ѝ и видя онова, което вече беше почувствал — същото безпощадно влечение, обсебило него, владееше и нея. Стига да не проявяваше нетърпение...

Неочаквано слухът му, силно изострен, както и другите му сетива, улови отдалечения шум от асансьора; пристигаше на последния етаж. След миг посетителят щеше да се насочи към единствения източник на светлина наоколо, сиреч към тази врата. Беше сигурен, че Стефани не бе чула нищо, напълно погълната от въздействието на момента и силата на чувството, което се зараждаше помежду им. Никога след това не беше убеден дали в онзи момент е бил воден от желанието да я прегърне, което не го напускаше от първата им среща, или от някакъв демон на злото, желаещ да я компрометира пред обществото, създавайки заблудата, че Стефани му принадлежи. Най-естественото нещо на света беше да я вземе нежно в прегръдките си и да се наведе за целувката, която тя му предлагаше без съпротива. Би прекарал остатъка от живота си в опити да опознае тази уста. Но изведнъж Стефани като че ли дойде на себе си, отдръпна се и се обърна към вратата, за да си тръгне. И като го направи, тя едва не се сблъска с Дан, застанал на прага с измъчено, посивяло лице и изписан ужас върху него пред гледката, на която току-що беше станал свидетел.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дан! Дан! Дан!

До края на живота си Стефани щеше да помни кошмарното усещане за оня момент: парализирана от първоначалния шок, тя се връщаше постепенно към действителността, за да види как Дан се отдалечава по дългия коридор и изчезва в чакащия асансьор. Вцепенена, не можеше да измисли какво да прави. Дан... и Джейк... целувката... чувстваше се замаяна и отвратена.

— Вземи — каза Джейк, като напълни чашите с шампанско и тикна едната в ръката ѝ. — Против шок. Средство, препоръчано от медицината — той провери съдържанието на бутилката, — ще има още за около три-четири чаши.

Стефани го гледаше като през мъгла. Джейк се усмихваше с мазна усмивка и очите му блестяха странно. Той, о, боже... той се забавляваше с всичко това!

— Жалко, че финансовите вестници пропускат подобни моменти — не млъкваше Джейк. — Мога да си представя заглавията на първа страница: „Любовен триъгълник в апартамента на президента: Харпър — Сандърс — възможно, как се казваше, сливане?“.

Стефани втренчи поглед в чашата си. За миг ѝ се прииска да я доближи до устните си. Но обзета от внезапна ярост, тя с рязко движение я повдигна нагоре и плисна съдържанието в лицето на Джейк.

— *Ето ти сливане!* — рече му с ледено спокойствие. После хвърли чашата на пода и излезе.

Когато се прибра, знаеше, че няма да намери Дан вкъщи. Въпреки че остана будна до много късно (просто не ѝ стигаха сили да си легне), Стефани не очакваше да чуе нито шума от колата, нито познатото превъртане на ключа му в ключалката. И когато се събуди по-късно след няколкото часа неспокоен сън, в който безкрайно преследва Дан по някакви тъмни коридори и нито веднъж не успя да го

настигне, тя не беше изненадана, че мястото му в леглото до нея беше празно и студено.

Настъпи ли момент на криза в живота ти, разчитай на рутината си, за да продължиш напред. Колко често беше чувала баща си да повтаря това? Е, добре! Боляха я всички крайници, но тя се измъкна от леглото, премина през всички етапи на обичайното сутрешно ежедневие и се отправи за работа. Докато шофираше, Стефани се опита да подготви наум онова, което щеше да каже на Бил; трябваше да му се обади веднага щом пристигнеше. Освен разбития ѝ личен живот се беше появила отново и с отмъстителна сила и заплахата за „Харпър Майнинг“ и Стефани си даваше ясно сметка, че плановете на скромния ѝ екип, разработени иначе така оптимистично предишния ден, нямаше да помогнат кой знае колко в борбата срещу подобен враг.

Но къде бе Дан? Тя се нуждаеше от него! Само ако бе имала възможност да му обясни. Да обясни какво? Устните ѝ застинаха в тъжна усмивка. Да обясни, че Сандърс я бе изненадал, беше я прегърнал насила, възползвайки се от наивната ѝ природа? Лъжи, нелепости и лъжи! Ако Сандърс беше вълк, то тя съвсем не можеше да мине за малко заблудено агънце. В съзнанието ѝ изплува ярко първата сцена от срещата с него: той, разположил се удобно в кабинета ѝ, неговото стройно тяло, привлекателно обвито в тъмносиво, пламъкът на червената коприна от малкото джобче на гърдите му — по-ясен сигнал за опасност от този не можеше да се надява да получи никоя жена. Всичко, което се бе случило между тях двамата, беше предопределено от самото начало.

Но тя обичаше Дан. Какви бяха тогава тези чувства към Джейк? Защо расте тревата? Просто защото расте. Няма избор. Ние сме в прегръдката на живота, помисли тя тъжно — колкото и упорито да се опитваме да заглушим тези импулси, да направляваме енергията си, да създаваме трайни връзки, всичко може да се стопи като преспа сняг под лъчите на слънцето. Всичко се свежда до това да срещнеш единствения мъж — може би единствения на света — който те примамва с гласа, довел Елена в Троя, накарал Жулиета да слезе от балкона, а Клеопатра да изгуби трона си. Сексът ли е причината? Не, но, изглежда, той е преди всичко. Признай си, че желаше Джейк от самото начало. Нямаше търпение да се изложиш като глупаво дете на първото си по-сериозно парти.

Стефани се сви от собственото си самобичуване, а все повече и повече спомени нахлуваха в главата ѝ. Трябваше да ги забрави в момента. Всяко нещо по реда си. Сега „Харпър Майнинг“ се нуждаеше от цялата ѝ енергия.

Щом влезе в кабинета си, тя повика незабавно Бил и Том на спешно съвещание.

— Какво толкова неотложно, Стеф? — беше първият въпрос на Бил, но влизането на Том ѝ попречи да отговори.

— Не си видял все още тазсутрешните данни на фондовата борса, татко. Има сериозна промяна в движението на нашите акции в световен мащаб. Нещо става.

— Сандърс. — Стефани с усилие изрече името му.

— Не може да представлява по-голяма заплаха от това, което беше преди; поне докато ние контролираме положението.

— Ако можем да го контролираме, татко — добави Том.

— Какво имаш предвид?

— Сандърс вече успя да спечели цяло богатство от манипулирането с акциите ни на пазара. То го прави доста силен финансово. Вече нищо не го спира.

— Има ли значение колко са парите му, ако не намери какво да купува — възпротиви се Бил. — Със сигурност ключовият въпрос за момента е, може ли да си набави повече от нашите акции?

Том помисли, преди да отговори.

— Трябва да признаем, че той без особени затруднения ще си възвърне осемнайсетте процента — там някъде е подвижната граница на акциите ни. Знаем обаче къде главно са концентрирани те, предотвратили сме в значителна степен по-нататъшното им изкупуване и ако всички се държим един за друг, той няма да успее да ни „пробие“.

— Ето виждате ли! — заяви Бил триумфално. — След като не може да контролира „Харпър“, Сандърс не би си позволил лукса да замрази толкова голяма част от капитала си в тази компания. Предричам, че ще повтори операцията, после отново ще почне да разпродава.

Стефани се обади за първи път от началото на разговора. Гласът ѝ навяваше отчаяние, което и двамата мъже успяха да доловят.

— Сандърс няма да се откаже, докато съществува и най-малката възможност да ни превземе.

Любопитството на Том се прояви в един малко неволно зададен въпрос.

— Известно ли ти е нещо, с което ние не сме наясно?

Неприятна червенина изби по врата на Стефани.

— Познавам го, това е всичко.

Позвъняването по вътрешния телефон дойде тъкмо навреме.

— Хилари, казах ти никой да не ме безпокои...

— Госпожо Харпър, помолихте ме да ви съобщя, ако има нещо от доктор Маршал.

— Е и?...

— Той е тук.

Дан стоеше сковано в приемната, като се правеше, че разглежда една от картините на стената. Очите му като че ли гледаха през Стефани, докато тя бързаше към него. Без да каже дума, той я последва в кабинета на Бил, където можеха да останат насаме. Но щом вратата се затвори, Дан не показа желание да започне пръв.

Стефани рече някак неловко:

— Дан...

— Знаеше ли, че Джейк Сандърс ще бъде тук снощи? — прекъсна я той.

— Да.

Дан махна с ръка в знак на отвращение, като че ли това доказваше вината й.

— Дан, изслушай ме. Единствената причина, за да се срещна с него тук вчера, беше, защото той ми каза, че ме търси по неотложен въпрос, свързан с бизнеса.

— Защо тогава не се обади да ме предупредиш, че ще си в офиса? Можех да оставя колата си пред болницата и щяхме да се приберем заедно вкъщи — в действителност аз дойдох, за да те взема. Обадих се в Рая и Мейти ми съобщи, че си се върнала обратно в „Харпър Майнинг“ да поработиш.

— Как можех да ти кажа?... Нали знам отношението ти към него.

— А какво е *твое* отношение към него? — Дан зададе въпроса си с болезнено усилие.

Стефани го погледна изпитателно.

— Боря се с него по всички линии.

Лицето на съпруга ѝ почервения.

— Снощи не изглеждаше да е така!

— Не, грешиш. Той сигурно беше чул асансьора или някакъв друг шум, защото се нахвърли върху мен в момента, в който те е видял. Разиграваше само театър.

В погледа на Дан се появи горчивина.

— Сигурна ли си, че това не важи и за двама ви.

Вътрешният телефон позвъня отново.

— Разговор на четвърта линия, госпожо Харпър.

— Заета съм, Хилари!

— Господин Сандърс е на телефона. Казва, че е важно. Да му предам ли, че ще му позвъните след вашето съвещание?

— Кажи му каквото и да е! — Стефани отчаяно се опитваше да запази самообладание, за да продължи разговора с Дан. Но той вече беше на вратата. Изражението му беше напълно помръкнало.

— Няма смисъл да продължаваме.

— Не е честно. Иска ми се да изясним всичко отново.

— И какво ще постигнем с това? — Никога не беше виждала хубавите му кафяви очи толкова студени. — Защо не се обадиш на Сандърс? — Отсече той на излизане. — Може да се окаже нещо, свързано с бизнеса.

Боже, колко обичам парите, помисли Джили, след като излезе от Странд Аркейд и зави наляво по Пит стрийт към Съркюлър Куей. Сега вече мога да си осигуря доста от нещата, които ми се полагат. Тя погледна със задоволство към пакета, който носеше. И е толкова лесно да си мила с Филип. Направо е неудобно, че хвърля огромни количества пари. Можеше да се каже, че с харченето им едва ли не Джили правеше услуга на Филип. Нещо като благотворителен акт.

Джали се изкикоти. Всичко се нареждаше прекрасно. Беше се справила с „новото начало“ и с Филип така успешно, че той поиска да върнат времето назад и да се оженят отново. Джили симулира известно колебание, което беше достатъчно да доведе Филип до пълно отчаяние. Едва тогава се съгласи, оставяйки го с твърдото убеждение, че го прави единствено заради неговото щастие. Тъй като те вече живееха заедно,

женитбата нямаше да промени кой знае колко ежедневието ѝ. Но положението ѝ на съпруга на известен сиднейски адвокат щеше да ѝ спести доста неприятности с полицията. Помиряването с Филип бе заздравило и позицията ѝ пред Стефани, която беше приятно изненадана от този факт и го приемаше като знак за възстановяване на стария ред. Най-много от всички се радваше безумно влюбеният Филип; не можеше да се въздържа и обсипваше бъдещата младоженка с подаръци, като само един или два от тях се оказваха наистина полезни.

Разбира се, не всичко беше така безоблачно. Сянка премина през лицето на Джили, когато тя си спомни за последната си среща с Олив. Глупавата крава трябваше да разбере, че Джили не можеше да се отзовава на всяко нейно махване и обаждане, особено сега, когато беше с Филип! Доста яростни разправи, последвани от също толкова ожесточени пристъпи на ревност, засягащи техните интимни отношения, изтърпя Джили, докато накара Олив да разбере, че отношенията им изискваха пълна дискретност, и то при условия, поставени от Джили. А като прибавим към това и непълноценната мъжественост на Филип... Цяло чудо е, че не съм напълно съсипана, помисли тя. Добре, че е Джейк...

Джейк... Устните на Джили се изкривиха в сладострастна усмивка. Какво щастие, че съюзът им действаше добре и в двете посоки — професионалната и личната. Не че винаги беше лесно да си с Джейк. Понякога тя го улавяше да я наблюдава със странния си премрежен поглед, преценяващ и проникателен, и за момент кръвта ѝ се вледеняваше. Но после реши, че по този начин Сандърс се предпазваше. Преди всичко той не знаеше доколко може да разчита на нея. И за какво трябваше да се безпокои? Джейк наистина разиграваше Стефани; Джили беше вътрешно удовлетворена, докато лееше крокодилски сълзи по време на откровенията за неприятностите на „Харпър Майнинг“. Под претекст, че е загрижена, тя беше измъкнала от нищо неподозиращата Стефани всяка подробност от защитната тактика на „Харпър Майнинг“ и съответно я беше предавала на Джейк. Само въпрос на време бе да забие ножа. И после — сбогом, мадам президент!

А лично... Джили ускори крачката си и бързо преодоля остатъка от разстоянието до „Рийджънт“. Джейк сам отвори вратата на

апартамента и я посрещна с усмивка.

— Заповядай. Ще ти обърна внимание след минутка, в момента разговарям по телефона.

Джили го последва във всекидневната и се отпусна на едно от удобните канапета. После с внимание се вслуша в разговора на Джейк.

— Добре, добре. Не е необходимо да ми казваш до последната десетична точка. Слушай, и предишния път спряхме на осемнадесет процента. Би трябвало все пак да има няколко хиляди акции, потулени някъде наоколо. Огледай се за тях, в противен случай отново ще блокираме. — Той хвърли поглед на Джили; по-точно беше нещо като загадъчна усмивка. — Не ми се обаждай в следващите час и половина. Ще бъда... зает.

— И така, какво ново? — запита Джили, след като най-после Джейк остави слушалката.

Сандърс се усмихна.

— Нищо ново за теб. Какви са твоите новини?

— Добри. Ще ти харесат. Явно сестра ми и добрият доктор имат семейни проблеми.

Джейк повдигна вежди, симулирайки изненада.

— Не може да бъде!

— Да! — потвърди Джили триумфиращо. — Чухме се по телефона точно преди да изляза. Не ми разказа подробности, но очевидно отчаяният Дан не се е прибирал вкъщи една нощ. Изглежда, ревнува, че съпругата му отделя толкова много време за компанията.

— Ревнува заради компанията ли? — Джейк си придаваше вид на замислен. — Влизам му в положението. Ако аз бях женен за жена като нея, щях да я държа заключена вкъщи гола в клетка изключително за мое удоволствие.

— Харесва ти, нали? — Джили го предизвика някак агресивно.

— Харесвам всички жени — отговори Джейк. Той обичаше да възбужда Джили — възбудата ѝ се отразяваше добре — и това, слава богу, ставаше лесно.

— Какво има тя, което на мен ми липсва?

— Не мога да знам, мила моя, докато не я убедя да ми го покаже.

Предизвикана, Джили скочи от канапето и се отправи към него. Кръвта му завря в очакването на нейния скок. Джили не беше много висока, но бе решителна, атлетична и ужасно я биваше да се бори. Ала

този път тя не показва ноктите си навън и ако склучи ръцете си в косата му и придърпа главата му към себе си, то беше само за да получи дълга, сладострастна целувка.

Свойски дланите на Джейк потърсиха тялото ѝ, изследвайки вдлъбнатината на гърба от рамената до бедрата ѝ. Сграбчил двете страни на задницата ѝ, той започна да я масажира, след което издърпа нагоре роклята и свали бикините, за да докосне плътта ѝ. Докато я целуваше, той бавно я отмести, така че да може да наблюдава отражението ѝ отзад в голямото стенно огледало. Грубо заби пръстите си в нея и тя простена в протест. Като всеки похотливец, какъвто несъмнено беше той, Джейк обладаваше всяка жена по различен начин. Към Джили беше винаги груб и брутален, преди всичко, за да ѝ отмъсти за първия път, когато тя явно го превъзхождаше, а и защото му харесваше грубостта; знаеше, че и тя изпитва същото чувство — беше му казала, че го е правила най-добре с някакъв прост работник в затънтения край на жп гарата, който бил толкова нетърпелив, че проникнал в нея направо през плитките ѝ бикини. Сега наблюдаваше над рамото ѝ как ръцете му оставяха розови следи по меката ѝ, бледа кожа.

— Имаш прекрасен задник — промърмори в косата ѝ, — само дето не е достатъчно червен.

— Хей! — Джили се отдръпна. — Точно си спомних нещо. — Тя бързо пресече стаята и сграбчи пакета с покупките. — Искам да ти направя една изненада. Ще вляза в спалнята, за да се преоблека.

— Няма да ти отнеме много време, ти вече си наполовина разсъблечена — извика той язвително. Възбуден, отвори барчето и си наля уиски. Няколко минути по-късно чу как Джили го викаше. Глътна набързо напитката, остави чашата и тръгна към спалнята.

За секунда помисли, че халюцинира. До леглото беше застанала фигура, цялата облечена в бяло, в бяла рокля и с бяло було — съвършена младоженка. Стоеше неподвижно, със скромно сведена глава и ръце, склучени пред нея като за молитва. Джейк избухна в силен смях.

— Не мога да повярвам! Това ли е сватбената ти рокля?

Джили кимна.

— Ти си възмутителна!

Вместо отговор Джейк можа да забележи блясъка на усмивката ѝ през воала.

— Мислех си, че би желал да ме видиш предварително, в цялата ми красота.

— Ако Филип можеше да те зърне сега...

— Той ще го направи. Но аз исках ти да си първият.

Сетивата му се възбудиха невероятно, Джейк се доближи до нея. Надиплената материя на скъпата булчинска рокля беше скроена плътно по тялото до тънката ѝ талия, а по-надолу бухваше в кринолин от сатен и дантела. Можеше да види зърната ѝ, щръкнали гордо през прилепналата материя. По всичко личеше, че Джили също се забавлява от това модно ревю!

— Вдигни полата — изкомандва той. Тя я повдигна бавно, сантиметър по сантиметър. — До кръста! — Джили се подчини. Отдолу не носеше нищо. Подгъвът на дантелата едва прикриваше копринения триъгълник, там, където започваха бедрата ѝ; съвършената белота изкушаващо контрастираше с тъмното, овлажнено хрустче.

— Обърни се. — Тя го направи и сама повдигна полата си така, че да се разкрият краката и задницата ѝ за него. По млечната кожа все още личаха следите от пръстите му. Джейк доближи и като я обгърна с ръце, започна да я гали; едната му ръка си играеше със зърната на гърдите ѝ, а другата изследваше ненаситната вдлъбнатина на пубиса ѝ. — Страхотно момиче си, Джили — промърмори той. — Но не искам да ти става навик. Мисля, че трябва да покажа неодобрението си.

Като стисна здраво китките на ръцете ѝ зад гърба, той я натисна напред, да се наведе над леглото. После повдигна роклята нагоре и я плесна силно пет-шест пъти по задника. Джили изрева, сви се от болка и удоволствие и не направи никакъв опит да се освободи. Джейк я повали върху леглото, свали ризата и панталоните си. Коленичейки, той я възседна; нямаше никакво желание да ѝ съблече роклята, а, напротив, с нетърпение искаше да се гмурне в морето на разпенената бяла материя. Повдигна я грубо откъм бедрата, проникна в нея отзад и с бавни и ритмични движения я доведе бързо до първия ѝ оргазъм. След което започна да си играе с нея като с музикален инструмент, довеждайки я отново и отново до пълен екстаз, докато ѝ се зави свят и напълно се засити. Накрая я повали с тежестта си и даде воля на собствения си оргазъм, удоволствието и освобождаването му се

засилиха стократно от дългото забавяне. Безчувствен, той се отпусна, без да се интересува от малкото пухкаво тяло под него. Пронизващият глас на Джили го върна към действителността:

— Ще се махнеш ли от мен, дявол те взел? Мачкаш ми роклята!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато следеше приготовленията за сватбата на Джили, Стефани не можеше да се отърве от чувството, че предоставянето на Рая за тържествената церемония не е много добра идея. Това, което в началото беше само един импулс на щедрост и опит да засвидетелства сестринската си любов, сега изглеждаше като болезнена подигравка над несигурното положение на нейния собствен брак. Въпреки всичките ѝ усилия Дан все още избягваше да говори за техните проблеми. Използваше всяка възможност, за да прекара нощта в болницата, а когато си беше вкъщи, никога не лягаше по едно и също време със Стефани; изчакваше във всекидневната до момента, в който допускаше, че е заспала.

Стефани не беше споделяла с никого за проблемите си, с изключение на няколко изпуснати фрази пред Джили. След Дан Сара беше най-близкият ѝ човек. Но напоследък рядко я виждаше в Рая, тъй като тя прекарваше по-голямата част от времето си с Том. Това я правеше толкова щастлива, че Стефани не можеше да си позволи да я натоварва със собствените си неволи. За Сара, която изживяваше вълненията на първата си любов, всичко изглеждаше в розова светлина. Беше очарована и от повторната женитба на Джили, намираще я наистина романтична, сутринта, в деня на церемонията, помагаше на майка си в последните приготовления, цялата сияеща от радост.

— Мисля, че никога не съм виждала Джили по-хубава!

— О, тя готова ли е? — попита разсеяно Стефани. — Трябва да е щастлива. Малко жени имат втори подобен шанс. Надявам се, че ще им провърви.

— Не звучиш много уверено. Може би мислиш, че Джили прави грешка?

— Не наистина. Според мен и двамата са убедени, че постъпват правилно. Но бракът е — Стефани се опита да намери най-подходящите думи — толкова сериозно обвързване... а всеки брак

преминава и през трудни моменти. Може да им струва много да ги преодолеят.

— Не трябва да се безпокоиш за Джили. Разсъди само: тя има всичко — мъж, който я обича и желае да се грижи за нея, въпреки случилото се. Готова съм да се обзаложа, че те ще се ощастливят един друг. Освен това имат и прекрасен пример за подражание!

— За кого говориш?

— За теб и Дан, разбира се! — Сара поривисто я прегърна. — „Идеалната двойка“.

Идеалната двойка... Безгрижната фраза на Сара се въртеше в съзнанието ѝ по време на цялата служба. Ритуалът мина безупречно, като по книга, и точно като в приказките. Джили, цялата в бяло, представляваше красива булка, а Филип беше един истински боготворящ съпругата си младоженец. Въпреки че бе много мълчалив, Дан предаде булката на младоженеца така, като че ли го бе правил през целия си живот. Останалите гости за церемонията бяха — Стефани отбеляза това с тъпа болка — все щастливи двойки: Сара и Том, Бил и Рина, Денис с новата си приятелка — всички като че ли се забавляваха по време на службата, а и после на тържеството в тесен семеен кръг. Само тя и Дан не бяха в тон с този щастлив празник. Стефани едва щеше да дочака края му.

Най-подир последната чаша беше вдигната, последният тост произнесен, последните поздравления изказани и новата брачна двойка и техните гости се разделиха. Изтощена, Стефани се оттегли в стаята си, за да се преоблече. После, твърдо решена да не прекарва още една нощ сама, поне доколкото зависеше от нея, тя отиде да потърси Дан.

Откри го в края на градината, до един огромен евкалипт, загледан към морето и огрян от лунната светлина.

— Няма ли да си лягаш? — започна тя без предисловие.

— Не съм изморен. — Дан дори не се обърна.

Стефани застана до него, обгърната от топлия въздух, силно натезжал от градинските аромати на Рая.

— За какво мислиш? — попита тя много тихо.

— Едно и също нещо ме занимава неизменно през последните няколко дни. — Гласът на Дан звучеше толкова глухо, че тя трудно го чуваше. — Как се срещнахме и се влюбихме.

— Аз също си мислех за това. Особено по време на службата.

Между тях настана тишина, изпълнена с неизказани неща. „Трябва да говоря, повтаряше си Стефани в този момент, да говоря или да умра, да полудея, да изчезна.“

— Все още те обичам, Дан. Каквото и да мислиш, че се е променило, това не е...

Ала той все така не помръдваше, нито пък я поглеждаше.

— Добре, какво искаш от мен? — извика Стефани внезапно, усещайки как мълчанието му я измъчва, как се превръща в негово безмълвно обвинение. Все пак накрая Дан рече:

— Знак, че си готова да се бориш за оцеляването на нашия брак, така както си готова да спасиш твоя бизнес.

— Но аз наистина съм готова.

— Тогава нека да заминем.

Боже мили, помежду им се водеше все същата агонизираща борба.

— Не мога, Дан. Молиш ме да работя срещу собствената си компания.

— Проклетата да е компанията. Искам съпругата си!

— Но аз съм твоя. На никого друго.

— Единствено когато не се изявяваш като председател на управителния съвет. Иначе за теб Дан Маршал е само едно приятно разнообразие.

— Не мога да бъда по-различна от това, което съм!

— А аз не мога да не се чувствам обиден в ролята си на сценичен работник от пътуващата трупа на Стефани Харпър! А се заблуждавах, че си моята съпруга. Всъщност Джейк Сандърс има може би други разбирания? — Дан обърна към нея лицето си, изкривено от силна болка.

— Сандърс може и да има. Но аз не!... Дан, изслушай ме. Онова беше само целувка. Никой друг ли не те е привличал през последните седем години?

— Не! — Неговата искреност не подлежеше на съмнение. — Ти винаги си ми била достатъчна.

Стефани знаеше, че изреченото е самата истина.

— И ти също за мен — прошепна тя, а сърцето ѝ беше толкова премаляло, че за миг изпита страх, да не би да избухне в ридания.

— Докажи го тогава. — Дан възвърна студения си, безпристрастен тон. — Резервирал съм две места за ваканционния полет до остров Орфей. Самолетът излита утре сутринта в десет часа. Искам да дойдеш с мен.

— Аз... не мога.

— Не си ли на летището, ще знам, че си направила избора си. Във всеки случай аз ще излятя. И ако трябва да замина сам, повече няма да се върна. Помисли, Стефани. Това е първият ми ултиматум за цялото време, откакто сме заедно. Но имам силното усещане, че той ще бъде и последният.

В очите на Сара сватбата беше всичко, което подобен празник трябваше да представлява. След тържеството тя напусна Рая заедно с Том, твърде нетърпелива, за да чуе неговия коментар и да сподели радостта си от всеки изживян момент. Оказа се обаче, че Том, верен на характерното влудяващо отношение на всеки нормален мъж към тези неща, не е забелязал нито една подробност от роклята на Джили, от булото ѝ, букета или новата и венчална халка. До известна степен той успя да възстанови своя имидж в очите на Сара, като даде висока оценка за собствения ѝ привлекателен и свеж тоалет. Ала впрочем, защо ѝ се струваше, че Том бе присъствал само телом на тържеството, което току-що бяха напуснали?

— Какво има, Том? — попита.

— А, нищо! Или по-точно същият стар въпрос. Мама и татко, ти знаеш.

Да, Сара знаеше. Първата вечер, която прекараха заедно с Том, едва не стана и краят на тяхната връзка. Студеното неодобрение на Бил и Рина я нараниха така дълбоко, че тя побягна от къщата в края на зловещата вечеря и се закле никога повече да няма нищо общо с който и да е член от семейство Макмастър.

Ала от своя страна Том прояви удивителна настойчивост, за да промени решението ѝ. Дни наред той обикаляше около „Гара“ почти без шанс да я срещне, след като тя отказваше да разговаря с него и по телефона; после изминаха седмици на „изчакване“, през които Сара решаваше дали да се срещнат и да поговорят на чашка кафе. Том можеше да преброи вижданията им все още на пръстите на едната си

ръка. Но той бе готов да се подчини на тази игра на изчакване, ако това беше начинът, който Сара бе избрала.

— Какви са последните новини тогава? — попита Сара закачливо.

— Мама ме упрекна отново сутринта по повод идеята ни да посетим заедно нощния клуб след сватбеното тържество в Рая. Казах ѝ, че сме само приятели.

— И какво ще правим?

— Какво ли? — Явно Том беше размислял много върху въпроса. — Нищо. Цялата работа е толкова глупава и безсмислена. Какво би могъл да има някой против теб? Просто няма да обръщаме внимание, това е всичко. Допада ли ти такъв план?

— Прекрасен е!

Ентузиазмът в отговора ѝ развълнува Том.

— Изглежда, не си се забавлявала много в миналото.

— Не много, не. — Гласът ѝ звучеше леко, но думите ѝ се долавяха безпогрешно. Колко срамежливост, колко несигурност и очевидна неопитност имаше в отношенията ѝ с мъжете, мислеше си Том.

— Не се безпокой — рече ѝ той протичко. — Аз ще се грижа за теб.

— Не знаех, че Том Макмастър има нещо общо със Сара. — Колата на Денис следваше тази на Том надолу по тесния крайбрежен път, който водеше от Рая към Сидни, и Каси можеше ясно да различи очертаванията на силуетите им на фона на светлините от идващите насреща коли.

— Хмм. — Сумтенето на Денис показва неудоволствието му от тази констатация. Той усещаше как съперничеството им с Том се задълбочава с всеки изминат ден. Неприятно му беше да работи в неговата сянка. Каквото и да предложеше младият Макмастър, то се приемаше от Стефани, а негова милост се проявяваше и като специалист по доста широк кръг от различните операции на „Харпър Майнинг“, нещо, което Денис не беше в състояние да постигне и след милиони години. А сега се чувстваше още по-зле; бе установил, че този тип несъмнено се ползва с правото да участва и в семейните

тържества, като днешната сватба например. Прекалено погълнат от своите собствени проблеми, Денис наистина не беше разбрал за засилващото се присъствие на Том в живота на Сара. И ето че това ново откритие в поведението на Том го удари като с чук по главата. Виж ти, романтично увлечение по дъщерята на шефката. Находчиво! След като няма друга възможност да се вмъкне в семейството, защо да не опита по този начин, с малко повече въображение. Обладан от подозренията си, Денис се беше противопоставил на неколнократните молби на Каси да тръгват до момента, в който се увери, че и Том напуска Рая. Не искам да му дам възможност да извърши някаква мръсотия зад кулисите!

— Какво има?

— Нищо. — Денис беше достатъчно наясно, че подобно отношение нямаше да го представи в благоприятна светлина. А за него беше станало вече много важно да получава за всичко одобрението на Каси. Реши да обърне темата откъм положителната страна. — Във всеки случай днес ти се представи много добре — рече Денис великодушно.

— Наистина ли мислиш така? — В гласа на Каси трепнаха нотки на доволство. Не беше съвсем сигурна, че идеята да присъства на малкото семейно тържество в Рая е удачна. Работите с Денис вървяха добре и неочаквано лесно. Но тя не беше готова за нещо сериозно, още повече толкова скоро след... не, Каси отхвърли от съзнанието си мисълта за Джейк. А им трябваше време, за да преодолеят и печалното фиаско след първата им среща, когато варварският ужас от боксовия мач кулминира в смъртта на Еди Кинг. Само искреното разкажание на Денис бе смекчило сърцето ѝ. И все пак, не рискуваше ли, като се осмели да посети неговия дом под критичните погледи на Стефани, Дан и Сара?

Нямаше за какво да се тревожи. Стефани се държа мило с нея, въпреки че беше притеснена от задълженията си на главен организатор на сватбената подготовка; трябваше да се справя с всеки проблем — от заплашващия недостиг на шампанското до закъснението на свещеника... Щастие то на Сара я правеше великодушна към другите и тя бързо се сприятели с Каси, докато Дан я поздрави учтиво с „добре дошла“. Ала Каси, момиче, което не притежаваше само интелигентността, а и силната амбиция да се измъкне от неосветената

страна на житейския път, бе поразена най-силно от самия Рай. Голямата бяла къща, приятно украсена и препълнена с редки и великолепни вещи, дотолкова, че всяка стая приличаше на кутия за бижута, помогна на Каси да осъзнае реалността на Харпъровите милиони по начин, който боравенето с абстрактните цифри не можеше да направи. Не е чудно защо тогава Денис е до известна степен разглезен, помисли тя.

Иначе гласно каза:

— Беше прекрасен ден.

— Все още не е свършил.

— Знаеш ли колко е часът?

— Не съм изморен. А ти? — Деликатен намек, твърде нехарактерен за прибързаността на Денис, увисна във въздуха.

Защо не, помисли Каси. После погледна профила на Денис в тъмнината, проследявайки мислено с пръст очертанията на носа, устните и брадичката му, и го почувства много близък. Това беше подходящият момент.

— В такъв случай — рече тя, — щом пристигнем, може би ще ти е приятно да дойдеш при мен на чаша кафе?

След като и семейство Макмастър, третата двойка гости на сватбата, пое по същия маршрут обратно към града, в колата им се настани атмосфера, напрегната до предела на враждебността.

— Бил, какво можем да направим?

— Трябваше да поговоря с него!

— Но нали аз разговарях вече!

— Очевидно не си казала това, което трябва!

Гласът на Рина прозвуча едновременно несигурен и някак хаплив:

— А ти, след като повдигаш този въпрос, в състояние ли си да му „кажеш точно как стоят нещата“?

Бил побърза да отстъпи.

— Не, разбира се, че не съм.

— Той вече е мъж. Не можем да му заповядваме какво да прави.

— В такъв случай на кого да кажем? На Стефани?

— Бил, говориш глупости — отрязва го Рина. — Какво ще помогне това? И тя ще изпадне в същото положение, в каквото сме и ние. Няма да има власт над Сара, както и ние над Том.

— Може би връзката им не е това, което си мислим — натърти Бил. — Той ти призна, че са само приятели, нали?

— Да. Но какво означава приятелството в наши дни? Мислех, че нещата са се оправили, до момента, в който ги видях отново заедно днес.

— Разбирам страховете ти. — Бил въздъхна и усети острата болка в гърдите си. Беше повече от ясно, че Сара и Том изпитваха мълчаливо задоволство от факта, че са заедно.

— За съжаление ръцете ни са вързани. Поне за момента. Изобщо взаимоотношенията се объркват. Единственото, което можем да направим сега, е да се надяваме.

Настойчивият звън на телефона никога нямаше да бъде толкова нежелан, както в този момент. Каси се изправи в леглото и отбелязвайки с тревога, че часовникът показва два през нощта, сграбчи слушалката. Послуша секунда, след което я предаде на Денис с озадачен вид.

— За теб е.

Денис сънливо пое телефона.

— Кой е?

— Аз съм, Анджело. В беда съм, приятелю! — Денис трудно можеше да различи напрегнатия му глас; това по-скоро беше някакъв шепот. И инстинктивно разбра, че с италианчето става нещо лошо.

— Къде си?

— Склад номер пет, кей три... зад рибната борса. — Анджело сякаш повтаряше думи, заучени наизуст. А в един миг гласът му се промени. — Денис, стой настрана!

Последва боричкане, като че ли приятелят му беше издърпан от телефона, и в слушалката се чу гъргоренето на Тейлър.

— По-добре ще направиш, ако дойдеш веднага — заплашително изрече той. — Помогни ни да набием в мозъка на това копеле някои истини. В противен случай от него до сутринта може да не остане и кокалче за дивите кучета! — Линията замлъкна.

Обзет от паника, Денис скочи и сграбчи дрехите си.

— Какво става? — настойчиво попита Каси.

— Няма време за приказки — изпъшка той. — Ще се върна тук възможно най-бързо.

Каси изтръпна.

— Денис, не ме плаши така! Ти току-що прекара нощта с мен, за бога. Имам право да знам за какво е всичко това.

— Добре, добре — предаде се Денис. И набързо нахвърля цялата поредица от случки, завършваща с посещението на Тейлър и неговите побойници в бистрото и опита им да убедят Анджели да се бие отново.

— Денис, вършиш лудост! Ти се превръщаш в примамка за акула.

— Това е единственото нещо, което съм в състояние да направя. Не можем да извикаме полицията... идването ѝ ще довърши Виторио, а мама ще ме убие, че съм предизвикал шумотевица около „Харпър“. — Денис беше облечен и готов за тръгване. Внезапно развълнуван, той коленичи върху леглото до Каси, целуна я и я прегърна. — И запомни, не викай полицията!

След като паркира колата си в задния двор на запустелия кей, Денис се опита най-напред да се пребори с треперенето на крайниците си. Беше уплашен до смърт, а от проникващата навсякъде смрад на риба започна да му се гади. Така или иначе откри склада, който търсеше и се втурна вътре. Нищожен на фона на огромната, приличаща на пещера постройка, Тейлър се беше разположил небрежно върху някакъв сандък, а Джако и Чика стояха зад него като платени участници в погребение.

— Къде е Анджели? — извика Денис.

Джако се изхили.

— Успокой се — отвърна Тейлър. И с кимване на глава посочи гигантското хладилно помещение, разположено в дъното на склада. — Държа го... замразен, както би могъл да се изразиш. Като се надявам, че двамата с теб ще се договорим бързо; в противен случай приятелят ти ще хвърли топа със замръзнала захапка.

— Тейлър, аз ще уредя нещата! — заяви Денис с увереност, която в действителност му липсваше. — Анджи е разбран човек...

— Възхищавам се на твоето чувство за лоялност. Анджели не беше добър към мен.

— Хайде, нали и двамата сме делови мъже?

Неискрените и студени като на костенурка очи на Тейлър го пронизваха.

— Ти си аматьор, Харпър — произнесе той. — Ти си само един безделник, богато копеле, което си играе с парите на майка си. Но никога няма да разбереш какво е истинският бизнес. Прекалено убеден си, че си неразбиваем, в противен случай нямаше да дойдеш тук.

— Тейлър, нека да преговаряме!

Тейлър се засмя със садистично удоволствие.

— Можем да го наречем и „преговаряне“, ако така ти харесва.

С нарастващо чувство на ужас Денис осъзна какъв глупак е бил, като си е мислил, че може да излезе на ринга срещу Тейлър.

— Какво искаш от мен? — чу се да изрича той почти шепнейки.

— О, като начало малко забавление за момчетата. Напоследък не са се упражнявали достатъчно, нали така, юначаги? — Тейлър разиграваше театър за пред двамата в галерията като истинска примadona. — И малко кръв, пот и сълзи, естествено, от ваша страна. Какво пък, нека проверим докъде може да стигне всичко?

— Ще ти платя колкото искаш, мога да дам откуп... — Денис беше обезумял от страх.

Тейлър го наблюдаваше с презрение.

— Не си в състояние да ме обезщетиш, дори и с всичките пари на Харпърови в Австралия. — Той направи знак към двамата си спътници. — Изведете малкия негодник, преди да се е напикал.

Чика и Джако наградиха Денис и го повлякоха към вратата. Малко преди да го измъкнат навън обаче, лъч ярка светлина разсече въздуха и ги заслепи.

— Стой! Никой да не мърда! — Откъм тъмнината иззад фенера се появиха две фигури и ги набутаха обратно в склада. Настъпилата бъркотия беше накарала Тейлър да се изправи.

— Мистър Дженингс! И мистър Адамс — възкликна той възторжено. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Между пет и десет години затвор те чакат само за това, което съм разкрил досега за теб — каза по-старшият от двамата полицаи. —

И, разбира се, преди малкия — той кимна към пребледнелия, треперещ Денис — да се прибави към сметката ти.

— Той ли? — Тейлър се усмихна подигравателно. — Той никога няма да даде показания. Нали, синко?

Денис поклати глава. Представи си как ще бъде завлечен в съда поради поредната си глупост; видя и крещящите заглавия „Синът на Харпър замесен в процес на престъпния свят“.

— Всичко ще се нареди — продължи Дженингс невъзмутимо. — Във всеки случай тази играчка тук ще бъде по-маловажна. Пипнах те, Тейлър. Имам доказателства, че Еди Кинг умря от свръхдоза наркотик, а не от удара на Анджели. Мога да докажа, че ти си го „надрусал“ през онази вечер. Иначе казано, обвинявам те в убийството му, синко.

Да отиваш на работа и да се правиш, че нищо не се е случило, след като си поиграл на стражари и апаши, е твърде безинтересно, отбеляза Каси. Тя бе чакала почти агонизираща новини от Денис. И сега беше възнаградена — приятелят ѝ се завърна треперещ, обуздан и в ужасен външен вид, но жив и здрав. Докато се смееха и плачеха, те се бяха сгушили един в друг, а Денис ѝ благодареше отново и отново за това, че не е послушала нарежданията му и е извикала полицията.

— Дори и за миг не помислих да те послушам — заяви му Каси. — Беше прекалено глупаво!

Разочарован, Денис трябваше да се съгласи с констатацията ѝ.

— Да, ти имаш нужда някой да се грижи за теб — отбеляза Каси многозначително, като го прегърна силно, — струва ми се, че госпожица Джоунс ти се притече отново на помощ!

Все още усмихвайки се, тя влезе в кабинета и се подготви за ежедневната си работа. Но докато закачваше сакото си, иззвъня телефонът.

— Добро утро, Каси — чу се добре познат глас. — Моля те, не затваряй! Сигурен съм, че това, което ще ти кажа, ще представлява интерес за теб.

— Джейк!

— Позна. Имам нужда от теб, една последна малка услуга. Осигурил съм необходимите акции, за да спечеля битката с „Харпър Майнинг“. Важна серия попадна вчера в ръцете ми...

— Как? — Тя го прекъсна, не можеше да повярва.

— Не е твоя грижа! Нека да го наречем... просто сватбен подарък. — Личеше, че Джейк се усмихва. — Естествено, желая човекът, който ми ги преотстъпи, да остане анонимен. Моля те само да проследиш и да унищожис сертификата за прехвърлянето на акциите, преди да е регистриран от „Харпър Майнинг“.

— Не мога да го направя! Това е криминално деяние. А и аз приключих с теб, Джейк, помниш ли?

— Не съм сигурен, цвете мое, все още не. Едно птиченце ми донесе, че се срещаш с Денис Харпър. Как мислиш, че ще се почувства той, ако разбере, че новата любима е скочила в леглото му направо от моето, а устните ѝ са все още мокри от секретите, които е отделяла.

Отговор не последва. Като се усмихна, Джейк остави слушалката. Каси остана дълго неподвижна след щракването на телефона. После, вдървена, като че ли изпитваше болка, се отправи да изпълни задачата. Не ѝ отне много време, за да проследи това, което интересуваше Джейк. На екрана на компютъра се виждаше изписано:

„АКЦИИ «ХАРПЪР» ФИЛИП СТЮАРТ 2%
/ ПРЕХВЪРЛЕНИ НА МИСИС ДЖИЛИ СТЮАРТ
/ ПРЕХВЪРЛЕНИ НА ДЖЕЙК САНДЪРС“

Да изтрие напълно текстът беше работа за секунди.

— Ето ти, мазно копеле, доволен ли си сега? — прошепна тя и сама се уплаши от отговора.

В кабинета на Стефани Том чакаше мъртвешки бледен. Но Стефани влезе толкова устремно, че не го забеляза.

— Трябва да замина за няколко дни, Том — започна тя веднага щом го видя. — Малка почивка с Дан, бяхме си я обещали от доста време.

— Днес ли? — попита Том недоверчиво.

— Да, разбира се. — Стефани се вторачи в него. — Не се тревожи, не излизам от играта. — Тя извади от куфарчето си голям

кафяв плик. — Тук ще намериш пълните ми инструкции за следващите десетина дни. Изгубих цяла нощ, за да ги напиша!

— Страхувам се, че те вече не са актуални — рече тихо Том. — Поредният слух от улицата тази сутрин е, че Джейк Сандърс най-накрая е успял да пипне необходимите му акции, за да извоюва мястото си в управителния съвет.

— Това... това е невъзможно! Сандърс вероятно блъфира.

Вратата се отвори някак безцеремонно и на прага се появи Бил. Изглеждаше опечален.

— Стефани... — започна той.

— Бил, вярно ли е?

— Току-що започнаха да проверяват досиетата. Но мога да те уверя, че всяка акция на „Харпър“ беше проследена поотделно снощи, преди да си тръгна за къщи. Сандърс вероятно лъже.

— Но той не може да се държи толкова дълго по този начин. — Стефани се опитваше да запази самообладание. Погледна часовника си. Беше девет часът. Помръкнала, тя позвъни на секретарката си. — Хилари, обади се на летището от мое име. Помоли доктор Маршал да бъде повикан на информацията.

— Добре, госпожо Харпър. А тук в приемната чака господин Сандърс. Моли за незабавна среща.

Стефани вирна брадичка.

— Изпрати го при мен.

— Добро утро, госпожо Харпър. — Държанието на Джейк беше безукорно и делово. Но блясъкът в очите му издаваше удоволствието, което изпитваше от срещата. — Вероятно знаете, че успях да изкупя почти осемнадесет процента от вашите ценни книжа. Сега съм щастлив да ви заявя, че успях да придобия още два процента. — И Джейк извади от голям кожен портфейл цяла серия от акции. Останалите трима в стаята стояха като деца в очакване фокусникът да извади заека от шапката. — Е, добре, не се доверявайте само на думите ми. Нека вашите специалисти да проверят. Доказателството за тяхната валидност е в самите документи.

Бил и Том грабнаха книжата.

— Като че ли всичко е както трябва — въздъхна Бил тежко. — Но аз съм наредил за щателна проверка на нашия собствен компютър. Вече я правят. Не би трябвало да отнеме много време.

— Моля — каза Джейк любезно. — Аз ще почакам в приемната. Не искам да избързвам и да заемам кабинет, преди да имам право на това. — И той излезе навън.

— Бил, какво става?

— Господ знае! Нищо не разбирам! — Докато Бил говореше, секретарката влезе с компютърната разпечатка на данните и му я подаде. — Всичко е свършено, Стефани — прошепна той още докато я преглеждаше. — Сандърс наистина е придобил акциите, от които се нуждае. Но, изглежда, нашите данни не са пълни. Не знаем кой ни е продал.

Те се погледнаха безнадеждно.

— Кой ще съобщи на Сандърс? — попита Том.

— О, не мисля, че той има нужда от това, Том — изрече Стефани с горчивина. — Джейк вече знае!

Следва...

Издание:

Розалинд Майлс. Завръщане в Рая. Част 3

Английска. Първо издание

ИК „Горгона Н & Феномен“, София, 1992

Редактор: Димитър Стефанов

Художник: Росица Иванова

Коректор: Цвета Бакърджиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.